

രാവണപക്ഷി.

രാവണപക്ഷിം.

ഗമകത്വാ,
ക്രാന്തി ഇശ്വരത്തിനാണ്,

കമലാലയാഭുകൾഡിപ്പാ,
തിരുവന്നന്തപുരം.

1110

[വില മുംബൈ]

திதவந்தை

கமலாலயாவுக்கீழேபூாபுவத்தகமாக்க வேண்டி

“கமலாலய”பஸ்தித் தொடர்பில்லை.

மாங்பதியே—காப்பி மாங்கா.

1110.

പ്ര സൃം വ ന .

—എന്തോ—

അമ്പികാവുഡാണല്ലോ വാല്ലീകിരാമാധാരം. വെള്ളം
പരിതമല്ല അതു്. സാക്ഷാത് സാഹിത്യമാണ് അതി
ബലങ്ങം പ്രകാശിക്കുന്നതു്. അതിലേ ഇതിപുത്രം
വാല്ലീകിയുടെ സ്വന്തമല്ലാതെ മറ്റാര്യേയമല്ലു്.
രാമഗന്ധേയാ, രാവണഗന്ധേയാ അതിനുന്നു് എത്താരി
ദശം കണ്ണിട്ടോ കേട്ടിട്ടോ ഇല്ലാത്തതാണല്ലോ. സ്വന്ത
മായി ഒരു കാരാധികാരി, അതിനെക്കാണ്ടു് സ്വന്ത
മായി ഒരു കാവും ചജയ്യുഡാണ് വാല്ലീകി ചെയ്തിരി
ക്കുന്നതു്. മതത്തിനോടു് അതിനു ബന്ധമൊന്നുമില്ല.
ഇന്ത്യലേവയ്ക്കും മാത്രാബന്ധവമ്യും ഉത്തവിഷയമായി
സ്ഥാനമെന്തോ അതു മാത്രമേ രാമാധാരത്തിനുമുള്ളി.
രാമാധാരത്തിലേ ആ അവതാരപ്രസ്താവമല്ലും സാഹി
ത്യത്തിലേ അലങ്കാരവിശേഷം മാത്രാജാണു്. കവിയും
സങ്കല്പിച്ചുകൂട്ടാത്തതു് എന്തുണ്ടു്? മരാഞ്ഞനിൽ ചിത്രവു
ത്തിക്ക തക്കവെള്ളം ഇംഗ്രേസനേയും രാക്ഷസനേയും രസാ
വഹമായി ആരോപിക്കവാൻ കവിയും സാമർപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്.
അമ്മടിൽ ചീല പാത്രങ്ങേ സ്വന്തമായി വാല്ലീകി
നിമ്മിച്ചു. ചിത്രവുത്തിയുടെ ഗ്രംഭാഖാവങ്ങളിൽ
കാലപരിണാതിപോലെ വർണ്ണവുത്രാസം ഭവിക്കാരണംു്.
അപ്രകാരം, വാല്ലീകിരാമാധാരത്തിലേ കട്ടാപാത്രങ്ങേ
സംബന്ധിച്ചും നാം കണ്ണിട്ടുടങ്കിയിരിക്കുന്നു. വാല്ലീകി
ജുടെ സങ്കല്പലോകത്തിൽ ഗ്രംഭാധികനായി രാമാം,

ദോഷാധികനായി രാവണനം ഈ അട്ടതാ കാലം വരേയും വാൺിതന്നവല്ലോ. ഇപ്പോഴാവട്ടു, രാമനിൽ ചില കരവകളും രാവണനിൽ ചില തികവകളും കാല ദഫ്റ്റം നശ്യേ കാണിച്ചത്രങ്ങിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാകാണാക്കം പരിഭവിക്കുവാനോ പരിഭ്രമിക്കുവാനോ ഈല്ല. രാമനിലെന്നവോലേ രാവണനിലും ഏറ്റപ്രത്യുമണ്ണന്മാർ വാള്ളീകി തന്നെ സമ്മതിച്ചിട്ടിള്ളതാണ്. രാമൻറെ ഏറ്റപ്രത്യുമല്ലോ, രാവണന്റെതാണ് ഇക്കാലത്തും അധികം തച്ചിക്കുന്നതെന്നവനാലും വാള്ളീകിയാൽ പ്രതിഷ്ഠയും രാമായണത്തിന്റെ പ്രശസ്തിക്കം കോട്ടേരും ഇല്ല.

എന്നോ എന്നോ കേട്ടിട്ടിള്ളതിൽ നിന്നേയുള്ള മനസ്സും അമഗ്ഗകിടക്കയുണ്ടാക്കിയിൽ അതു മാനാഷികഹായ ഉൽക്കൈമായി ആതം ഗണിക്കാവില്ല. യുക്തിപൂർക്കം വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് വേണും എത്ര സംഭവത്തിലും വിധികളും വിവരിക്കുവാൻ. ഈ വിമർശാലിലും നമ്മളിൽ ഇപ്പോൾ വരികിടക്കയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പേരുകൊണ്ട് പേടിപ്പിച്ചതിൽ നിന്നും മുമ്പാണും നേടിപ്പോന്ന ആ കാലവും ആ ജീവിതവും ഒപ്പോരു തിരോന്തുമായിരിക്കുന്നു. വിമർശനബുദ്ധിയോടെ മുന്നോട്ട് കതിക്കുവാൻ തിട്ടങ്ങിക്കൊണ്ടാണ് ഇപ്പോഴിന്തെത്തു കാലം. കാലത്തിനൊരു കോല മൊക്കൈയും നമ്മക്കും വേണ്ടതുന്നതോ. അതാണിതും.

കണ്ണൻ ജനാദ്രിനൻ-

രാവണ പ്രകാശം.

രാവണ അധ്യായം.

ഇരുപ്പരാവതാരമാണ്ട്രി രാമൻ. ഇരുപ്പരണ് സർക്കരനുകുടിക്കൊണ്ട്, ഇരുപ്പരണ്ഠിര സർക്കർക്കു ഒളിയും സ്ത്രിക്കു മാത്രമേ മഹാഷ്മാ ചെയ്യാവത്തുള്ളി. മഹാഷ്മാ ഇണങ്ങാഷനിത്യപണം ചെയ്യാൻ ഇരുപ്പരാ കരമ്പദഭൂതാനം വിഷയമല്ല. നമ്മുടെ വാക്കിനാം മനസ്സിനാം എത്തുപെടാത്ത എങ്ങോ, എങ്ങിനെയോ ആണോ ഇരുപ്പരണ്. ഇന്ത മാനഷലോകത്തിൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ വിചാരകമ്പദഭൂതക്കുയും ചെല്ലുകയുള്ളിട്ടി. ഇക്കാണ്ടനാ തെത്തും ഇരുപ്പരസക്കല്പത്തിന്റെ സ്വത്തിപ്രവർത്തനമാക്കാതെ ഇതില്ലാണ്ട്രൂട്ട് മഹാഷ്മാ ഇരുപ്പരണേ നോക്കി നല്പിവന്നേന്നു കെട്ടവന്നേന്നു രണ്ട് വിധിക്കവാൻ അധികാരിയല്ല. നാം വർണ്ണിക്കന്നതു് മാനാഷവശമായ ജീവലോകത്തിലാണ്ട്രി. ഇവിടത്തെ സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ എത്തേരു മട്ടിൽ എഴുന്നവെന്നു് കാലങ്ങണ്ടാനതു് സ്വന്നം സ്വതന്ത്രമായി നമ്മകു വിനിക്കിക്കവാ ഒളിതാണോ ബുദ്ധിയും മനസ്സും. ഇരുപ്പരണ് സേപ്പുള്ള പോലേ അനാശ്വിക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര കമ്മത്തിൽ ഇരുപ്പരാ നില്കംപ്പുട്ട് നമ്മക്ക് ഉത്തമമെന്നു അധികമെന്നോ

തിരിച്ചു കാണുവാൻ എന്തുണ്ട്? സംസാരവെല്ലരായ നമ്മൾ വ്യവഹാരം ക്രൂരതെ ജീവിതമില്ലായ്ക്കാണ്ട് നാം നമ്മൾക്കുള്ളതിനെയല്ലാം നിങ്ങളെന്തിനും വിഷയ മാക്കുന്നതു് സപ്രാഭാവികമാം തന്നേ. എന്നാൽ, ആ നിങ്ങളുടെ പാഠത്തിലേക്ക് ഇംഗ്ലൈഷു ദാക്കാക്കാക്കയാൽ നമ്മൾക്കും വലിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. രാമൻ ഇംഗ്ലൈഷു രാമൻ കാക്കാക്കയാൽ നമ്മൾക്കും വലിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. മാക്കുകാണ്ട് നാം അതിനേ വിശദേഖിച്ചിട്ടിന്നുണ്ടോ എന്നതോണ്ടാം?

ഇംഗ്ലൈഷു ഭ്രമിക്കിൽ വന്ന് രാവഞ്ഞേന സംഘരിച്ചു വെന്നതാണ്ടോ രാമാധനാന്തർത്ഥം. രാവഞ്ഞൻ ഇംഗ്ലൈഷു കുറഞ്ഞുപെട്ടു അനുഭാവം. ആ ജീവിയുടെ കാഞ്ഞത്തിനായി ഇംഗ്ലൈൻ ഭ്രമിക്കിലേക്കു വന്നവേ നാണ്ട് രാമാധനം പറയുന്നതു്. അപ്പോൾ രാമാധനം തതിലേ നായകൻ ആരാദണനാണ് നാം ധരിക്കേ വാദത്തു്? എക്കനായകനും സവ്വനായകനമാണ് ഇംഗ്ലൈൻ. എങ്കിലേ എല്ലാക്കാലത്തും നായകനായ ഇംഗ്ലൈൻ ഒരു കമാനായകനുംതാണിൽ പുതുമഹാനമില്ല. ഇംഗ്ലൈൻ പുരൂഷിനു തക്കവണ്ണം ഭ്രമിക്കിലുണ്ടായ ആ ഉഹാകമ്മത്തിനേരു കത്താവിനാണ് വാസ്തവ തരികെ കമാനായകത്തും. സപ്രതി വെല്പരാക്കുമ്പോൾ കാരാൽ വിശ്വപിജയിയായി വാഴുന്ന രാവഞ്ഞേന ഇംഗ്ലൈൻ അഭിമുഖികരിച്ചുവെന്നുള്ള കാരാലിൽ രാവഞ്ഞേന തന്നെന്നായാണ് നായകനായി കാണുന്നതു്. നാം ചെ ആന എത്താൽ കമ്മത്തിനും ഇംഗ്ലൈഷു രാമൻ ആയാരമെന്ന് വെബ്ലിപ്പക്ഷമുണ്ടുണ്ടില്ലോ, ആ കിൻ്റു

അള്ളടെ കത്തുതപം സാധാരണമായി നമ്മളിൽത്തന്നെ യല്ലാതെ ഇംഗ്രേസിലല്ലോ നാം കാണാനു്. ഇംഗ്രേസേന കത്താവാക്കകയാണെങ്കിൽ നമ്മടെ ഏതൊരു കമ്മരിലും, ഏതൊരു വിചാരണയിലും അതു് വേണ്ടി വരും. എന്നാൽ, സാംസാരികമാരായ നാം സർവ്വി ചാരകമ്മരിലും നമ്മെ മാത്രേ കാണാറില്ല. രാമായണത്തിൽ ആദ്യത്ഥിള്ളതു് ഇംഗ്രേസ്റ്റുലിലയാണെന്നിരി കിൽ അതു ലോകത്തിലെങ്കിം എന്നുള്ളതുകയാൽ, അതിനേരു നായകത്പത്രേ ചാത്രനു് കടയ്യുതു ഭംഗിയല്ല. ആ ഇംഗ്രേസ്റ്റുലിലയു് രാമായണത്തിൽ യേതുതന്നു ആദ്യത്ഥാണോ ആ അദ്ദേഹാണോ നായകനായി നാം കല്പിക്കാണു്. അതുകൊണ്ടു് ആദികാവൃത്തിലേ കട്ടാനായകൾ രാവണനാണോ, രാമനല്ല. രാവണവിജയമാണോ ആദ്യം നാം കാണാനു്. രാവണനു വേണ്ടി രാമനാണായിരെന്നു് കമയിൽ പറയുന്നു. അദ്ദേഹം ആ കമയിലേ നായകൾ രാവണൻ തന്നെ.

ശ്രീയിൽ നമ്മുടെയിടയിലേക്കു് ഇംഗ്രേസേന രാധാനു വരുത്തി. രാവണനേ കാണാവാനാണോ രാമത്രുപതിയാം ഇംഗ്രേസു അദ്ദേഹയുമായി ജനിച്ചതു്. ഭാരത വർഷത്തിനും വടക്കേഭൂരിത്തു നിന്നു് തെക്കേഭൂരിം വരേക്കു ഇംഗ്രേസേന രാവണൻ അനുനയിച്ചു. തന്നു രാജുത്തിലേക്കു്—തന്നു രാജധാനിയിലേക്കു് രാവണൻ ഇംഗ്രേസേന കടത്തി. എന്നിട്ടു് ഇംഗ്രേസിൽ രാവണൻ വിലീനനാകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെയല്ലേയേം രാമായണക്കമും ഇതിൽ രാവണനല്ലാതെ മറരാരാണോ നായകൻ.

തപസ്സുകൊണ്ട് ഇന്തപരനേ പ്രാവിച്ചുവരേ നാം സ്മൃതിക്കാണട്ട്. കമ്മംകൊണ്ട് ചെറുശപ്പും നേട്ടനാവ ഏറയും നാം പുജിക്കുന്നു. അവരെയൊക്കെക്കാളും മഹത്പരം കുടിയ പുതഞ്ചനാണ് രാവണൻ. അവക്കുള്ള ഇന്തപരാനാദ്വാനിയിൽ മറബാക്കും പക്കില്ല. അതു അവക്ക മാത്രമുള്ളതാണ്. രാവണനാവട്ടേ, ഇന്തപരനേ പ്രത്യു കുമ്മാക്കിയതു ലോകത്തിനൊപ്പാം കാണിച്ചുകൊടുത്ത കൊണ്ടാണ്. ഭാരതദ്വാനിയിൽ ഗേതു മുതൽ ഹിംഗാലയം വരേയുള്ള സർവ്വേശവദംക്കം രാവണൻ ഇന്തപരനേ കൊണിച്ചുകൊടുത്തു. ഒട്ടകം ഇന്തപരനിൽ ലഭിച്ചു അദ്ദേഹം നിത്യാനന്ദത്തേ പ്രാവിക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങി എന്നുള്ള രാവണൻ സഭവ്വത്തമന്നല്ലേണ?

രാമന്തർ രാവണൻ നിഹതനായതുകൊണ്ട് രാവണാം ഭ്രാദുര്ജ്യാജീവി ഹാനി ഭവിച്ചുവെന്നില്ല. രാമൻ രാവണനേ കൊന്ന് അക്കാന്തുത്തിൽ വിജയിയായിരുന്നു ശരിതനേ. ദ്രുതായ്, ലോകത്തിൽ ഹന്താക്കരി ഏപ്പോഴിം വരുപ്പാഥം, ഹതാർ ഏപ്പോഴിം നിസ്റ്റരാജാവാശനാം ഭന്ധുരാജം വാദിശക്രമന തൊൻ വിചാരിശക്കില്ല. ഷൈത്രവിനേ കരിയിൽ തരച്ചുവരാനോ ഒരുപ്പാവിനെക്കാം പുജനീയമാർ? കെപ്പോളിയനേ ചെറിച്ചുവരാംനോ കെപ്പോളിയെന്നെക്കാം കീത്തനീയമാർ? അഭിഭ്രൂവിനേ വധിച്ച ജയത്രാമനയാനോ അഭിഭ്രൂവിനെതാം നാം കൊണ്ടാടുന്നതു? അതു കൊണ്ട്, ഹതനെ ഭ്രാദുര്ജ്യനുണ്ടും മാനിക്കത്തെന്നും നാഡിം പറഞ്ഞുകൂട്ട.

ഇതിരിയോത നോട്ടപ്പിശകാണ്ട് രാമനാൽ
രാവണൻ നഷ്ടജീവനായി. അതുപാലേ, ഇതിരി
യോത നോട്ടപ്പിശകാണ്ട് രാവണനാൽ രാമൻ നഷ്ട
ഭായ്ക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടണ്ട്. തന്റെ ആ നഷ്ടത്തിൽ
രാമൻ തീരുമാനക്കതാൽ സുചിരം പരിത്വിക്കേണ്ടി
വന്ന, രാവണനാവട്ടു, തന്റെ ആ നഷ്ടത്തിൽ വിക
ഹുനായി ഏകദും നിത്യവുമായ പരമാത്മാവിലേക്ക്
ഉയരകയാണോ. ചെഞ്ഞതു്. ഇതിൽ ആ നഷ്ടഭായ്ക്കേ
നഷ്ടജീവനോ അതരാണോ സമർപ്പിക്കുന്നു?

രാവണൻറെ ജീവിതംകാണ്ട് ഈ മഹാക്ഷേ
വസ്തു ദോഷമോ, രാവണൻറെ മരണത്താൽ മഹാക്ഷേ
വസ്തു ഗ്രന്ഥമോ പ്രത്യേകമായി സംഖ്യിച്ചിട്ടണ്ടനിരി
ക്കിൽ രാവണൻമുള്ളു് ഭർഷജമമാജീവന നഷ്ടക്കു് ആക്കു
പിക്കാംഡായിരിക്കും. രാവണൻറെ ജീവിതകാലത്തു് മഹാ
വസ്തു ഓപ്പുമെങ്കിലും പീഡിതമായതായി നാം അറി
യുന്നില്ല. രാവണൻറെ മരണത്താൽ ദാർത്തിന്നുവില്ലാത്ത
തായ സുഖം മഹാക്ഷേ ഭവിച്ചതായി നാം കാണാ
ന്നതുണ്ടില്ല. രാവണൻറെ കാലത്തു് ഈ ഭാരതവർഷത്തിലേ
സപ്തജനങ്ങളും സുവസനവർഖസ്ഥലിംഗാട്ടകുടി വാണതാ
ധിട്ടു രാഥാധികാരാണു് നാം കാണണമെന്നു്. ഉത്തര
ഭാരതജാഡിലേയും ദക്ഷിണഭാരതത്തിലേയും അന്നന്തര
ചില രാജുങ്ങൾക്കുണ്ട് രാമാധിനത്തിൽ വരുന്നില്ല
കാണാനാതിൽ നിന്ന് അവരുടെക്കയും അപരിമിതമായ
ഒന്നുപയറ്റുത്തിൽ വിള്ളയാടിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നയായിരിക്കുന്നവെ
നു് പാമരമാക്കപ്പോലും ധരിക്കുവാൻ കഴിയും. രാവ
ണൻറെ ഭർഷജമമായ ബലപരാക്രമങ്ങൾക്കു് സുപ്രാഹ

ମାତ୍ର ରାଜୁଙ୍କପଦଲ୍ଲୀରେ ହୁଅଗିଲେ ସୁବନ୍ଧୁରିଷ୍ମମାଯିକ୍ରାଣ୍ଟି
ବତ୍ତିଶ୍ଵରତନିରିକୋ, ଆଭ୍ୟନ୍ତରେ ତୁଳାତମାବେଳୀ
ପାଶିକଙ୍କାନ୍ତିକୋ ଅତ୍ର ନିତିଶ୍ଵରାଯିକ୍ରାଣ୍ଟାକମୋ ମରାଶ୍ଵ;
ରିଲାରାନ୍ତି ମରାଶ୍ଵରେ ରାବଣାର ଶତ୍ରୁଵାଯିକ୍ରାଣ୍ଟା ଗଣି
ଶ୍ରିରିକଙ୍କାନ୍ତି. ଅଗନ୍ତେ ନରାୟିପାନାରେଯାରେ
ଆଭ୍ୟନ୍ତର ବ୍ୟାକରେ ବ୍ୟାକରେ ଚେତ୍ତିକ୍ରାଣ୍ଟା, ଆଭ୍ୟନ୍ତର
ହତିଲେର ଅଯତ୍ନକାନ୍ତକାରୀର ପାଶ୍ଵରୀର କେରଳର
ମେଲ୍ଲୀର ନିର୍ଭୟେ ସପାତର୍ଯ୍ୟରେତାରେ ଏହୁଶ୍ରଦ୍ଧାନ୍ତିକି
କହାଯି ବାଣିବାନିରିକଙ୍କା. ମରାଶ୍ଵରିର ନିକୋ ତନିକି
ଯାତାର ପୀଯାଯି ଉଥାକହିଲ୍ଲୀରୋ ବିଶ୍ଵପାଶିଶ୍ଵ
ପୋକା ସମ୍ମାନାଶାକବିଜ୍ଞାନ୍ତି ରାବଣାର. ତାଙ୍କାନ୍ତି
ହୃତିକଙ୍କାନ୍ତି ଅତ୍ରରାହୀଲୁର ଅବରେ ବେଳୁଡ଼େ ବିକ୍ରି
କିଲ୍ଲୀରୋ ପ୍ରଯାତ୍ରତନାକହାର ରାବଣାରୋ ଛର୍ଲ୍ଲୁଙ୍କ ଚିତ୍ର
ମରାଶ୍ଵରେଯି ଚେଷ୍ଟିକ୍ରାଣ୍ଟିକେଜାଫିବାନିରିକଙ୍କାରେ; ଆଜାନ୍ତି
ରେ ଅତ୍ରରାଣ୍ଟି ଚେତ୍ତାରିବାରୁ?

ରାବଣାରୋ ଶ୍ରେଷ୍ଠିକିଲାରୋରେ ପକ୍ଷିକ୍ରାଣ୍ଟା. ଆଭ୍ୟନ୍ତର
ତନିକୋ ଦେବମାରୋକାଣ୍ଟା ବିଶ୍ଵପାଶିଶ୍ଵ, ଦେବମାର ଅତ୍ର
ମହାବିନ୍ଦୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠିକି ବିଶ୍ଵପାଶିଶ୍ଵ ଦାସମାରାକ୍ଷାନ୍ତି, ଏକାତ୍ମ,
ଅତ୍ର ଦେବମାର ଯତ୍ନାଯାମି ଅର୍ଦ୍ଧଶ୍ଵରୀ ପୋକା ଯାତାର
କର୍ମତନିକୋ ଆଭ୍ୟନ୍ତର ବିଶ୍ଵପାଶିଶ୍ଵାକ୍ଷରୀକ୍ରାଣ୍ଟା. (ଭାରତ
ତନିଲେ) ନାହିଁ କାହିଁ ପ୍ରେସ୍ ଦେବପାଶିକବାହିଜ୍ଞାଣକ୍ଷା ପାପ
କେତ୍ତିକ୍ରାଣ୍ଟିକିତାକ୍ଷା ଅତ୍ର ସାହସିକନମାଯିତନିକ୍ରାଣ୍ଟା
ଆଭ୍ୟନ୍ତର. ଦେବପାଶିକବାହିଜ୍ଞାଣକ୍ଷା ଆଭ୍ୟନ୍ତର ଯତ୍ନାଯାମି
ପୁଣିଶ୍ଵରୀକ୍ରାଣ୍ଟା. ଦେବମାରେ ଯାଏଲୁର ଅବରବତର
କର୍ମକାରୀ ଶରିକ ନକର୍ତ୍ତଵାନ ବିକ୍ରିକ୍ରାଣ୍ଟାକ୍ଷା. ଅବରେ
ଆଭ୍ୟନ୍ତର ସପନଂ ଅତ୍ରଜତ୍ତାନାଵତ୍ତିକବାହିଜ୍ଞାଣକ୍ଷାରେ ରା

അവരുടെ കമ്മ്പങ്ങളേ കലക്കി മറിച്ചു്, ലോകഗതിയേ എഴും വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് നാം ഹാക്കേണ്ടതാണോ. സുഞ്ജൻ തീക്ഷ്ണകിരണനായി അന്നും ദിനരാത്രങ്ങളേ ചെച്ചുപോന്നു. ചന്ദ്രൻ അനുതകരനായി അന്നും ജീവ ലോകത്തെ ആരൂഹാഭിച്ചുപോന്നു. വഴിപോലെ മുത്രചക്രം തിരിക്കുന്ന ജോലിയിൽ നിന്നു് ഇരുന്നേയോ, കണക്കിൽ കവിയുന്നതിനേയെല്ലാം നീക്കിക്കൂട്ടുന്ന ഉദ്ഘാഗത്തിൽ നിന്നു് യമനേയോ, അദ്ദേഹം തെററിച്ചിട്ടില്ല. അഥവിയും, വായുവും, വത്സലാം, രാവണാധീനരായ മറ്റ ദൈവമാരോവരും അവരവരുടെ കമ്മ്പങ്ങൾ ലോകഹിതം പോലെ നിവിശ്ളേഖിക്കുന്നതിൽ ഒരു മനസ്സുക്കാർക്കും ദോഷമേതും ഭവിച്ചിട്ടില്ല. ആ ലക്ഷാധിപരേംബര പ്രതാപം ഭ്രംഭാക്തത്തിൽനിന്നുയാൾ ദേവലോകങ്ങളേയെല്ലാം ഗ്രസിച്ചുകൊണ്ടു പൊങ്കിയതിൽ മുണ്ടാക്കാനും അദ്ദേഹത്തോടുണ്ടാവേണ്ടതു് വന്നന്മോ, നിന്നന്മോ?

രാവണൻ രാക്ഷസനാശനാം, രാക്ഷസവർദ്ധം മരാജ്ഞവർദ്ധത്തിൽനിന്നു് ഭിന്നമാശനാം ഏറ്റെത്തുകാശനു. ആ രാക്ഷസമാർ മനഷ്യർക്കു് ദേഹംനാരാജാഭേദം. മരാജ്ഞർ ഉറങ്ങുന്നേംഡാം രാക്ഷസർ ഉണ്ടന്നതു്. എന്നാൽ, ദേവമാർ മിഴിച്ചിട്ടിരിക്കുത്തനേന്നയാണോ രാക്ഷസമാത്രത തിഥിപ്പെല്ലാം. ആ ദേവമാരേ മുണ്ടാക്ഷാരക്കാരും മനഷ്യർ സ്നേഹിക്കേണമെന്നോ! ദേവ മാരിൽനിന്നു് നമ്മക ചിലതെല്ലാം കിട്ടുന്നവാങ്ങിൽ, അതിന്നു് ദേവമാർക്കു് നാം ചിലതെല്ലാം കൊടുക്കുന്നതു്

മുണ്ട്. എപ്പോഴും ദേവമാരെ നാം പ്രസാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു മാത്രമേ അവർ നമ്മൾ വല്ലതും തിരികയൽക്കും. ചിലതു് അങ്ങോട്ടും, പകരം ചിലതു് ഇങ്ങോട്ടുമായി നമ്മളും ദേവമാരും പരസ്പരം കൈമാറരും ചെയ്യുകൊണ്ടുകഴിയുന്നവരാണെന്നും പ്രസ്താവമുണ്ട്. അങ്ങെനെന്നും ഒരുപ്പും അടിച്ചുപാത്രമായി രാക്ഷസനും തന്റെ അഭിനന്ധിക്കുന്നതു് ഉചിതമാണെന്നും എന്നാണെന്നും ചോളം. ദേവമാരെ ജയിച്ചുവെന്ന കാരണംകൊണ്ടു മാത്രം രാക്ഷസനോടു് മനഷ്യൻശേഷിക്കുന്നതു് സമീക്ഷാപാത്രമാണെന്നും ചോളം. ചില രാക്ഷസനാർ പുരാണത്തിലെ അപാളിൽ ഇതു ദേവമാരുടെ മുഹിൽ വെച്ചുതന്നു ഉണ്ടും ഡിസ്മിക്കയുണ്ടായപ്പോൾ അവരും നശിപ്പിക്കുവാൻ ഇതു മനഷ്യനും തന്നെയല്ലതോ മുന്നിടേണ്ടി വന്നതു്. ഏകചക്രത്യിലേ ഓരോ കട്ടംവെച്ചിയിൽ നിന്നും ഓരോ നാളിലും ഓരോ നരചല്ലതെന്ന ബകൾ അവരുത്തു തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഇതു ദേവമാരുവേരും അവരവരുടെ ചാട്ട് നോക്കിക്കൊണ്ട് നടന്നതല്ലെന്നും പറയുമായിരിക്കും. അങ്ങെന്നും അപ്പോൾ, സവർഖിലും ഒളിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് ദേവമാരുണ്ട്. അപ്പോൾ, സവർഖിലും ഒളിച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് ദേവമാരുവേരും വരും. ഇതു ദേവമാരുക്കും പീഡയുണ്ടായി കുണ്ട്. അതരം പീഡകൾ ഭാരതത്തിൽ ധാരാളമായി നാട്ടുകൾ കാണാവുന്നതാണ്. നമ്മൾ അപ്പും വല്ലതും, പിശയുപോയാൽ ഇതു ദേവമാർ കോപിക്കുകയാണി. ചിലപ്പോൾ അവർ നമ്മേ അസൃതകൊണ്ട് ഉപദ്രവി

കൊടുമ്പാട്. ഇങ്ങിനെഹയാനം രാക്ഷസമാർ മനഷ്യർഹാട്ടു ചേരു ചെയ്തിപ്പു. അവർ മനഷ്യരക്കുളിബാഥാപോത! ഇന്ന ദേവന്മാരോ? യമദേവന്മാർ ഇതയും കാലം മനഷ്യരജിവരസം ആസപദിച്ചുപോന്നിട്ടും, അല്ലാംവദ്ധഭായിട്ടോടും ദേവന്മാരുടെ ചില ചെല്ലുങ്ങൾ പോധും മനഷ്യരക്തപാനാത്തിൽ മടിക്കുന്നവരായണ്ടു്. അവരെരെയാക്കു നേരുങ്ങേബാധ ഇന്ന രാക്ഷസമാർ എത്ര പാവങ്ങൾ! തീറായ്ക്കു വേരെഹയാനം കിട്ടാതെ ഉസ്സധമായി വിശനം വലയുംനോധ വല്ല ഒരാ മനഷ്യനേയും അവർ ചിട്ടിച്ചു് സാമ്പുട്ടിരിക്കാം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് ഇന്ന മനഷ്യങ്ങിട്ടിലും ഉള്ളിത്തനോയാണ്. സാധാരണമായി രാക്ഷസമാരുടെ ആയാരം മനഷ്യരാണെന്ന് എവിടേയും കണ്ടിപ്പില്ല. മനഷ്യരീരം രാക്ഷസന്മാരുടെ മിംബിയാണെങ്കിൽ അവർ തമ്മിൽ രതിവാധിജാക്കന്നതു് സപാഭാവികമല്ലെല്ലാ. മാനഷനാരിക്കും അവർ കാമിക്കുന്നതു്, രാക്ഷസിയേ മാനഷന്റെ വേദക്കുന്നതു്, രാക്ഷസന്മായി സൗഖ്യം കൈത്താടേ ഇടപെടുന്നതു് പുരാണത്തിഹാസങ്ങളിൽ പലവുംതുണ്ട്. അതയുടെപും പ്രത്യക്ഷമായി മനഷ്യക്ക് ദേവന്മാരോടിപ്പു. അതുകൊണ്ടു്, ദേവന്മാർക്ക് വേണ്ടി മാത്രം മനഷ്യർക്ക് രാക്ഷസമാരോടു് പിണങ്ങിന്നതുതനിന്നാ! ദേവനാം രാക്ഷസന്മാരും തമ്മിൽ വഴിക്കായാൽ അതിൽ ഇന്ന മനഷ്യനെന്നു കാണും? എവിടേ മന്ത്രം കാണാനുവോ അവിടേ അതിനേ അഭിനന്ദനക്കു മാത്രമേ നമ്മൾ ചെയ്യവാനാളി. അതിൽ നമ്മൾ ദേവനേയും ദേവാജ്ഞാ, രാക്ഷസങ്ങേയും വേണ്ടാ പേടി. ഇംഗ്ലീഷൻമാരും ഇന്ന ദേവനാം, ഇന്ന രാക്ഷസന്മാം, ഇന്ന മനഷ്യരമല്ലാണ്

ತುಲ್ಯರಾಣೆ. ವೀಕ್ಷಣಾಲಿಯಾಯ ರಾವಣಗೆ ಏವುದೂಬ್ರು ತನಿಳೆಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವಿಕಷಿವಾಗೆ ಇಂಡಪರಣ ಇಂಫಿನಾತ್ಮಿಯ ತಾಣೆ ರಾಮಾಯಣಂ. ಇತಿತ್ತ, ರಾಕ್ಷಸಗಣಗೆ ವೆಚ್ಚು ರಾವಣಗೊಳ್ಳು ನಾಭಕ ವಿರೋದ್ಯಮಾಕಣಗಾಗು ರಾಯಂಟ್ಟಿ-ಲಿಗಾವಧ್ಯೀಯಗಾಯ ಡೆವಗೋಳ್ಳು ನಾಭಕೆ ಸೆಂಹಾಲಂಭಣಾಕಾ ಮಹಿತ, ಅಂತ್ರು ರಾಕ್ಷಸಗೊಳ್ಳುಂಳಾಕಾಂ. ಭೀಮಸೇನಗಳೇ ರಾಯಿತಹಲ್ಲಿಯೇ ರಾಕ್ಷಸಿಯಾಯ ಹಿಡಿಬೆಬಿ? ರಾಕ್ಷಸ ಗಾಯ ಎಂದೋತ್ತಕವಗೆ ಏತು ಮಂಷುರು ಸ್ನೇಹಿತ್ವ ಮಾನಿ ಕಣ್ಣಾ? ಅತ್ಯಂತಾಳ್ಳು; ರಾಕ್ಷಸಾಗೆ ಮಂಷುರುಂ ಸ್ನೇಹಿತ್ವ ಅಂತಿಂಣು ಅರ್ಥಹಂತಹಲ್ಲಿಸ್ತಿ. ರಾವಣಗೆ ರಾಕ್ಷಸಕಲ ಜಾತಗಾಣಗಣಗೆ ವೆಚ್ಚು ಮಾತ್ರಂ ಅರಂಡುಹಂತ ನಿಂಡಿಕಣಾ ವರಣಿಕೆಯಿಂ ಅವರು ಮುಖಾತ್ಮಾಕಣ್ಣಾಣೆ.

ಪಣಿತೆತ ಅತು ಡೆವಣಾತ್ತಂ ಅತು ರಾಕ್ಷಸರಾತರಂಟ್ಟಿಲ್ಲಾರ ಇಲ್ಲಾರಿ ಏವಿಟರಾಣೆ ಚೆಗನಾಂತಿತ್ವಿರಿಕಣಾಗುತ್ತಿ. ರಾಭಾಯಿರಂ ಕೊಲ್ಪತತಿಗ್ನಿಪ್ಪಿರುಮಾಯಿ ಅವರೆರಯಾರೆಯುಂ ಇವಿಡೆ ಕಣಿತಿಲ್ಲಿ. ಅತಹಿರಂ ಕೊಲ್ಪತತಿಗ್ನಾ ಇವ್ಯಾತ್ ಅರುಚಾತ್ತಂತಾತ್ತೆ ಕಾಲತ್ತಿಲ್ಲ ಶಹಿರಂ ರಾಮಾಂಜಾಂ ಮಯ್ಯ ಎಂಂ ಡೆವಳೋಕವಾಸಿಕಣಿತ ರಣ್ಣ ಧೂಣ ಪೋರ ಮಾತ್ರಂ ಕಾಣಾಕಣಿಯಾಯಿತ್ತಣಿತ್ತಾತ್ತು. ಪಿಗ್ನಿಂದ ಅತ್ಯಂತಿಲ್ಲಾಗಾಯಿ. ಪಣಿಯಕಾಲತ್ತಿತ ತಣಾ, ವಿಲ ರಾಜಂಷಿಕಣ್ಣಂ ತಾಪಸರಾತ್ತಂ ಮಾತ್ರಾಂಣೆ ಡೆವಣಾತರಮಾಯಿ ಇಟಪೆಟಿರಣಾಗುತ್ತಿ. ಅಂತಹಿ ಗಣಯಲ್ಲಾತತ ಕ್ರಿಜಣಾಣಿಲ್ಲಿಲಾತಂ ಡೆವಣಾತ್ತೆ ವೃಂಪಾರ ಒಡಣೀಗಾಂ ಕಣಿತವರಿಷ್ಟಿ. ರಾಕ್ಷಸರಾತರಯಾವಡ್ಟ, ಪಣಿಯ ಮಂಷುರಿಯ ವಹಿರ ಅಂತಿಕಿರು ಕಣಿತಿಂಣೆ. ರಾಕ್ಷಸರಾ-ರೋಳ್ಳು ಅಣಿತೆತ ಮಂಷುರು ಸಾಯಾಗಣಮಾಯಿ ಇಟಪೆಟಿತ್ತಿ.

ചുംക്ക്. ദേവന്മാരുടെ വാസം ഉയർരെയുണ്ടോ അക്കലി
ഈണ്ടതു. ഭ്രിയിലേ ഇപ്പോഴേതു കാലാവസ്ഥ അവ
ക്കുടെ സുവജീവിതത്തിന്റെ പറാത്തത്തുകാണ്ട് അവൻ
ഇരുളിക്കേണ്ടായി ഇങ്ങോട്ട് വരാത്തതായിരിക്കാം.
എന്നാൽ, രാക്ഷസമാർ ഭ്രിലോകവാസികൾ തന്നെയാക
ഡാർ, അവൻ പെട്ടെന്നോ എവിടേയോ ചൊണ്ട്
മരഞ്ഞരിക്കയാണോ എന്ന് അനേപഷിക്കേണ്ടിപ്പിരി
ക്കുന്നു. ദേവന്മാരുടേയോ രാക്ഷസമാരുടേയോ ആരും നിർമ്മു
ച്ചാക്കി റിട്ടതായി എവിടേയും പരാത്യക്കണ്ടിട്ടിപ്പു.
ചുരാനേന്തിഹാസങ്ങളിൽ ഒട്ടക്കേതെന്തു് നോക്കിയാലും
അക്കാലംവരുമ്പോൾ ദേവവർദ്ധവും രാക്ഷസവർദ്ധവും നീണ്ടു
നിന്നിരിക്കുന്നവെന്ന് കാണാം. അതുകഴിഞ്ഞു്, പിന്നോ
എപ്പോഴാണോ്, എവിടേയാണോ് അവൻ മരഞ്ഞതു്!
രാക്ഷസമാരിൽ ഒരുവൻ പോലും നമ്മുടെ കാലത്തേക്കു്
അവശ്യമാണെങ്കിലായതു് എത്തുകാണ്ടോ? ഘൂർഖമായ
പാംബവവംശത്തു് ഇപ്പോഴം നീണ്ടുനീണ്ടുവജന്നുണ്ട്.
പോതു് ധാരവവംശത്തിനേറ്റും രാഘവവവംശത്തിനേറ്റും
ഒരു കിടം പാരമ്പര്യവും അങ്ങിനേ തന്നോ. എന്നാൽ,
ആ ജീവം ചന്ദ്രക്കചന്ദ്രേ വംശം എവിടെ വെച്ചു് അവരും
ഒപ്പായോ! വിഭീഷണനേ രാക്ഷസരാജാവാക്കിയതിനേരും
പ്രലഭായി കൂടു വംശം തേരുതു് തേരുതു് നാമമാത്രാവശ്യം
ശ്രമായിരുന്നോ! ചുരാതനമായ പെണ്ടപ്രസ്തുവംശം
അങ്ങിനേ കരറിയറുപോകുന്നതു് മെഡവസ്ഥമാണ
ക്കുമോ? ഇംഗ്ലീഷ് സംശയത്തിൽനിന്നു് നിശ്ചയിക്കായി
മരാരാത്ര വഴിക്കു് നമ്മൾക്കു് വിന്ത ചെലുത്തിനേന്നാക്കാം.

സ്വരംപ്രകാരമുള്ള അദ്ദേഹത്തിനും അദ്ദേഹത്തിനും പുർണ്ണമായി ഒരു മാനസിക ബന്ധമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തമായി കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടും മുലവദാത്താക്കളെല്ലാം പുരാണങ്ങളാശയിൽ— അംഗവാ, കവിസ്കല്ലുത്തിൽ താരോ ഭേദവാരാബാൾ— പ്രചന്നതിനേരു ഉത്തരത്തി സ്ഥിതിലഭ്യമാക്കുന്നതിനും മുലവദാത്താക്കളും അംഗവാ, കവിസ്കല്ലുത്തിൽ താരോ ഭേദവാരാബാൾ— മേതുക്കണ്ണളായി സുസ്കഷ്മായി വത്തിക്കുന്ന ശക്തി വിശ്വേഷങ്ങളേ ആധുനികനാർ ഭേദത്തിനുമായും, പെണ്ണരാണികളാർ ആയ്യാത്തികമായും ഗ്രഹിക്കുന്നു. മുലവദാത്താക്കളേ തദ്ദോബലത്താൽ ആത്മരഹായി വരിച്ചും സാമ്പാദനകിക്കുന്നതിനായി ഏകത്പത്തിൽ യുക്തരായവരാബാൾ പുവ്മഹാഷ്ടികരാണ്. എന്നാൽ, അതു മുലവദാത്താക്കളേ തദ്ദോബലത്താൽ മാംസക്ഷബ്ദങ്ങൾക്കു ഗ്രാഹരങ്ങളാക്കി സ്വന്തത്താലും നാനാത്തിയിൽ പ്രയോഗിക്കുവരാബാൾ ഇപ്പോൾ സ്വയിന്റെ കാർ. മഹാഷ്ടികരാം ആ അദ്ദേഹത്തിനുള്ളം ദിവ്യപ്രഭാവത്തേ ഭേദഗതിപ്പെന്ന ഭജിക്കുന്നു. സ്വയിന്റെ സുകാരാവട്ടം, അതു ശക്തികളും ബാഹ്യത്വപത്ര സ്വന്തവല്ലവും ക്ഷായി ഉപയോഗിച്ചുപോയുണ്ട്. ഇപ്പുകാരം, അതു പഴയ കാലത്തെന്നപോലെ ഇരു പുതിയ കാലത്തും ഭേദമാണുമായി ഒരുപ്പും ഇടപെടുന്നുണ്ട്. പ്രചന്നതിലേ മുലവദാത്താക്കൾ സ്വന്തമായി സുസ്കഷ്മാശക്തിവിശ്വേഷങ്ങൾ കുവിച്ചുകൂടിയിൽ ഭേദമാരായിരിക്കുന്നതുണ്ട് നാം ഓക്കുന്നതായാൽ, മഹാഷ്യലോകത്തിൽ അഭേദന്നപോലെ ഇന്നും ഭേദമാർ പ്രവത്തിച്ചുപോയാണെന്നുണ്ട് നമ്മുടെ കാണാം. അംഗിയോ, വായുപ്രോ, ഇന്ത്രനോ, യഹുനോ ആരും തന്നോ നമ്മുടെപോലെ ആചാരിച്ചിരിക്കുന്ന പുരാണത്തിലും

ങ്ങൾ പറയുന്നണ്ട്. എങ്കെമെതിലും പ്രവേശിക്കാവുന്ന വരാണ്ട് ദേവമാർ. അവർ എന്നുള്ളിട്ട് വരമാണ്. എന്നാൽ, എക്കന്നായ ഇംഗ്രേസിൽ നിന്ന് അവരുടെ അക്കന്നാവർ തന്നേ. ഈ വിവരണത്തിൽനിന്ന് ദേവ മാർ എന്നതു് അട്ടശ്രൂഷാളായ ശക്തി വിശ്വേഷണാളാ ബന്നാം നല്ലവള്ളം വെളിപ്പേട്ടുനണ്ണല്ലോ. പ്രചഞ്ച ത്തിൽ വിവിധത്രഖ്യാതാവാരം അശ്വിയന്ന ദേവനായി എത്താനിനേ പെണ്ഠാനികൾ കണ്ണിവോ അതിലേക്കെത്തേയാണ് എലക്ട്രിസിറിയിൽ കുടി ഇപ്പോഴതേ സയിൻസുകാരൻ ചെല്ലുന്നതു് എന്നം. റേഡിയത്തിൽ കുടി മുന്നാട്ടു കടക്കബോധം പെണ്ഠാനി കണ്ണു് ഇതുനിലെത്താം എന്നം നമ്മൾ ഉണ്ടിക്കയ്ക്കേണ്ട ഇങ്ങിനെത്തന്നായാണ് മറ്റൊരുമാരുടെയും കൂടാ. പ്രശ്നാഭാളാ അട്ടശ്രൂഷാളാ ആര്യ സർപ്പം തപജ്ഞാഭും മനസ്സുരെപ്പാലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായ ആളുകളാക്കിയാണ് കവികൾ കാണുക. കവികളുടെ കല്പനാലോക ത്തിലേ സ്വന്നരസുള്ളികളാണ് ദേവമാർ. ആ ദേവ നാരേ ശാസ്ത്രജ്ഞമാർ കാണുന്നതു് പ്രചഞ്ചത്തിൽ അന്തർസ്ഥീനമായി വർത്തിക്കുന്ന മുലക്കത്തികളായി മാത്രമാണ്.

ഈദിനേയുള്ള ദേവമാരരെയ്ക്കും രാവണൻ ജയിപ്പിച്ചിതനു. അശ്വിയും, വായുവും, വരണ്ണാം, ഇന്ത്രൻ മൊക്കെയും രാവണൻറെ ചൊല്ലടിക്കു് നിന്നിരുന്നു. ലോകത്തിലേ സർപ്പസ്ഥികളുടെയും മുലപ്പോതിയായി വർത്തിക്കുന്ന ദിവ്യശക്തിക്കു് കവിഭാഷയിൽ മുഹമ്മദ് എന്നാണ് പേര്. ആ മുഹമ്മദിനേ ലോരത്യാഗണ്ണ

അടാടെ സുഖിക്കുവും സുതിക്കുവുമായി പ്രയതിച്ചു് രാവണൻ പ്രാചിച്ചു് പ്രപഞ്ചസത്യത്തിനേര മുടിത്തതനേ അതു മഹാവിശ്വന്മുഖം എത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അന്തോട്ടമുടി അദ്ദേഹത്തിന്മുഖം അധിനിഷ്ഠാതേ ലോകത്തിൽ ചാതാനമില്ലെന്നായി. തനിക്കു വേണ്ടുന്ന സുവസന്ന തത്തിനേര സമുദ്ധിക്കു തക്കവെള്ളം, ലോകത്തിലേ സുക്ഷ്മ ശക്തിക്കുള്ളേക്കാണ്ടു് യദേശ്വരം പ്രവത്തിപ്പുക്കവാൻ അദ്ദേഹം അഗ്നിയിവന്ന്. അതു ശക്തിക്കുള്ളു—അതു ദേവ മാരേ അദ്ദേഹം കീഴടക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് ശരു ശരംക്കു് ഭയങ്കരനായിത്തീന്തിന്തു്. വായപ്രശ്നിവരണ്ണന്റും ദേവന്മാർ വശവത്തികളുായത്തിൽ രാവണന്മുഖം ലോക വിജയം സുലഭമായി. തോന്നനിടത്തല്ലാം തോന്നനാക്കാലംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്മുഖം സബ്രഹ്മിക്കാം. അഗ്നി ദൈയോ, വായുദൈയോ, ജലദൈയോ തോന്നനിടത്തല്ലാം തോന്നനംപോലെ അവിശ്വരിക്കാം. പ്രത്യതിയേ മുഴ വരാം തോന്നനംപോലെ പ്രവത്തിപ്പുക്കയുമാവാം. അതു കൊണ്ടു് രാവണന്മുഖം തനിക്കു തന്റെ നാട്ടിന്മുഖം സുവിഥം സെംസ്റ്റുവും വേണ്ടുന്നടത്തേണ്ടും വളര്ത്തി, ശേത്തിക മായ സബർപ്പംപ്രാണങ്ങളോടുംകൂടി നിർബന്ധായം വാണിവ ശിഖവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു അവസ്ഥ മുമ്പുന്മുഖം എങ്കിനെ ഗർജ്ജിയമാകും?

ഇന്നത്തേ ലോകം ഏതൊരവസ്ഥയുായി അശിച്ചു ചവല്ലുന്നവോ, അതിൽത്തന്നെന്നയാണു് രാവണൻ എത്തിയിരുന്നതു്. പ്രത്യതിയുടെ അധിപത്രത്തിനാണു് ഇപ്പോൾ ചാഡ്യാത്മം ചാഡ്യാത്മാധീനരായ നമ്മളും ഉണ്ടാവിച്ചപോതനാത്തല്ലാം. പ്രത്യതിയിലേ സുക്ഷ്മശക്തിക്കുള്ളുപായ നാരമാക്കിക്കൊണ്ടു് ശേത്തികമായ ഏറ്റപ്പറ്റി

ത്തിന്റെ പരമകാശ്ചയിലെത്തുവാൻ നാം സയിൽസിൽ മുടി ഉള്ളമിക്കും. അഗ്രി, വായു, വത്സൻ, ഇരുൾ (ആകാശം) മുതലായ ദേവന്മാരെക്കാണട്ടതെന്നായാണാണ്ടും ഇക്കാലത്തു് നടത്തിപ്പോതുന്ന ഇ അത്തരതുക്കമ്പദാശഭൂമിയും. മുമിയുടെ ഏതരാത്തു് നടപ്പനു കാഞ്ചുവും ക്ഷണകാലംകാണട്ട് നമ്മകിപ്പോരം കാണുകയും ഒക്രിക്കകയും ചെയ്യാം. മുമിയേ മുഴുവൻ അരുകാശമാ ദ്രോണ നാടതോരം പ്രജക്ഷിണം ചെയ്യുവാനും നാമിപ്പോരം ആളുണ്ടാണ്. ഏതു അപവും യടാകാശം ധരിക്കുവാൻ നമ്മകിപ്പോരം സാമർപ്പിച്ചാണ്. നീറിനേയും, തീയിനേയും, കാറിനേയുമെല്ലാം നമ്മുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഏതു അപാര്തിഡം ഏതു ഭാവത്തിലുമാക്കുവാൻ നമ്മക്കുഴിയും. ആ ദേവന്മാരേവരുടെ ഇന്ന നമ്മുടെ അപാര്തിഡം വത്തികളായി നിലന്തുന്നു. യുദ്ധത്തിനായി നാം നേടിയിരിക്കുന്ന ആയുധങ്ങളാവട്ട്, ആവയിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിന്റെ ചെറിയെയാൽ ചലനംകൊണ്ട് മാത്രം ജീവജാലത്തിലേ വലിയെയാരംബന്ത നില്കുപ്പം നശിപ്പിക്കുവാൻ ശക്തമുണ്ടാണ്. അട്ടതോടെ ഏതിരാളികളെല്ലാം മയക്കുവാനും, തുലയുള്ളവാനും, എരിയുള്ളവാനും, കുടകുവാനുമുള്ള പല പല മാധ്യാന്തങ്ങൾ നമ്മകാണ്ട്. മാഹാശ്രമ്പങ്ങളും, മാധ്യാത്രപങ്ങളും, മാധ്യാസംഭവങ്ങളും യഥമുള്ളം വെളിപ്പേക്കുത്തുവാൻ പുതിയ പുതിയ യന്ത്രങ്ങൾ നാം നിന്നിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുവെല്ലാമായിട്ടും നമ്മകൾ ഇ വഴിക്കു് ഏതേണ്ടിനാണു് ഇനിയുമെത്തേം അക്കലെയാണെന്നു് വിഷാദിക്കുന്നവരാണിപ്പോരം നാം. സയിൽസിൽക്കുടി നമ്മുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനങ്ങളേ, അവിടേ രാവണൻ ഏത്തിയിരിയുണ്ടു്. ഇന്നു് നാം ആഗിച്ചുപോയന്ന

ആ പരിപ്പുതികളൊക്കെയും രാവണൻ നേടിയുമിങ്ങനും സ്ഥീകരിച്ചും ചുത്തശമാരേയും സംബന്ധിച്ചും നാം തുണ്ട് കൊള്ളിന സർസ്പാതഗ്രുജോളം ലെഞ്ചിക്കുങ്ങിയ സർവ്വാദിഷ്ഠിപ്പോളം രാവണനേരു പ്രജകൾക്ക് സുലഭത്തെ ഉംഗിട്ടാണിങ്ങനാൽ. വിചുാനിക്കു ആ നിമിഷംകൊണ്ട് അവക്ക് എവിടെയും ചെല്ലാം. ഏതു അപാന്തരവും അവക്ക് സുകരമാണ്. ഒരു സുവഖ്യം അവക്ക് മുൻ്ത്യം മല്ല. പോരാട്ടനാൽ നാട് വാഴനാൽ ചുത്തശമനനാ പോലേ സ്ഥീക്കമാകാം. നിംഭരായി യമാകാമം ലോക തനിലെങ്കളം രാവക്ക് ഓസാല്പാസം സഖ്യരിക്കാം. അവ ക്ഷുഭി മായകളാവട്ടേ; നമ്മുകളിൽ മുണ്ടു ചെറയാവില്ലെങ്കിലും എറബും ഉയന്ന്‌വ.

വാസ്തവത്തിൽ, പാശ്വാത്രലോകം ദേവന്മാരേ ജയിക്കവാൻ മല്ലേപൂർണ്ണ തപസ്സു തുടങ്ങിട്ടുള്ളൂ. രാവണൻ ആ തപസ്സിൽ വരും നേടിക്കഴിഞ്ഞതവന്നാണ്. ആ രാവണനേ ഇന്നതേത ലോകം അഭാകരിക്കണ്ണാണ് ചെയ്യുന്നത്. അലങ്കാരാഡി മുതല്ലും നെപ്പോളിയൻ വഴിക്കും ഏകസർവരേഖകളിലും ഒക്കെ ചുഡാപ്രാപമാണുന്നത്. ആ സർവ്വാധിപതി അവക്ക് സ്വപ്നം രാവണന്റെ ഏതുരീതാ കാംജിപ്പോരും മുന്നേ സ്വപ്നാപമായിരുന്നതാണ്. അങ്ങിനെയുള്ളൂ രാവണൻ നമ്മുകൾക്കു കീഴ്ത്തനീയചരിത്രനല്ലായോ? അദ്ദേഹത്തെ അഭാകരിച്ചു ചെല്ലുന്ന അഭിനവലോകന്തിനും അദ്ദേഹം പരമാരാധ്യനായി വിളഞ്ഞുന്നതും സുക്ഷുദ്ധക്കരിക്ക കാണാത്തതത്താണോ?

ഭേദത്തികസാമ്രാജ്യത്തെയാണ് രാവണൻ വാണി വന്നിങ്ങനെതന്നും ശരിതോന്ന്. അയ്യാത്തികവിഷയ

അതിൽ പ്രവർത്തിക്കുവക്കു ശേഷികവിഷയങ്ങളാണ് ഒരിക്കലെല്ലാം. അതു അധ്യാത്മവാദികളുായ താപസമാ രാണം രാവണനേ രാക്ഷസനുന്ന വിഴിച്ചുതു്. ശേതി കത്പം തമിപ്രധാനമാണല്ലോ. താമസമാരെ അന്നയകാ രത്തിൽ ചരിക്കുവരായിട്ടാണ് ഗംഗത്തിക്കും കാണുന്നതു്. അപ്രകാരം, അധ്യാത്മവാദികൾക്കു ശേതിക വാദികൾ നിശ്ചയരഹംരായി. ശേതികസുവപ്രധാനമായടെ വിക്രമാഖാരങ്ങൾക്കു മാർത്തവം പോരായ്ക്കുണ്ട് അവരെ, തപസ്സിൽ തപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിള്ളലംഭാരായ അധ്യാത്മവാദികൾ രാക്ഷസമാരെന്ന് വെച്ചുകുന്നു. തങ്ങൾക്കിള്ളില്ലാത്തതു് അതു താപസമാക്കി നിരുദ്ധമായതിൽ നന്ദകീവിടേ കാഞ്ഞമൊന്നില്ലോ. അവരുടെ അഭിമതത്രേത നാം ശരിവെയ്യുംയാണെങ്കിൽ, ഇക്കാലത്തു് മുമ്പിയിൽ കാണുന്ന സർവ്മാഖ്യതം രാക്ഷസമാരാണെന്നാണും. അതാണം സത്രമെന്നായാലും, രാവണന്റെതന്നെയാണല്ലോ. നമ്മക്കു അതരായുണ്ട്.

രാവണന്മുഖം പത്ര തലകളും ഇരയപത്ര കൈകളും ബേഡനു വസ്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ണു് അതോടു ഒല്ലാരു അപദാണക്കു് സംഭവിക്കുവാനില്ലോ. ബ്രഹ്മവിന്നു് നാലു തലകളും വിള്ളുവിന്നു് നാലു കൈകളും ഇരുതു് അത്രക്കു വെച്ചുപുരുഷനു തോന്നാറില്ലല്ലോ. സുഖുമിഖ്യന്നുണ്ട് അതു തലകളും പത്രങ്ങൾക്കു കൈകളും മുഖായിട്ടും ദർശനില അപനാണം. ഇരു സ്ഥിതിക്കു് രാവണന്മുഖം പത്ര തലകളും ഇരയപത്ര കൈകളും ഇരുക്കുന്നതു് അമാവാഷത്ര മാരായ ദേവന്മാരുക്കാം അംഗാധികൃതത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വകരുക്കാണു്. വാസ്തവത്തിൽ, രാവണ

സന്ന് പത്തു തലകളിലെവാ പരഞ്ഞതിന്, പത്തു ചിക്കിലേയ്ക്കും അദ്ദേഹത്തിന് എപ്പോഴും മുഖം വാഡ നാശമാർക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകൾ സർക്കാർക്കു ഉഭയശം ദാരകാലത്തു നീണ്ടനിഷ്ടുന്നതുകാണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന് ഇതുപറ്റ കൈകളിലെവാ കവികളിൽ മാറി. അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അപ്രതിമപരാക്രമം സമജപലിക്കബോധി മാത്രമാണ് പത്തു തലകളിലും ഇതുപറ്റ കൈകളിലും ആ വിശ്വാസത്തിൽ കവി കാണുന്നതും. സാധാരണമായി ഒരേ തലയിലും ഇതുകൈകളിലും രാഭാധി നാത്തിൽ രാവണനേ നാം കാണുന്നതും. അതുകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപം എടം വിശ്രദിപ്പിച്ചു എൻ്റും നാം ഓക്കെന്നാഭാഗം അഥവായാശാമായ പല അപ്രതിലും കവികൾ വർണ്ണിച്ചുകാണിക്കും. ദേവേദ്രണേ സഹസ്രഗൗഢി അതിൽ സൗരാംജ്ഞം കാണുവക്കും രാവണനേ ഇതുപരു ക്രൂരാക്കിയതും. വൈത്തുതിയായിട്ടും തോന്തരം അനുാദിഷ്ഠാർക്കുപ്പത്രാട്ടക്രമിക്കിയ ഭ്രഷ്ടാമാണും രാവണനും ആ അധികാരംതും.

സത്യനൂയങ്ങളിലും ബലപരാക്രമങ്ങളിലും രാജൈക്കാരം ഒട്ടം താണവനായിട്ടും രാവണനേ രാഭാധി നാത്തിൽ നാം കാണുന്നതും. 'അയോദ്ധ്യയൈക്കാരം ലജ്ജ, ഭയന്നത്രപോലെ, രാമനൈക്കാരം രാവണനാം അത്ര പ്രാദേശങ്ങളാൽ മികച്ചുനിന്നിരുണ്ടും. വൈശാഖത്താലിപ്പി രാവണനേ രാമൻ ഹനിച്ചതും. ദൈവത്താർ രാമൻ വിജയിയായിരുന്നുതും. അടി ദൈവമാവന്തേ, നമ്മൾ അപ്രമേയം. രാമനൈപ്പാലേ രാവണനുഭായതും'

നെദ്ദേവയുട്ടീയാല്ലേയോ? അതു നെദ്ദേവം നയോപാധകശലാ നായ രാമനേ അരാളുലിച്ചും, ബലവിക്രമാലിയായ രാവണങ്ങം പ്രതിക്രിയിച്ചും എന്തിനു നിന്നു? ഈ ചോദ്ര താഴിന്സു, അങ്ങിനെയാണ് ദേവകാൽപ്പം എന്ന മാത്രമേ ഉത്തരമുള്ളത്. അതു ദേവകാൽപ്പത്താൽ, ശ്രോകപരമ്പരവസായി യായ അത്വ്യായിക രാവണചരിതത്താൽ ലോകത്തിൽ അപ്രമാധി ഒരുവിഭിന്നചൈനാണ് നാം അറിയേണ്ടതു്. ജയിച്ചതു് രാമനാകയാൽ അന്നത്തെ കവിക്കു രാമൻ കീത്തിനീയനായി. എന്നാൽ അജ്ഞതാതമായ നെദ്ദേവപ്രാതിഖ്യലൃത്താൽ മാത്രം അതു ലക്ഷാപ്രശ്നപം പൊലിത്തുപോയതിൽ ഇന്നത്തെ കവിക്കു ശ്രോകമൊന്നു മാത്രമേ കാണാൻമുൻകയുള്ളത്.

ഇനി, നാം രാമാധനത്തിനേരു അക്കത്തു കടന്ന് ഇഷ്ടനിന്നനേണ്ടും രാവണചരിതത്തിൽക്കൂട്ടി എന്ന് ഭാട്ടി നോക്കുക.

രിംട്ടാം മരിയും.

രബറേഖമെന്നും വൈഫോഡുവമെന്നും രണ്ട് റിഭിന
സിലാറ്റുക്കാദി. പണ്ടുപറ്റേഡ് മുത്തുള്ള് ഭാരതത്തിലുണ്ട്.
ശ്രൂംക്കാശം ശ്രൂംക്കാശം അവ തമ്മിൽ ഏപ്പോ
ഴം സ്ഥടത്തു നിന്നിരുന്നു. ഒരുപാസിലാറ്റത്തെ പ്രചരി
പ്പിക്കുവാൻ ശൈവമാരും വൈഫോഡുസിലാറ്റത്തെ ലോ
ക്കാത്തരമാക്കുവാൻ വൈഫോഡുവമാരും സർമ്മാ പ്രംതിച്ചു
പോന്നു. ആവായ്ക്കുമാരുടെ കാലഘരം ഇവർ തമ്മിൽ
മേഖലുണ്ടായി എതിര്ത്തടിച്ചുക്കാശം നില്ക്കുന്നതു് കണക്കി
ടിംഗ്. ഇവരേ ഇന്നങ്ങന്തിന്നു് രക്ഷാവായ്ക്കുന്നപ്പോലെ
അതിനായും തത്പര്യമാരായ ചിലർ ലോകയിൽ
തീർം ഉള്ളാഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഉംഗിക്കാവുന്നതാണ്.
രക്ഷാവായ്ക്കാലത്തിനില്ക്കുന്നും ഇന്ത്യയിൽ ശൈവ
വൈഫോഡുവമാസരം തീരത്തുചാറത്തു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

എക്കപ്പെടുത്തും ത്രിമുത്തിക്കളേയും വൈഫോഡു
മാരുംപോലെ ശൈവമാരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഒവലം
തന്നോന്താരു് വൈഫോഡുവമാർക്കും ശൈവമാർക്കും പ്രാഥാ
ന്തും. തത്പര്യിലപ്പോ ഭാവത്തിലാണ് അവർ തമ്മിലും
പിന്നാക്കുന്നതു്. പ്രചവയത്തെ ഇരാവാം ദർശകന്നതു്
കിനാട്ടിനുംകാവാനിലാണ്. സംശാരാത്രക്കാണാം ഇം
പ്രചവയം എന്നു് ശൈവമാർക്കും സിജാനാതിക്കുന്നു. പ്രച
വയരനിശ്ചലം ആധാരം സ്ഥിതിക്കാണുന്നാണ് വൈഫോഡു
മാരുംടെ വിരോധം. പാസ്സരാ ഭാരിച്ചുക്കാണക്കല്ലോക്കര
ലോകജനിൽ യാത്താനീനും ജീവിതബിപ്പം. മഹാശ്രാ

യാളും മലാൽത്തരിക്കാണാലും അവരേയുള്ളതിനോ തിനു എക്കാണ്ട് ദേശം ജീവിക്കുവാൻ. ഒരു ജീവിയിലും അക്കൗതും പുരത്തും നീരന്തരം നാംഹാരം നടന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ലോകം സംഹാരാത്മകമാണെന്നോ ശ്രദ്ധവന്നാർ പറയുന്നാൽ. സംഹാരമുത്തി ശിവനാകയാൽ അവർ ശിവനേ മുഖ്യദേവനായി ആരാധിക്കുന്നു. സംഹാരത്തിൽ മാത്രമേ അവർ ശിവത്വത്തി കാണുന്നതുള്ളൂ. അതിനോ അഭിന്നത്താഥാദങ്ങളാണ് അവർ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ബൈജ്ഞാനിക്കും സിഖാന്തിക്കും സംഹാരമല്ലോ അക്കഷ്മാണാണ് ലോകത്തിനോ അധികാരം ഏന്നാണ്. എത്രതാനിലാം മരംരാനിനേ തന്നിലേക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടപ്പുംതേ ജീവിതമില്ലോ എന്നോ ബൈജ്ഞാനിക്കും സംഖ്യത്തിപ്പുണ്ണം. ഒരുപാടിനേ ഹർഷക്കന്ത്രത്തിനോ അക്കഷ്മാണാണ് സംഹരണമല്ലോ ഏന്നാണ് അവരുടെ വാദം. എല്ലാറിനേയും നശിപ്പിച്ചാൽ ഒട്ടകം അവഗ്രഹിക്കുന്നതു് അനുത്തപ്രമാണുണ്ടോ ശ്രദ്ധവന്നാൽ, എല്ലാറിനേയും നിലനിത്തിക്കൊണ്ടു് എല്ലാംകൂടി യോജിച്ചാൽ അവിടേയാണ് അനുത്തപ്രമാണോ ബൈജ്ഞാനിക്കും കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, സാർവ്വലൈക്കിക്കണ്ണാവി ബൈജ്ഞാനിക്കുള്ള തന്നെ എപ്പോഴും സ്ഥിരതയിലാണ്. അതിനോ ഒരു ഗുണമാണു ജീവിതാചാരങ്ങളാണ് അവക്കുള്ളതു്. സ്ഥിരതയിൽ കൂദംവിശ്വാസി വിജ്ഞാവിനേ അവർ ഒദ്ദേശ്യ വ്യൂഹാണു അതായി ആരാധിക്കുന്നു. ഇല ശ്രദ്ധവന്നുവരുമാരു ചൊണ്ടു് ദാരതവർണ്ണത്തിൽ വൃത്രസൂര്യങ്ങളാണു ഇരുന്നുള്ള വാദങ്ങളും ഇയസാമിനുംജങ്ങളും സമുദ്രങ്ങളായി. എന്നോ

മറതിനേ അടിച്ച താഴുത്തവാൻ ഇവ തമിൽ എപ്പോഴും കലഹവുണ്ടായി.

ശൈവനാശം രാവണൻ, ശിവഭക്തിയിൽ അദ്ദീ തീയനാശങ്ങളും, ശൈവാന്തര്യത്തമായി സംരംഗങ്ങളാ രഹായ മഹാപ്രഭാവം അദ്ദേഹത്തിൽ സമൃജപലിച്ചു. ഇന്ന തേത ലോകത്തിലും നാം ഉയൻ്റെ കാണന്നേതു് ആ ഒര പ്രഭാവം തന്നൊന്നാണ്. രാവണന്റെ വിദ്വരാംചരണം രാജി റിററ്റർലറേഴും ശുഭ്രൂഡിനിയേഴും—ജാമവാ, ഇരുപ്പോൾ, അമേരിക്കാ, ജപ്പാൻ എന്നീ മുന്ന മഹാശക്തി കുഴേയും കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. ശൈത്തികസുപ്പാസക്തി യിലും ഐലാറസംഹാരപുത്തിയിലുമാണ്ടേപ്പോൾ ഇന്നതേപരിപ്പുത്തലാകം ഉയൻ്റെ ചെല്ലുന്നുതു്. ഇതിൽ രാവണ എന്ന ലോകം അനാവത്തിങ്ങനും, വിഷയവിരക്തിയിലാണ് ശാന്തിക്കുന്നു ശൈവസിലാന്തത്തിലുമുഖജീവിലും, ഏറെ വന്നായ രാവണന്റെ അഭിനവകാലത്തിലേ ചെങ്കാലാജി ജനാധിപത്യാഭരണപ്പൂര്വം ലെഞ്ചകിക്കുവപ്പദബ്ദിയോ കണ്ണും കാമിച്ചുപിങ്ങനും, അതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് പരിപൂർണ്ണമായ സാഹല്യമുണ്ടായി.

തങ്കുറ ഉത്തരത രാവണന്റെ ലോകജീവനാ പ്രവര്ത്തിച്ചു. എത്ര രാജുത്തിലും എത്ര ജനത്തുലിലും ശൈവസിലാന്തത്തിന്റെ വിജയയപ്പേജം ഉയൻ്റെ കാണന്മാരായി. ഭാരതവർഷത്തിൽ തെച്ചേര നാററം മുതൽ വടക്കേ അററം വരെകും രാവണകികരഹാർ വൈദ്യുതവന്മാരേ എത്തി ചൗക്കാത്തുകിക്കാണ്ടു് വലാന്തപിതരായി വാണിങ്ങനും രാവണനാമം ശ്രൂതിവിഷയമായിട്ടില്ലാത്തവർ അക്കാ ലാളു് ആരക്കുളായിതന്നില്ലു്. ലോകത്തെ മുഴുവൻ

അങ്കേഹം ശ്രദ്ധവമയമാക്കി. അതു ശ്രദ്ധവലോകനത്തെ അങ്കേഹം ബാഹ്യവീച്ചിൽനിന്നും കൈയ്ക്കിലെടുത്ത കഷിച്ചു. ശ്രദ്ധവമയമായ ഭ്രഥാക്കന്തെ ഏകനായി അങ്കേഹം വഹിച്ചപ്പതിനേരാണ് കൈലാസോലാരജമെന്ന് കവി വാഗ്മിക്കൊന്തു.

ഭാരതവർഷത്തിലേ സർബാജുഞ്ജദാഡി. ഇപ്രകാരം ശ്രദ്ധവായിനാക്കിയും, ഭൗതികവിഷയാസക്താർ സപ്രകാരംചൂരിക്കൂട്ടാക്കിയും ചെയ്തുപ്പോറു വെള്ളുവതാവ സന്മാൻം സങ്കടം പെജകി. അവരുടെ മതത്തിനും അവരുടെ പെജമയ്ക്കും വിലയും നിലയുമില്ലാതായി തൃട്ടപ്പെറി. എന്നാൽ, ശ്രദ്ധവനാരേ ആക്കമാനം നേരി ചുതിത്തടിച്ചുമാറ്റുകയൊന്നും അക്കാലത്തെ സ്ഥിതിക്കു വെള്ളുവന്നാക്കും സാല്പ്രയല്ലായിരുന്നു. ശ്രദ്ധവനാരിൽ ക്രഷ്ണിദേശമാഖാക്കിയാൽ മാത്രമേ അവരിലേക്കു കടക്കാൻ തങ്ങൾക്കു പഴുതു കിട്ടകയുള്ളതുവെന്ന് അതുപരിശാർ കണക്ക്. അവർ ഭൗതികസുവാസ്യാന നാരേ നിരുച്ചിച്ചും അയ്യാൻിക്കുംവസ്യത്തിനും സാരക്കണ്ണത്തിനും കോപ്പുപുട്ടി. ഭൗതികസുവാസെന്നും പോലെ അയ്യാൻിക്കുംവവും രെത്തമികം തന്നെ യാണാം. സർജ്ജീവികരംഘം സമാനമായി അവാവേമാകു കണ്ടാണും സുവം. അതു സാവംജനിനായ സുവത്തിനും വേജാടി മാത്രമേ ജനങ്ങളുമാർ തുടിക്കാവുവെന്നാണും അയ്യാൻിക്കവാദികളുടെ പക്ഷം. സുവത്തിൽ അക്കു ദേത്രും അധികസ്ത്രാധികാരാവരാതെന്നും അവർ വാദിക്കും. അങ്ങിനെയാവേജാമെജിൽ ഭൗതികങ്ങളായ സർബസന്ധ തുടക്കും സർജ്ജീവികളുടേണ്ണും ദപാത്രവകയാക്കിവെയ്ക്കു. യപ്പാതെ, കൈകൂർക്കൈകാണും അവരെ അരുജം സപാത്രം

എല്ലാത്തോൻ അപദർഹിക്കുന്നതോന്ന് അവർ ശാസിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനേയുള്ള താപസ്ഥാർ ചെവള്ളുവന്നാരിലെന്ന അപാലേ ശൈവമാരിലുണ്ടോ. അവരെ അനുവദത്തിക്കുന്നവരായി അൻഡ് ബുദ്ധസഹസ്രം ജനങ്ങളുടുണ്ടായിരുന്നു.

ഭേദതികസുവപ്രധാനനാണ് രാവണൻ. ദാരോ വ്യക്തിയും അതിനിന്റെ ഭേദതികഗ്രേഹ്യതയേ ഉള്ളത് വാനാചി വീഞ്ഞനാടെ ഉള്ളചിക്കുന്നോടു അതിന്റെ ആക്രമക്കായി വരുന്നതു് സാവംജനീനമായ സുവം തന്നെയെന്ന് അഭ്യുദയം കരുതുന്നു. അപ്രകാരം അഭ്യുദയം പരിത്രനയും തന്നിക്കയീനമായ ജനതയേ മുഴുവൻ സുവം വരുമാരാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ സുവം നശപരമാണെന്ന് ആയ്യാത്തികവാദികൾ ഇടയുന്നുണ്ടോ. തന്റെ കാലത്തു് തന്നിക്കുള്ളതു് മുഴുവൻ സുവാവഹമാണെന്നിരിക്കിൽ അതിന്നപ്പറമൊന്നും ജീവിക്കു് നോക്കവാനില്ലെന്ന് രാവണൻ യുക്തിപൂർവ്വം എത്തിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ഭേദതികവാദികൾക്കും ആയ്യാത്തികവാദികൾക്കും തമ്മിൽ ഈ ആവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഈ ചക്രത്രേ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടോ ശൈവയും സന്തതിനായി ചെവള്ളുവതാപസ്ഥാർ മുനിച്ച്. ഭേദതികവാദികളേ ആയ്യാത്തികമതാരിലേക്കു് പരിപ്പൂരിക്കുവാനെന്ന മട്ടിലാണ് അവർ പുരപ്പുട്ടതു്. ശൈവ ചെവള്ളുവശസ്ത്രങ്ങൾ അവർ ഉച്ചരിച്ചുതേയില്ല. അവർ ശാഖാം ഭേദതികവാദികളായ മഹാശ്രൂരേ രാക്ഷസമാർ ഏജനു വിളിച്ചുതു്. ആയ്യാത്തികപ്രക്ഷബലത്താൽ ഈ രാക്ഷസമാരാട്ടിയും, രാവണനേ മുഴുവി, വല്ല അപരാധവും ചുംതി, ആ ശൈവചത്രവൻിക്കേ നന്നി

പുണ്ടാൻ, ശ്രദ്ധവന്മാരെ മുഴവൻ വൈജ്ഞവായീനരാക്ക വാൻ വഴിഇടിരെന്ന് അവർ കണ്ടി.

അൻ വസിച്ചുവിശ്രദ്ധാമിത്രപക്ഷങ്ങളാണ് വൈജ്ഞവന്മാരിൽ പ്രബലങ്ങളായിരുന്നതു്. ലോകം മ്രൂചമ സാധിനമാശാനം, ക്ഷാത്രവീഞ്ഞത്തിനു് മ്രൂചമ തേജസ്സു് അതിക്രമിക്കത്തക്കത്തല്ലെന്നമാണു് വസിച്ചു പക്ഷം. വിക്രമരെ വസിച്ചുന്ന വിഭ്രതപതിനു് അധിനമായിട്ടു കാണാൻഒളി. ഭേതികസുവാസക്കി ആവ താജാനാനു് അങ്ഗേഹം അറിച്ചനബേക്കിലും അതിനേ വെലാൻ നാഡിപ്പിക്കുന്നതിനു് അങ്ഗേഹത്തിനേര മനസ്സു് അഭ്യഷ്ടാ കൊശ്താരിപ്പി. ശ്രദ്ധവന്നേരാഥു് അങ്ഗേഹത്തിനു് ഒരു വിഭ്രതപാശവും വിശ്വാസാനുഭവം പ്രധാനിക്കുവാൻ അങ്ഗേഹത്തിനു് ഇഷ്ടമിപ്പി. കാലാനന്തരം, മ്രൂചമതേജസ്സു കൊണ്ടു തന്നെ വൈജ്ഞവസിഖാനത്തിനു് ലോകത്തിൽ ചാനിപ്രതിജ്ഞ കിട്ടുമെന്നു് അങ്ഗേഹം ചുപ്പസിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആ സില്പിക്കു് സാമാജികവും പ്രഭാഗിക്കുവാൻ അങ്ഗേഹത്തിനു് ഇഷ്ടമിപ്പി. കാലാനന്തരം, മ്രൂചമതേജസ്സു കൊണ്ടു തന്നെ വൈജ്ഞവസിഖാനത്തിനു് ലോകത്തിൽ ചാനിപ്രതിജ്ഞ കിട്ടുമെന്നു് അങ്ഗേഹം ചുപ്പസിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ക്ഷമരിയൻ സ്വപ്യംന്തനിവർഹണത്തിൽ വിക്ര ജപലന്നാക്കുന്നതു് അങ്ഗേഹത്തിനു് സമ്മതം തന്നെ.

വസിച്ചുന്നേ സാമവാദത്തോടു് വിശ്രദ്ധാമിത്രപക്ഷം ഇടത്തു നിശ്ചിന്ന. മ്രൂചമപ്രാധാന്യത്തേ വിശ്രദ്ധാമിത്രനു നിശ്ചയിക്കാറിപ്പി. വിക്രമങ്കാജാഥു് സുപ്രാധമാണു് അങ്ഗേഹത്തിനു് മ്രൂചമതേജസ്സു്. അതുകൊണ്ടു്, ക്ഷമരിയായീനമാണു് ലോകം എന്നാണു് അങ്ഗേഹത്തിനു് പക്ഷം. ലോകിരക്ഷയുള്ളു് ക്ഷീം ത്രവും മ്രൂചമവും ദാന

പോലെ അപേക്ഷിതംതന്നെയെങ്കിലും, അതിൽ ക്ഷാത്രമാണ് മുനിച്ച നില്ക്കുന്നതെന്നും, വിക്രമഭാഗ്യാർഹ വില്പി ജും വശമാക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം വാഴിക്കുന്നു. ഒഴവുമാരിൽ രാവണനെന്നപോലെ, വൈജ്ഞവമാരിൽ വിസ്താരിൽ ഉൽപ്പത്തിജ്ഞ'വാണ്. ഈ വിശ്രാംഗിതപക്ഷമാണ് ഒഴവാക്രമംനെത്താൽ അധികം പ്രക്ഷൃദ്ധമായതു്. സംഘം നോക്കിക്കൊണ്ട് കാതിരിക്കുന്നതേ, വിക്രമത്തെനോന്നുംപായങ്ങളും പ്രയോഗിച്ചു് രാവണനേ നിന്റുവിക്കുവാൻ അവൻ ഒരുപാടി. ഒവ്വേണ്ടിവരിൽ ഈ കക്ഷി അണ് എറബും തകിച്ചുംതന്നിനാൽ അതിനോട് മറ്റു കക്ഷികൾ ഈന്നും നിന്നുതേയും. രാവണയംകൊണ്ട് ഒഴവയപ്പെന്നും സാധിക്കുവാൻ ഭേദതികവിഷയാസക്തിയോടു് ഏതിരിട്ടുക്കുണ്ടും വിശ്രാംദാപാശരേണ്ടും വൈജ്ഞവസിലഭാതാക്കത്തിലും വസിച്ചുണ്ടും സൗഖ്യവ്യുത്തേണ്ടാടും അതിരിച്ചു. മുന്നനിയിൽ വിശ്രാംഗിതനേയും പിന്നണിയിൽ വസിപ്പുനേരും കണക്കുപൂർണ്ണം വൈജ്ഞവമാരകമാനും ആ യുദ്ധാംഗങ്ങൾ ലോകം മുറഞ്ഞി. താപസനായും രാജാക്കന്നാരുത്തേങ്ങമിച്ചു് കോസം താതിൽ വെച്ചു് രാവണനിറുത്തിനും ഗ്രൂഡിക്കാഡി അരുളാവിച്ചുറവു്. ഒഴവാക്രമംനെക്കൊണ്ട് അടങ്കി ഒഴാത്തേജാവിവന്നു വൈജ്ഞവമാർ, ഭേദതികങ്ങളുായ സ്വഭാവങ്ങളും പ്രവാഹത്താൽ ആയുംതാനിക്കജീവിതം നിഖലുമൊക്കന്നതിൽ പരിപ്പൂരായിത്തീന് താപസനാർ, ലക്ഷാത്രീയും പരമോർക്കവീം കണ്ടു് അനുയാലു.

ക്ഷേത്ര രാജാക്കന്നാർ—എന്നിവരെക്കയും രാവണാദ്ദീ അഭിത്രഞ്ചോയി. ഈ വൈജ്ഞാവസന്നാഹമെല്ലാം രാവണൻ. അറിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെയാണിതന്നു്. എന്നാൽ, യാഗത്തിന്റെയും, ധർമ്മത്തിന്റെയും, സത്രത്തിന്റെയും പേരിൽ വൈജ്ഞാവനാർ വെള്ളപ്പോരുന്നതിനേ, അതിനു തുടിൽ വിഷമാണാന്നിതന്നാലും ലോകാവവാദത്തെ പേടിയ്ക്കു് രാവണൻ നേരിട്ടിത്തിന്തില്ല.

ശ്രൂവമക്ഷാത്രത്തേജസ്സുകൾ രണ്ടും ഒരുമിച്ചിണങ്ങിയ വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷാത്രത്തെ പുരുഷരിച്ചുകൊണ്ടു് രാവണന്നിധനത്തിനു് കാപ്പുകെട്ടി. വീഞ്ഞപരാക്രമനിധിയും സർജനാദിരാമനമായ ഒരു രാജാവിനേ ശത്രുവിനോടു പോരിന്നിരക്കവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടിവന്നു. കേക്ക യരാജാവും അംഗരാജാവുമായുള്ള ബന്ധത്പരകാണ്ടു് കോസലാധിപനായ ഭരതമന്നാണു് അന്നത്തെ വൈജ്ഞാവരാജാക്കന്നാരിൽവെച്ചു് ബലാധികൻ. എന്നാൽ, രാവണ, നോട്ടു് ഇടയ്വാൻ തക്ക അതു ശക്തി അദ്ദേഹത്തിനില്ല. വയോധികനായ അദ്ദേഹം നഷ്ടവിന്റുന്ന വിനൃതതെ പേടിയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണപ്പോരാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യൈഷ്യചതുനായ രാമനേ തന്റെ കാഞ്ഞംസില്പിക്കു് ഉപകരണമാക്കാമെന്നു് വിശ്വാമിത്രൻ നിശ്ചയിച്ചു്. രാവണനോടു് നേരിട്ടചെന്നു് എതിക്കു് വാനനു് രാമനേ വിളിച്ചാൽ ഭരതമൻ അയയ്ക്കില്ല. അതുകൊണ്ടു്, ഇവിടേ നയോധ്യയങ്ങളോടുകൂടിയാണു് വിശ്വാമിത്രൻ ഇറങ്കിയതു്. രാവണനേ പ്രതുക്ഷമായി അഭിയുഖിക്കിക്കുന്നതിനു് അന്നു് വൈജ്ഞാവനാക്ക് ഏലം

തിക്കണ്ണിൽനില്ലോ എന്നമണിക്ക്. മരഞ്ഞും തിരിത്തും പത്രക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും രാവണന്റെ ഓരോ കൈയ്ക്കും ഓരോ അവസരത്തിൽ മുറിച്ചുകൊണ്ടും, അപ്പേപ്പാഴീല്ലോം അതു ജൂതയ്ക്ക് സ്വപ്നക്കുതെത്തു മുറക്കിക്കൊണ്ടും മുളനാട്ടു നീങ്ങിനിങ്ങിച്ചിരുന്നും, ഒട്ടകം ആ ശൈവാധിപതിയെ അടിച്ചുമരിക്കാമെന്നാണ് വിശ്വാമിത്രൻ വഴി കണ്ടതും.

യാഗരക്ഷയ്യുംണ്ണും പറത്തുകൊണ്ടും, വസി ആണും അതുകൂല്പുത്താൽ ഭഗവദ്മനേ തെത്തക്കിസ്തുമു തിപ്പിച്ചും, വിശ്വാമിത്രൻ രാമനേ കുട്ടിക്കൊണ്ടപോയി. രാവണന്റെ അത്യക്കാരാടാണ് തന്റെ ചുത്രൻ ഇടയ്ക്കാൻ പോകുന്നതെന്നാറിഞ്ഞും ഭഗവദ്മൻ പേടിച്ചു വിറച്ചു. എന്നാൽ, വിശ്വാമിത്രനേ അനാദരിച്ചാൽ അതിൽനിന്നാണോകാവുന്ന ആപത്തും — മ്രൂവമണ്ണയും ക്ഷുഗ്രിയുമെല്ലാം തന്നോട്ടു കോപിക്കക്കരെന്നതും — തനിക്ക് താങ്കാവുന്നതല്ലെന്ന കണ്ടും ഭഗവദ്മൻ അടങ്കേണ്ടി വന്നു.

ഗണാനബിയുടെ കക്ഷിണതീരംവേരുയ്യും ശൈവമാർ അനു കേരിയിരുന്നു. ഉത്തരതീരത്തിലാണ് കോസലരാജ്യം. രാമവിശ്വാമിത്രയോഗം കണ്ണിപ്പോം, അതും ആപത്തിസൂചകമാണെന്നു തോന്തി അറിക്കേണ്ടതു ശൈവമാർ ഇഷ്ടകി. വൈജ്ഞാവമായ സരസ്വതി ശൈവമായ ശംഗയേ പ്രാചിച്ചപ്പോൾ അവിടെ രേഖാരമായ ശമ്പളംഭാവിപ്പോയും. രാമവിശ്വാമിത്രമാരുടെ നേത്രത്തു ത്തിൽ വൈജ്ഞാവമാർ ഗണാതീരത്തിലേ ശൈവമാരേ കലക്കിയെന്നതാണും.

അതു പ്രദേശത്തു് ശൈവമയലായിരുന്ന രണ്ട് രാജുകൾ മലബാറം കുറുഷവുമാണ്. മഹാബലാഖ്യയാൽ താടകയാണ് ഈ നാട്കളേ ഭരിച്ചപോന്നിരുന്നതു്. അതിൽ താടകയുടു് സ്വപ്നതന്നായ മാരീചനം, തന്റെ ദേവരച്ചതന്നായ സുഖബാഹ്യവും സഹായമാരായി. രാധാന്നൻറെ കാലത്തിനു മുമ്പ്, സുരോപസ്വദമാരെന്നു് വൈശ്വവന്മാർ വിളിക്കുന്ന രണ്ട് ശൈവഭാതാക്കമാർക്ക് ലോകാധിപതികളായി വാഴക്കയുണ്ടായി. തങ്ങളേ ജയിക്കവാൻ ലോകത്തിൽ അതുമില്ലാതിരുന്നതു് കൊണ്ടു് അവർ നിർബ്ബുദ്ധം തേതികസുവദ്ദോഷം കൈളിൽ യഥാകാമം വിഹരിച്ചുതുടങ്കി. സൗണ്ഡഹയിലും മല്ലശസ്വഹയിലും അവർ അതുമാരായി. അതു പഴന്തു കണ്ടു് അതിൽ കുടി വൈശ്വവന്മാർ ഉപായം ചെലുത്തി അവരേ നശിപ്പിച്ചു. അവരിൽ, ജ്യോത്സ്നാതാവായ സുദൻറെ ഭാന്തുംബാണ് താടക. രാവണൻ ശൈവപ്രഭാവത്തോടെ ഉയൻ്ത്രപ്പോരം സുദപതിയായ താടകയും, സുരോപസ്വദപ്പത്രമാരായ മാരീചസുഖബാക്കളും രാധാന്നൻറെ അതശ്രൂണാവത്തികളായി ശൈവസിലഭാതത്തോടു പ്രചരിച്ചിച്ചുകൊണ്ടു്, തങ്ങൾക്കുംക്കയിനമായ കുറുഷമലം ദേശങ്ങളിൽ വിത്രുവിക്രമങ്ങളോടെ വാഴമാരായി. ഈവർക്കുവന്നു വൈശ്വവന്മാക്കു് രാക്ഷാസരായതു് അഗസ്ത്യപ്രഭനാടു് ഇവക്കിഞ്ചാഡായ പിഡപേശം കൊണ്ടാണ്. ശൈവമാരേ അയ്യാത്തികപലത്തിയിൽക്കൂടി വരീകരിക്കുവാൻ യമോപദേശജ്ഞാക്കളായി തൈക്കൾനാട്കളിലേക്കു് ഈ ഔദിച്ചുള്ള.. വൈശ്വവതാപാസമാരിൽ അഗസ്ത്യപ്രഭനാണ് മുവ്വൻ. ശൈവവൈശ്വവദേശം ഇവക്കിഞ്ചുന്നാണ് ഭാവം. എന്നാൽ, ശൈവമാരേ വസ്ത്രാത്മയമംങ്ങലു

ക്കൊണ്ട്, അതുവാരവിച്ചാരപരിഷ്ഠാ തൃതികകാണ്ട് ഏവാ ഷ്ടീവപ്പക്ഷത്തിലേക്ക് ഇവർ പരോക്ഷമായി ഒഴുക്കി ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവർ മഹാതേജസ്പിജായ അഡ സ്റ്റ്രൂനേ നായകനാക്കിക്കൊണ്ട് ശൈവമാർക്കിട ക്കിൽത്തന്നെ ശൈവഭാഷാവേഷങ്ങളോടോടേയാണ് വർത്തിച്ചതു്. അതുകാണ്ട്, ശൈവമാർക്കിൽ വലിയൊരു പജ്ഞ ഇവഷ്ഠേ അധിനമായി. അങ്ങിനേ അഗസ്ത്യപ്രക്ഷം ദബലം പെരുത്തു് ഭരായൻ്മായു് താനിന്. ശൈവമാർക്കി ഉള്ളൊഴുക്കണാക്കി അവരേ ക്രൂതേതാടേ വെള്ളീവത്തി ഓലക്ക് തിരികകയാണ് അഗസ്ത്യപൻ ഹേയ്യന്നതന്നു വാസ്തവം താടക അറിത്തു. ആ ശൈവരാജ്ഞി തന്നെ ചുത്തനായ മാരീചനോടുകൂടി അഗസ്ത്യപുന്നേ നിരോധിച്ചു. അതു് ആശിപ്പേഷമാണെന്നു വിധിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഏവാ ഷ്ടീവമാർക്കി താടകയേയും മാരീചനയും രാക്ഷസരനു ചെടുത്തതു്.

വിശ്രദാമിത്രൻ രാമനോടുകൂടി ആ താടകയുടെ അതുമാനത്തിലേക്ക് ദയനാരം യദ്ധേപ്പിയാ ചെന്നു. ഒലഡ കുത്തുഷരാജുങ്ങൾ വെള്ളീവപ്പുംഗ്രാമത്തോടു് തൊട്ടകിട ക്കിനാവാക്കും, അവിട്ടങ്ങളിൽ ഉള്ളിലും വെള്ളി തിളച്ചുള്ള വെള്ളീവമാരേ ഗ്രൂപ്പമായി നിയോഗിച്ചു് ശൈവമാരേ ഭേദിപ്പിക്കുന്നതു് അതു ഭേദിരമ്പുമ്പോ. അതു് അല്ലെന്നു സാധിച്ചിട്ടാണ് വിശ്രദാമിത്രൻ കോസ പ്രാജവല്ലങ്ങംതുകൂടി വെറും പാനുമനനന മട്ടിൽ താടകാവുന്നത്തിലേക്ക് കടന്നതു്. അവിടേ എത്തിയ ഉടനേ, വിശ്രദാമിത്രൻ അതുംതന്നേപാലേ താടകയേ രാമൻ പോരിന്ന വിളിച്ചു. സുഖാരൂപമാരീചനാരേ, മലഘകതുഷവാസികളോ അറിത്തു വരും മുന്നേ രാമൻ ആ ശൈവവീരസ്ത്രീയേ വധിക്കുയും ചെയ്തു.

സപ്തം മാതാവു് ശത്രുവിനാൽ ഹതയായതറിഞ്ഞു് നാരിചൻ സുഖാഹ്രസമേതം പ്രതിക്രിയയ്ക്കായി വരുന്നേം എഴും ആരു നാളായിയായും. കൗകിൽ, ഇങ്ങിനെയൊരു ചതി പറുവെമനു് അറിയാതെ അവർ താടകയിൽ നിന്നു വളരെ അകലെയായിരിക്കാം അക്കാലത്തു് വനി ചീതുന്നതു്. അപ്പുക്കിൽ, വൈജ്ഞാവനാർ ഉപായത്താൽ കലക്കി വിട്ടു മലഭക്രഷ്ണശ്രദ്ധിലേ ശ്രേംഭണ്ണ നയേ ശത്രുവിനോടു് എതിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണും സംഘ ടിപ്പിക്കുന്നതിനു്, നാരിചൻ ക്രോനാട ദാടിനടനി റിക്കാം. കോസലത്തിൽ നിന്നു് അവിച്ചാരിതമായുണ്ടായ ആകുമണ്ണമാകക്കാണു് സുഖാഹ്രമാരിച്ചുവന്നു് രാമ നിൽക്കിനു് അപജയമാണണ്ടായതു്. രാവണനേ ചോടി സ്ഥിക്കുവാൻ തക്ക സാഹസം അക്കാലത്തു് ആക്കംബി പ്ലേനോ അവർ കുത്തിയുള്ളി. അവർ വൈജ്ഞാവനാരെ യാവട്ടു, അയൽനാട്ടുകളെയാവട്ടു ആകുമിക്കുനില്ലായ്ക്കായാൽ, പെട്ടെന്നാൽ വൈജ്ഞാവരാജാവു് ഭ്രാഹ്മക്ഷാത്ര പബ്ലതോട്ടുകൂടി വനു് ത്രാപള്ള അടിക്കുമെനു് എങ്ങിനേ പ്രതീക്ഷിക്കാം? ഇങ്ങിനേ, അവിച്ചാരിതവും അപുതി ക്ഷിതവുമായി യുദ്ധം സംഭവിക്കുകക്കാണു് അവക്കു് അതിൽ ജയമുണ്ടായില്ല. സുഖാഹ്രവിനു രാമബാണ മേരും ചത്തവിഴേണ്ടതായും, മാരീചനു് ഒളിപ്പോടി പ്പോകേണ്ടതായും വനു. തന്റെ ഹാഗത്തെ ഭൂടക്കവാൻ ചന്നാതുക്കാണു് സുഖാഹ്രമാരിച്ചുവന്നാരേ പ്രഹരിച്ചു തന്നു വിശ്രാമിതു് പരബ്രഹ്മത്തുകയും ചെയ്തു. ചാഗയപംസകമാരാണു് അവരെന്നിരിക്കിൽ ദശമന്മാർ നടത്തിയ യാഗത്തിൽ അവരെ കാണാതിരുന്നതു് എന്തു ക്കാണു്? അമവാ, ത്രാപള്ളടേ സിലിംഗത്തിനു വിൽ

ലമെന്ന കാണ്ണന യാഗങ്ങളേ അവർ നിരോധിക്കുന്ന ഗണകിൽത്തന്നെന്ന അതു് വെള്ളിവാഹാരം അവരുടെ ദേഹം വാതമെല്ലാം ചെയ്യുന്നതുന്നൊരും അവൻില്ലാത്ത അപരാധം അതിൽ ശൈവമാർക്കണ്ണനു വന്നതെ അറിനേ? യാഗം മുടക്കകയോ എതിന്ത്രവരികയോ ചെയ്യാത്ത അവസ്ഥയിലല്ലയോ താടകയേ രാമൻ ഹനിച്ചതു്? ആ രാജത്തിയുടെ വേന്നതിൽ ആരക്കില്ലാത്ത പ്രാർഥ ബലാർ പ്രവേശിച്ചു്, അഗസ്ത്യനേ മഹാപ്രാണി എതിന്തിഞ്ചിട്ടുണ്ടാവാ പഴി ചുമതലി, മൂന്നാ മഹാബലനും ക്രടി അവന്റെ കൊല്ലുകയല്ല ചെയ്തതു്. അതിൽ അവളുടെ മഹാ പ്രതിക്രിയയ്ക്കായി എതിന്ത്രവന്നതിൽ ഏതൊണ്ടാണു തെറവോ?

വാസ്തവത്തിൽ, താടകാവധിത്താൽ രാവണനു പോരിന്ന വിളിപ്പിക്കുകയാണു രാമനെക്കാണ്ട് വിശ്രദിതി ചെയ്തതു്. അയോധ്യയിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു മുതൽ ശതക ശൈവധ്യപാസനത്തിനായി രാമനിൽ വിശ്രദിതി ചെയ്ത തേജസ്സു വളർത്തിക്കൊണ്ടുപോന്നു. രാമന്റെ മഹാസ്തി ശൈവദേഹം വളരുത്തുവാനാണ് മാർദ്ദമയേപ്പു വിശ്രദിതി വാചനാവതാരചരിതം പാടിയതു്. ശൈവചക്രവർത്തിശാഖാൾ മഹാബലി, അദ്ദേഹത്തെ വെള്ളിവാഹം ചതിച്ചുതാണ് വാമനകാട. ശൈവമാരേ ജയിക്കുന്നതിനു് വെള്ളിവാഹം മുന്നു ചെയ്തതു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിശ്രദിതി രാമനു ധരിപ്പിക്കുന്നതിൽ എത്തുദ്ദേശമാണു കടികൊള്ളുന്നതെന്നു് സുവ്യക്തമാണല്ലോ.

രാവണന്റെ അതുജ്ഞനാവത്തികൾ ഭ്രിപക്ഷത്തി നേന്ന ഭ്രിസ്തവത്തിനേന്നു വിപരീതമായി വല്ല ഭിഷ്ണു

മ്മിം ചെയ്യുന്നണണിൽ അതിന്റെ പരിഹാരത്തിന് യഥോച്ചിതം രാവണനെ അറിയിക്കേണ്ടതു് പ്രതിപക്ഷ തതിന്റെ കത്തവുമല്ലെങ്കാ? ആ മഞ്ഞാഡ ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സ്നീയാണെന്നാവട്ടു, വൈശ്രവണദേശങ്ങൾക്കിടയിൽ പല കാലമായി വിശ്രാസപൂർം പാത്രവര്ജനാവളാണെന്നാവട്ടു കിരുതാതേയും, നേരിട്ടാ ഉടനടിയോ മേതുവൊന്നും ഭവിക്കാതേയും താടകയേ ദൃജ്ജേ പിടിച്ചു കൊന്നാൽ ഓരായവാദത്തിന്റെ ഇവിൽ ഫോറകമ്മം തന്നെ. ഈ അതിക്രമത്തിന്റെ അപ്പോരുത്തനേ പ്രതിക്രിയയും രാവണൻ കയത്തുവരാതിരാതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷമയാണ് ശോഭിക്കുന്നതു്. സൗംഘ്യിഷിയായ താടകയും, ഉച്ചസൗംഖ്യതനായ സുഖാദ്ധവും നിഹതരാധത്തും, തന്റെ പ്രിയസ്വാഖായ ഹരീചൻ പരാജിതനായതും ചാര്ത്തകായ രാവണൻ അറിയാതിരിക്കുന്നതല്ലപ്പോ. ലോകാധിശനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ സംഭവം കോപവർഖന്തതിനു പത്രാപ്പുമല്ലാത്തവിധം അതു നിസ്സാരമായോത്തൊന്തിയിരിക്കാം.

ഗംഗാതീരത്തിലെ ശ്രേഖാധിപത്രത്തേ ഉടച്ചുകൂട്ടണ്ടപ്പോരാ, രാവണന്റെ പ്രേജ്ഞിയിൽ നിന്നു് അകന്ന കൊണ്ടു് ആ പ്രദേശത്തു് വൈശ്രവണമാക്കു ശത്രുസംഹാരത്തിനു വേണ്ടുന്ന സന്നാധങ്ങൾ ഗ്രംമായി നിർമ്മാഡം ചെയ്യാമെന്നായി. ദശരമ്പനോടു പറഞ്ഞതായ ആ യാഗകാഞ്ചം ഉദ്ദേശിച്ചപ്പോലെ അനുഷ്ഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും വിശ്രാമിത്തു രാമനേ വിട്ടയച്ചില്ല. വെറും യാഗരക്ഷയുണ്ടാ, രാമനേ വിശ്രാമിത്തു കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോന്നാൽ എന്നു് അനന്തരസംഭവങ്ങളുാൽ തെളിയുന്നണ്ടു്. ദശ-

പാമന്നർ അനുജ്ഞതയ്ക്ക് വേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്താണ് ആ യാഗരക്ഷ. ശ്രദ്ധയപംസനത്തിന്റെ തങ്ങളുടെ ഉപകരണമാക്കേണ്ടെന്നു കരതലോട്ടുകൂടി വെള്ളവ താപസമാർ രാമനേ പിടിക്കുകയിരിക്കയാണ്. അവ ആ ഉള്ളം ഗ്രൂഡമായിട്ടുകയാൽ പുറമേയ്ക്ക് വേറേ പില കാൽങ്ങൾ കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നവെന്നുള്ളത്.

ധാഗരക്ഷ കഴിത്തപ്പോരു രാമനേ താപസമാർ ചിമിലാരാജയാനിയിലേക്ക് മുട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വെള്ളവതാപസമാർ ശ്രദ്ധയപംസനത്തിനായി വെള്ളവ രാജാക്കമാതമായി ആലോചിച്ചു തീർപ്പു ചെയ്യുണ്ടതി ലേക്കുള്ള ധാതയാണതു്. ആ മഹാസഭയിൽ പ്രവേശിക്കുവാഴുകും, രാമനിൽ ശ്രദ്ധവത്തിനെന്നതിനേ തേജസ്സു വല്പിപ്പിക്കുവാൻ പല ഇതിഹാസങ്ങളും വഴിനിശ്ച ചിശ്ചാഖിതു് പറയുന്നുണ്ടോ. ആല്ലോ ഒബ്ദേഹം സ്വപംശ കീർത്തനമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഖ്രാഹമതപോയുതനായ ക്ഷതിയൻ ദേവനെക്കാരം ശ്രദ്ധുനാശനം രാമനേ മഹിപ്പിക്കുകയാണു് ആ കീർത്തനകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതു്. താപസമാതമായി ഒമ്മിച്ചുകൊണ്ടു താൻ മുനിച്ചകയാൻകും, സർവ്വാജ്ഞങ്ങളും, ദേവനും വിരോധിച്ചുപ്പോലും പരിഗണിക്കാതെ, തനിക്കു വശഗദ്ധങ്ങളുകുമ്പെന്നു് ആ കമയിൽ രാമനു തോന്നവാൻണു്.

പിന്നെത്തു കൂടു, തന്നോട്ടായമിച്ചു വളിയന്നതിനോടു തനിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന മമതയേ രാമനേ ധരിച്ചുകൊന്നതാണു്. വെള്ളവകുലത്തിലാണെല്ലോ രാമനേൻ ആനനം. അതുകൊണ്ടു വെള്ളവസിലാന്തതേതാടു് രാമനു പ്രത്യേകം മേഘമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു് ആ കൂടു കൊണ്ടു ചിശ്ചാഖിതു് പറിപ്പിക്കുന്നു.

ഗംഗാപ്പതിയാണ് അടക്കത കൂട്. ശ്രദ്ധവനാര ചേയും വൈഷ്ണവനാരങ്ങങ്ങളും ഷൃംഗാവസ്ഥയാണ് ശത്രിൽ നാം കാണണമെന്തും. മഹിമവൻപ്രഭാഗത്തും ആദികാലം മുതലുടെനോ ശ്രദ്ധവനാരം വൈഷ്ണവനാരം വാണാവ നിട്ടണ്ടും. അനും വൈഷ്ണവനാർ ഗംഗാതീരത്തെയും ശ്രദ്ധവനാർ കാട്ടകഭേദങ്ങളും ആത്മയിച്ചുവാനിരക്കനാ. ഭാരതത്തിൽ ആലും ഉത്തഭവിച്ചതും ശ്രദ്ധവനില്ലാത്താണ്. പിന്നോയാണ് വൈഷ്ണവത്തിന്റെ ആദ്യം. വൈഷ്ണവനാർ മതിബലംകൊണ്ടും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടും ഗംഗാതീരപ്രഭാഗത്തേ സ്പാധിനമാക്കി.

അപ്പോഴേക്കും ശ്രദ്ധവഞ്ച്ചുനായ സ്മാരകങ്ങൾ അവതരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭേദത്തികവാദികഭോടാണ് എതിര്ത്തെങ്ങിലും അദ്ദേഹത്തിനാണായ വിജയം ശ്രദ്ധവന്തിനായി. സ്മാരകം കാലത്തും ഭാരതവംശം മുഴുവൻ ശ്രദ്ധവാധിനമായി. അതിനേക്കാൾക്കും കഴിയുംണ്ടായുള്ളൂ. കാമമോഹിതരായി സാധുജനപ്രീണനം ചെയ്യുന്നവരേയാണ് സ്മാരക നശിപ്പിച്ചതും. അങ്ങിനേയുള്ളവരെല്ലാം ഒട്ടക്കിയതോടുകൂടി ഭ്രമി മുഴുവൻ സ്മാരധിനമായി. ഏന്നാൽ, ശ്രദ്ധവനാരാധാരാലും, വൈഷ്ണവനാരാധാരായാലും അവരവർ വാഴുന്ന നാട്ടും അവരവർക്കുന്നേരുന്ന വിട്ട കൊട്ടത്തല്ലാതെ, അതിലെണ്ണാനിലും സ്മാരക കൈകുടിത്തിയില്ല. വൈഷ്ണവതാപസനാരങ്ങെ സ്വജീവിതത്തിനും അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ഒഴിം ഇടപ്പായുണ്ടായതുണ്ടില്ല. എങ്കിലും, അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധവനാരാധുകൊണ്ടും, അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ശ്രദ്ധവനാർക്കുണ്ടായ മഹത്തന്മാണം.

തൊർ ചെവള്ളിവന്മാക്ക് കരുപ്പി വാഴക്കയേ നിംബാമ
മുണ്ടായുള്ളീ.

ഈതും കാൽം രാമനേ കട്ടാതുപേന ധരിപ്പി
ചുതിപ്പിനേ, രാമനേര ഷുഡികന്മാർ ചെവള്ളിവര
ക്ഷുജ്ജ് എന്തല്ലാം ചെങ്ങിട്ടുണ്ടനോ വിശ്വാസിതന്നു
തുടങ്ങാം.

• റിമബാൻ മുതൽ വിന്ദ്യും വരേങ്ങുത്തു നാട്ടുക
ശ്രീ അതികാലത്തു ശൈവം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളീ.
അവരുടെ ഷുഡികന്മാർ ഹിംസാരതരായിരുന്നവെക്കിലും,
ചിന്നായുള്ളുവരല്ലാം ജീവിലോകന്തിനോ പ്രിയംകര
നാർത്താനായി. കപിലനാഞ്ച് ആള്ളം ചെവള്ളിവസി
ഡാന്തനേത ഇവിടേ ചെലുത്തിക്കുത്തു. അദ്ദേഹത്തിനേരു
സാംഗ്രഹിപ്പിച്ചാവത്താൽ ശൈവസിഡാന്തം വളരെയൈക്കേ
നശിച്ചതുപ്പാണി. അപ്പാണേ, എതിന്ത്രകേരകയല്ലാ,
ഈണ്ണക്കിമുട്ടുകയാണു നല്ലതെന്ന ശൈവന്മാർ അറി
ഞ്ഞുള്ളീ. അവരും ചെവള്ളിവന്മാരെപ്പോലെ തപസ്സിലെ
ക്രിംസിക്കു അക്കാലത്താണു. തപോയേഗാത്തതാൽ
അനുത്തപ്പതേ പ്രാവിച്ഛപ്പോൾ ശൈവസിഡാന്തത്തിനു
വീണ്ടും പ്രാവല്ലമുണ്ടായി. പിന്നീടു കിട്ടുകാലതേത
ക്കു ശൈവമായം ചെവള്ളിവന്മായം തുല്യവലന്മാ
രെന്ന മട്ടിൽ പരസ്പരം സാധിച്ചയാടെ ഇണ്ണപ്പാി വാണം
വന്നു. എന്നാൽ, രാജുത്തിൽനിന്നിന്നാക്കന്ന നല്ലതാ
ക്കെങ്കിലും ചെവള്ളിവന്മാർ സപായത്തമാക്കുന്നതു് സാധാരണ
മായി വരികയാൽ ശൈവന്മാർ പിണ്ണപ്പാി. അങ്ങിനേ
ശൈവചെവള്ളിവന്മാർ തമ്മിൽ വീണ്ടും യുദ്ധമായി.
അതിൽ ചെവള്ളിവന്മാർ ജീവിച്ചുവെക്കിലും, പിന്നു
യോരു യുദ്ധത്തിൽ ശൈവന്മാർ വിജയിക്കുന്നായി. ഇപ്പു

കാരം അപർ തമിൽ ഏരോപ്പാഴം പൊതുവതന്നു. വാദരാവക ഉപാധങ്ങളെക്കാണ്ടാണ് വൈജ്ഞവമാർ കൊടുന്ന ജയമല്ലാം. ഗംഗാവതരണം, പാലാഴിമമനം, ചിതിഗംഭേഷ്ഠം എന്നീ കമകളിലെല്ലാം ശൈവമാരെ വൈജ്ഞവമാർ നയോപാധങ്ങളെക്കാണ്ട് വണ്ണിച്ചു ജയിക്കുന്നതാണ് കാണുന്നതു്. ഇതരയും രാമന്റെ മനസ്സിൽ വിശ്വാമിത്രൻ ഉറപ്പിച്ചുകൊട്ടു.

അനന്തരം, തന്റെ ഉദ്ദമത്തിൽ രാമൻ മിത്ര ലംഭം വളർത്തുവാനാണ് വിശ്വാമിത്രൻ തിരിഞ്ഞതു്. ഗംഗാനദിയുടെ ഉത്തരത്തിന്ത്തിലുള്ള ഇതരരാജാക്കന്മാരെ രാമപക്ഷത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അന്നു് താപസനാരിൽ തന്നേ വളരെപ്പുകൂർ ശേതികവിഷയാസക്കിയിലേക്ക് വീണിരിക്കാഡിജന്ന. വൈജ്ഞവമാരിൽ ഗൗതമസ്ഥ ചായം മുഴവനം കാമചാരിത്പത്രാൽ അധ്യാപതിച്ചുകി ക്കാഡിജപ്പോരം. ആ ഇരുണ്ടുചുട്ടു ഭാവനമയിൽ നിന്ന് ഗൗതമതാപസന്ത്രീയേ രാമൻ സമുദ്ദരിക്കായുണ്ടായി. അഞ്ചിനേ, വൈജ്ഞവമാരിൽ ക്ഷത്രിയല്ലാഹമണപക്ഷ ഔദ്യം രണ്ടം ബലവിവൃദ്ധിപ്പായി. ക്ഷത്രിയസെന്റഭോഗ്രം കണ്ട് പിംഗാഹമിതരായി പ്രാക്തമായ സുവദ്ദോഗത്തിലേക്ക് ഇരഞ്ഞുകൊക്കാണ്ടാണ് ഭ്രാഹമണരിൽ ഗൗതമസ്ഥദായം നിഷ്പ്പിച്ചുമായതു്. ക്ഷത്രിയനായ രാമൻ രാപസദം ശാരൂഹരിയോടെ കാഞ്ചുസിഖിക്കായി മനിടപ്പോരം അഞ്ചു മഹത്തിന്നു് കാശാധീനരായ ആ ഭ്രാഹമണരെ ധട്ടാ ധന്മം തച്ചൊറുതനാരാക്കന്നതു സുകരമായി. അതിൽ നിന്നു് രാമാനക്രൂലമായി ഭ്രാഹമണയോഗം ബലാശ്രംഭകയും ചെയ്തു.

ഇതുകൂടി കൂടിയിൽക്കൂടിനോ വിശ്രദിതന് രാജ്ഞാം നോട്ടേറ്റുക മിമിലയിൽ ആവശ്യമില്ല. ചെവള്ളവരും ഒരു സന്ദർഭം ചെവള്ളവരാജാക്കന്മാരും ചേറ്റ് അവിടെ മഹാസഭ കൂടിയിരിക്കയാണ്. ആ സഭയിൽ വിശ്രദിത നിയോഗംപോലെ രാമൻ കടന്നുചെന്ന്, ശൈവയും സന്ന താൻ നടത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് വിക്രമത്തോടെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. അതിനും അതിനുമുകുതനോ വിശ്രദിതന് രാമനെ ആളുംകൂടിക്കൂടിയിൽക്കൂടി. മ്രൂവമന്ന തന്ത്രങ്ങളും ക്ഷത്രിയമാരങ്ങളും മുമ്പിൽക്കെട്ടു്, തന്റെ ജീവിതം ഭാരതവർഷത്തെ ചെവള്ളവമയമാക്കുന്നതിലേക്ക് സമപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവെന്ന് രാമൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത ഫ്രോഡ്, ആ രാജക്കമാരനു് വീരമുള്ളുമായി തന്റെ പുത്രിയെ ജനകൻ നൽകി. രാമന്റെ ശൈവയുംസന്ന പ്രതിജ്ഞയാണ് ഭിമിലയിലുണ്ടായ ശൈവചാപംഗം.

ശൈവവില്ലു് ടടിക്കുന്നതിനു മുന്തു്, രാമനു് ശത്രു നൂറു് വിശ്രദിതുവരിൽ പാഠത്തുകൊടുക്കുന്നു്. ക്ഷത്രിയനു വിക്രമക്കൊണ്ടു് എത്രതേതാളിം ഉയരാമെന്ന രാമനേ ധരിപ്പിക്കുന്നതാണു് ആ കാമ, അതിൽ വസി ഏന്തേരു ആ ശവബുദ്ധേനു് ഈ ഭ്രമിതനുണ്ടാണു്. മ്രൂവമന്നായീനമായ ഭ്രമിയേ ക്ഷത്രിയായീനമാക്കവാൻ വിശ്രദിതനു് സംരക്ഷുന്നായി. ആ യുലുത്തിൽ അദ്ദേഹം തോറു. മ്രൂവമന്ത്രങ്ങാഖലയും അദ്ദേഹത്തിനു് സദ്വാത്തമുമെന്ന സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. അതു് മഹോപാധ്യത്താൽ ഒട്ടകം അദ്ദേഹം നേടുകയും ചെയ്തു. മ്രൂവമന്ന നൂറു ചണ്ണാലമാരാളിം, ചണ്ണാലമാരേ മ്രൂവമന്ന രായും അദ്ദേഹം മാററിമറിപ്പുകൊണ്ടു...⁸

തക്കവൃന്നം അദ്ദേഹം വേദവിഹിതമായി പ്രമാണങ്ങളും സഭാഗി. വളരെക്കാലതേതക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തേജസ്സ് ഭാഗതവഷ്ട്ടിന്റെ നാലു ലിക്കകളിലും സമ്മഖപലിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. തെക്കം വടക്കം പടിഞ്ഞാറം അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ മതാനയ്യായികളായി വര്ത്തിച്ചിരുന്നവർ പരോ പകാരലുതം വെടിഞ്ഞു കാമാധിനരായ്ക്കീങ്കരയാൽ അധിപതിച്ചുപോയി. കിഴക്കൻദിക്കിൽ മാത്രം വിശ്രദി മിശ്രമമണ്ണം ഭ്രിബവലതേണ്ടാടെ ശോഭിച്ചുനിന്നു. ഈ ഭ്രാവമമ്പുതേത സാക്ഷാത് ഭ്രാവമണംക്ക് മാനിക്കം തിരിച്ചവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇങ്ങിനെയുണ്ടായ വിശ്രദി മിത്രവിജയം രാമനിൽ ക്ഷാത്രത്തേജാവല്ലന്തിനു പത്രംഘുമാണാല്ലോ.

ക്ഷത്രിയനോ ഭ്രാവമവീംഗ്രത്തേപ്പാലും താഴ്വാ മെങ്കിൽ തനിക്ക് ശ്രദ്ധവാനരേ ജയിക്കുന്നതും ഭാഷ്ടരമല്ലോ എന്നോ രാമൻ വളരും. അപ്രകാരം ശ്രദ്ധവപംസന ത്തിനോ അദ്ദേഹം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തേപ്പാരു, ഒരു ക്ഷത്രി യന്നോ ശ്രദ്ധയേറെ പ്രതാപമുണ്ടാകാമോ എന്നോ പരലു രാമനോ അമംഗ്ലമായി. വെള്ളവാനാരിൽ, ക്ഷത്രിയരെ താഴ്വിനിത്തനു ഭ്രാവമണസമാജമാണോ പരലുരാമ നേരതും. വസിപ്പുസമാജം ഭ്രാവമണപ്രാധാന്യത്തേ സംരക്ഷിക്കു മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. ക്ഷത്രിയപ്രാധാന്യത്തേ അടിച്ചുമത്തി, ക്ഷാത്രത്തേയും ഭ്രാവമത്തിൽ ഉറപ്പു ക്ഷേണാമെന്നതാണോ പരലുരാമസമാജത്തിന്റെ നിശ്ചയം. ക്ഷത്രിയനായ രാമൻ ശ്രദ്ധവപംസനത്താൽ സവ്യാധി പതിയായി ഉയരജവാൻ ഭാവിക്കുന്നതും പരലുരാമൻ സഹിച്ചില്ലോ. അദ്ദേഹം രാമനോടോ, ഇടത്തു, ശ്രദ്ധവനാൻ

പ്രഖ്യാപനാരായി എതിര്ത്തനില്ലെവാം, വൈജ്ഞാവനാക്കിടയിൽ ഈ കക്ഷിഭേദം ആപത്താബന്നം, രാമനേരു വിജയം വൈജ്ഞാവവിജയമായിട്ടാണ് പരിക്രയന്നം, വൈജ്ഞാവനാക്ക് സർവ്വാധിപത്രം സിലിച്ചിച്ചതിൽ പ്രീനീടാവാം അവരിൽ എത്ര കക്ഷിക്കാണ് പ്രാധാന്യം ദേവണ്ടതെന്ന നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്നം ഭ്രിപക്ഷത്തിൽ നിന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ടാക്കുന്നതു, പരമ്പരാമന്മാർ പിരുമ്പുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടായില്ല. വിശ്വാമിതനാൽ ആർജിതമായ രാമബലം പരമ്പരാമപക്ഷത്തെ നിശ്ചയനമാക്കി. ഈ മട്ടിൽ വിശ്വാമിത്രോഹായത്താൽ, രാവണനിറുത്തിന്നു മുന്നിട്ടവാൻ സർവ്വവൈജ്ഞാവനാരായി എത്രക്കമത്രതോടെ സന്നാലിശരായി.

— :o: —

മുന്നാറം അധ്യായം.

സംശാനതിയിടെ ഉത്തരതീരപ്രദേശത്തു് തനിക്കൈതിരായി വെള്ളവമാർ ഇളക്കിയിരിക്കുന്നതു്, പത്ര ദിക്ക് കൂളിം ഞങ്കൊലത്തു് കാണുന്ന ലങ്കാധിപനായ രാവണന്റെ അടിഖാതിരിക്കുന്നില്ല. താടക്കാവധിത്തെങ്ങിന്മല്ല ഒക്കൽക്കാവാടം രാവണന്റെ ഭക്താധിതോടെ ചൊജ്ഞതുവരുമെന്നു് വിശ്വാഷിതു് വിചുരിച്ചിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടാണ് താടക്കാവധി കഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നേ, വെള്ളവമാരിൽ മുഖമണ്ണമാരേയും ക്ഷതിയമാരേയും സംഘാടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു് വിശ്വാമിതു് ശത്രുനിരോധത്തിനു് തയ്യാറായി നിന്നുതു്. ലോകവിജയിയായ രാവണനാവട്ടം, ദിമവത്പാർപ്പത്തിലെ ഇന്ത വിദ്വന്ദ്വാദയം നിസ്സാരമായിട്ടേ തോന്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഭ്രമിയേ മൃദുവൻ പാതനാപോലെ എടുത്തു് അടക്കിക്കൂടിക്കുവാൻ കൂട്ടുകൂട്ടു തന്നോടു്, വിശ്വാഷിതനെന്ന ഒരു വെള്ളവതാപസൻ മഹാരിൽ അല്ലോ വിലരേ നയോപാധങ്ങളും ഇളക്കി വിട്ടുന്നതു്, മുച്ചിലക്കുപ്പടക്കിടക്കുന്ന വുലതുഗത്തിനേരു കോട്ടവാസയപോലെയായിരിക്കാം രാവണന്റെ കേട്ടതു്. അദ്ദോഹം ഇന്ത പ്രക്ഷാണന്തിരാന്തിരേ ഇളക്കിയതു പോലുമീല്ല. രാവണൻ യുദ്ധത്തിനു് ഇങ്ങോട്ടു വരികയിരിപ്പുന്നുണ്ടു്. വെള്ളവവലരേതാട്ടകുടി രാജൻ അങ്ങദാട്ടു ചെല്ലേഞ്ഞു് വിശ്വാഷിതു് നിശ്ചയിച്ചു്. അതിജേലക്കാണു് രാമനേ പ്രതിജ്ഞാവലിനാക്കിയതു്.

പ്രവലനാരായി എതിര്ത്തനിള്ളുവോടി, വൈജ്ഞാവ
മാർക്കിനിയിൽ ഈ കക്ഷിയേഡേം ആപത്താബന്നം,
രാമനേൻറെ വിജയം വൈജ്ഞാവവിജയമായിട്ടാണ് പരിക
ഭയന്നം, വൈജ്ഞാവമാക്ക് സർവ്വാധിപത്യം സിലിച്ചതിൽ
പ്രീനീടാവാം അവരിൽ എത്ര കക്ഷിക്കാണ് പ്രാധാന്യം
ഒവണ്ടതെന്ന നിംബ്രക്കിക്കന്നതെന്നം ത്രിപ്പക്ഷത്തിൽ
നിന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ടാക്കുന്നതു, പരഹരാമന്മാർ പിംഗ
ഡക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടായില്ല. വിശ്വാമിത്രനാൽ
ആർജിതമായ രാമബലം പരഹരാമപക്ഷത്തെ നിശ്ചയ
തനമാക്കി. ഈ മട്ടിൽ വിശ്വാമിത്രോപാധത്താൽ, രാവ
ജനിഗ്രഹത്തിനു മുന്നിട്ടവാൻ സർവ്വവൈജ്ഞാവമാരാഡ
ഒന്നുകമത്രതോടെ സന്നദ്ധരായി.

— :o: — —

മുന്നാറ അധ്യായം.

സംശാനവിഭിട്ടെട ഉത്തരതീരപ്രദേശത്തു് തനിക്കൈത്തി
ഷായി വെള്ളവന്മാർ ഇളക്കിയിരിക്കുന്നതു്, പാത ദിക്ക്
കളും തേരകാലത്തു കാണുന്ന ലങ്കാധിപനായ രാവ
ഞൻ അടിഖാതിരിക്കുമ്പിലു. താടക്കാവധ്യത്തെക്കരിച്ചു
കൊടുക്കുന്നോപാദ രാവഞൻ ഒക്രാധ്യത്തോടെ പൊതുവര
മെന്നു് വിശ്രദാഥിതുൻ വിചാരിച്ചിരിക്കാം. അതുകൊാ
ണാണൻ താടക്കാവധ്യ കഴിഞ്ഞതു ഉടൻതന്നേ, വെള്ളവ
ന്മാരിൽ മുഖമന്നമാരേയും ക്ഷതിയമാരേയും സംഘ
ടിപ്പിച്ചിണക്കി വിശ്രദാമിതുൻ ശത്രുനിരോധനിനു്
തയ്യാറായി നിന്നാതു്. ലോകവിജയിയായ രാവഞ
നാവട്ടു, ധിമവത്പാർപ്പത്തിലേ ഇ വിപ്രേഷണാദഹം
നിസ്സാരമായിട്ടു തോന്തിയിരിക്കുമ്പെട്ടു. ഭ്രമിയേ മൃഥവൻ
ചന്തനാപോലെ എടുത്തു് ആട്ടിക്കളുംിക്കവഞൻ കേട്ടു ഇ
തന്നോടു്, വിശ്രദാമിതുനെന്ന ഒരു വെള്ളവതാപസൻ
മഹാശ്വരിൽ അല്ലൂം വിലരേ നയ്യാപാരക്കുമ്പോൾ ഇളക്കി
വിടുന്നതു്, കുട്ടിലക്കപ്പെട്ടകിടക്കുന്ന വുലന്തുഗത്തിനേരം
കോട്ടവായപോലെയായിരിക്കാം രാവഞൻ കേടുതു്.
അദ്ദോഹം ഇ പ്രകേഖാഭ്യന്തരിാനാതിരേ ഇളക്കിയതു
പോലുമില്ല. രാവഞൻ യുലത്തിനു് ഇങ്ങോട്ടു വരിക
ശിരസ്സുനാശനക്കിൽ, വെള്ളവവബലത്തോട്ടുകൂടി രാജൻ
അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുട്ടേയൻു് വിശ്രദാമിതുൻ നിശ്ചയിച്ചു.
അതിലേക്കാണൻ രാമനേ പ്രതിജ്ഞാബലനാക്കിയതു്

ശ്രദ്ധവ്യഥപദ്ധതിനിന് രാമനെക്കാണ്ട് ശ്രദ്ധം ചേർത്തിട്ടിട്ടും അദ്ദേഹത്തെ വിശ്രദാമിത്രൻ രാജയാനിയിലേക്ക് തിരിച്ചുംഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

കോസലത്തിനൊത്തിരായി രാവണൻ യാത്രാനം ചെയ്തിട്ടില്ലാതിരിക്കേ, ആ ലക്ഷ്മപരബന്നാട്ട് പിന്നാൽ നീതു ദശരമഗൻ സമ്മതമല്ല. പ്രോവദക്ഷാത്രവല്ലാൽ ഭ്രഹ്മസ്വനനായ വിശ്രദാമിത്രൻ സന്ദരം യാഗത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കാണെന്ന വിളിക്കുന്നാലാണ് ദശരമഗൻ രാമനെ അന്ന് അയച്ചതും. വിശ്രദാമിത്രൻറെ ആ യജത്ര ശ്രദ്ധവില്ലാത്തയപദ്ധതിനെത്തു ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടിട്ടും താണ്ണൻ ദശരമൻ അറിഞ്ഞതിട്ടില്ല. രാമൻ മിത്രവല മുഖാങ്ഗിയതിലും വിവാഹം നടത്തിച്ചതിലും വിശ്രദാമിത്രൻ മുഖ്യാഗ്രിച്ചിട്ടിട്ടും സുതം ദശരമൻ മാത്രമല്ലാ, പുരുഷത്താരംതന്നെ കാണിട്ടില്ലാത്തതാണ്. തന്റെ നാട്ട് യമാധിമം ചരിപ്പാലിക്കു മാത്രമേ രാമൻ ചെങ്കു എന്തുകൂടിലുണ്ടാക്കിയില്ലെന്നും അതിനുള്ളിലാണ് ദശരമൻറെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കുല്ലാം പ്രവർത്തിക്കുന്നതും. അതിന്നും കടന്ന്, സർവ്വാധിപത്യത്തിനായി രാമൻ സാഹസകമ്മങ്ങളിൽ ഒരുപ്പെട്ടുനീതും ദശരമൻ ഇഷ്ടമല്ല. വൈജ്ഞാവസിലഭാന്തരാഖ്യത്തിൽ പരായണന്തരനൊക്കാണ് ദശരമന്നെന്നിലും, ശ്രദ്ധവില്ലാത്തതെന്തെന്തെല്ലാം വലാത അധികരിച്ചു്, ഭാരതവാസിക്കുമ്പോൾ വൈജ്ഞാവാധിനാജ്ഞാക്കണമെന്ന മാശസത്തു ദശരമദ്വാരത്തിന്റെ ഒന്നുണ്ടിൽ കാത്തിക്കുന്നതും സുകരമല്ലായിരുന്നു. ഇന്ന സമിതിക്കു, തന്റെ പ്രതിജ്ഞയേ നിർവ്വൃതിക്കുവാൻ രാമൻ അനുസ്ഥിനിക്കുന്നും കൂദാശയും കിട്ടുന്നതിനും വഴിയില്ലെന്നായി.

വെള്ളവവിജയത്തിന് വേണ്ടി ഏതെല്ലാം വഴി കാണാം ചെല്ലുണ്ടിവരികയെന്നും, എത്ര വസ്തുത കാണാം ഉള്ളമിക്കോടിവരികയെന്നും ഇങ്ങന്തി നിയുദി കാണുന്നതല്ല. രാവണൻ ഇങ്ങോട്ടുകൾ എതിര്വാദി നില്പായ്ക്കാണട്ട് രാമനും അങ്ങോട്ടുതന്നു ചുറപ്പുഡോടി വനിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, അപേക്ഷാട്ട്, പ്രത്യക്ഷമായി ഇങ്ങോട്ട് അപരാധമാനം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത രാവണ നോട്ട് ഇടത്തുകാണാണെന്നുണ്ടോ, വെള്ളവപ്രാധാന്യത്തിനു വേണ്ടി ശ്രദ്ധപ്രാബല്യത്തേ തകർവ്വാനാ എന്നുണ്ടോ വെളിപ്പേട്ടത്തിനുകൂടാതെനാണ്. നഭയാഹായ ക്ഷേമാൽ ശ്രദ്ധവന്നാരെ പരീക്രിയ്യ വെള്ളവപക്ഷത്തേ അങ്ങോട്ടം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ദേശം രാമനും രാവണനോട് മുമ്പിൽ കയറ്റം ചെയ്യുവാൻ. ഇതും, വിശ്രാമിതയാഗ രക്ഷണം ഫോലേ അതു സുകരമല്ലപ്പോ. അതുകൊണ്ട്, രാമനും കോസലം വിച്ചുവാൻ ഏതുനും മാസത്തേക്കു മാത്രം ഒഴുമെന്നിൽനിന്നും വല്ല ഉപാധനത്താലും അനാജത കിട്ടണ്ടുകൊണ്ട് മതിയാകയില്ല. എന്നാൽ, തന്റെ പ്രതിജ്ഞയേ നിർമ്മിച്ചവനും അവസരംഫോലേ മുഖമായി ഓരോനും ചെയ്യുകൊണ്ട് അടുത്ത് മരിക്കു നാതുവരേങ്കും കോസലത്തിൽത്തന്നു രാമൻ വസിച്ചു കാമെനാവച്ചാൽ, അതു വീരവൃത്തിയല്ലെന്നും വിശ്രാമിതയപ്പെട്ടിക്കരിക്കുന്നും നീരിസമുഖാകം. ഏതു കമ്മത്തി നാശാലും, പ്രതിജ്ഞാവലബന്നായാൽ അങ്ങേ അററത്തും എത്തുനാതുവരേങ്കും ഇടയ്ക്ക് നില്ക്കുകയോ, വഴിക്കു തിരിയുകയോ ചെയ്യുന്നതും ധീരോദാത്തനും യുക്തമല്ല. ശ്രദ്ധവനിറയാത്മം പ്രതിജ്ഞാവലബന്നായ രാമനും

അക്കാത്മം സാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാലെ സുവജീവിതമുള്ളി
പ്രതിജ്ഞാബന്ധത്തിൽ നിന്ന് തന്റെ ജീവിതത്തോ
വിചുക്തമാക്കാൻ മഹാഷ്ട്രന്ന് പരിത്രജിച്ചുകൂടാതോ
തായി യാതൊന്നമില്ല.

വുലുന്നായ ദശരമ്പന, പ്രക്ഷേ, വലിയ കഴുപ്പാട്
കൂടാതേ വണ്ണിക്കാമായിരിക്കാം. രാമന്റെ അമ്മമാരേയോ,
ഭാതാക്കന്നാരേയോ എങ്ങിനെ പാട്ടിലാക്കം? രാമദർശനം
മഹോസ്വവമെന്ന കരത്തുന്ന പെണ്ണരൂപാരെയോ? ഇതി
നോക്കപ്പുറമേ, രാമന്റെ പുറപ്പാട് എങ്ങോടാട്ടുന്ന്
അനുരാഗം അറിയത്തെന്നുണ്ടോ. എന്നാണിതിൽ വേ
ണ്ടതു്? മഹാഷ്ട്രന്റെ ഖുലിയിലേക്ക് മനസ്സിൽ നിന്ന്
ചുട്ടേക്കറിയാതെ അതിനു പാതെത്തത്തുവാൻ കഴിയാതെ
ഉപായം ലോകത്തിലെന്നുണ്ടോ? കറിന്തുംഗങ്ങളാട്ടക്കുടി
യാശനകിലും, കാൽപ്പിലിക്കും, ഒടക്കം രാമൻ വഴി
കണ്ട്.

രാവണനിറച്ചതിനുംബന്നായി രാമനേ പ്രതിജ്ഞാബ
ലുന്നാക്കി നിൽക്കിയ വൈഷ്ണവഗ്രേഗ്രേഷ്യമാർ, കാൽപ്പി
ലിക്കു ചെയ്ത ഗ്രഡാലോചനയുടെ ഫലമായി, രാമദ്രാ
താക്കളിൽ ഭരതഗ്രാജിമാരെ, അവത്രം മാതാമഹന്റെ
സത്കാരത്തിൽ കരേനാടു ആദ്ദോഡിക്കുന്നതിലേക്ക്
കൈകയത്തിലേക്കയച്ചു. ഇനിയിവിടേ നടക്കവാൻ പോ
കന മറിമായങ്ങളിൽ. ആ രബ്ദിപ്പേരരക്കൊണ്ട് ബാധ
യില്ലെന്നായി.

രാജസദസ്സിലേ ജ്യോതിസ്ഥാനുജ്ഞതനേ വശീകരി
ക്കയാണ പിന്നെയുണ്ടായതു്. ആ ജ്യോതിസ്ഥൻ ചെന്ന്
ദശരമ്പന പേടിപ്പിച്ചു. തനിക്കു മരണകാലം സമീപി
ച്ചിരിക്കുന്നവന്ന് ജ്യോതിസ്ഥനിൽ നിന്നു ധരിച്ചപ്പോൾ

രാജുഭാരം മകനെ ഏപ്പിക്കവാൻ ദശരമൻ തിട്ടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് ആക്ഷ്യപ്പാടേ കലങ്ങി; ബുദ്ധി ആത്മവശമല്ലാതെയായി. അങ്ങിനേ ആ രാജാവിനേ, രാമഗനക്കാണ്ട നേടേണ്ട കാഞ്ച്ചത്തിനു വേണ്ടി, മരണ വകുത്തിലേക്ക് വെള്ളവന്മാർ തൃഷ്ണിവിട്ട്.

മരണം എത്തു നിമിഷത്തിലാണെന്ന് സംഭ്രാന്തനായീതീന് ദശരമൻ, ജ്യോധ്യപുത്രനായ രാമന് യൈരവ രാജും നൽകുന്നതു് അട്ടത്തനാരം തന്നെ വേണാമെന്ന നിശ്ചയിച്ചു് അതിലേക്ക് ആര്ജ്ജം കൊടുത്തു. ഇതിൽ നിന്ന് കട്ടംബകലവദ്ധംജാക്കവാൻ വെള്ളവന്മാർക്ക് തരം കിട്ടി. ഭരതൻ കേകയത്തിലേയ്ക്കു പോയിരിക്കവോ, രാമനെ ഇതു പെട്ടെന്ന യുവരാജാവാക്കന്നതു് ദശരമൻ കൈസല്പ്രയോഥ് അധികം പ്രിയമുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്ന് അവർ പറഞ്ഞുപറത്തി. വിത്തലോലിതയായ മന്ത്രം യൈക്കാണ്ടു് അവർ കൈകേക്കയിയേ മയക്കകയും ചെയ്യും; മരണം ആസന്നമായിയെന്ന പേട്ടിച്ചു് മനസ്സു കലങ്ങിയ ദശരമനേ സത്രപ്പതിജ്ഞയാൽ ബുദ്ധിച്ചു് പാവകളി പ്പിക്കവാൻ ഒട്ടം പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. അപ്രകാരം വെള്ളവന്മാർ കാഞ്ചും നേടി.

ഭരതനേ അകററിയിങ്ങനില്ലെങ്കിൽ, രാമനെ കാട്ടി ലേക്കയ്ക്കുവാൻ ദശരമനെക്കാണ്ട വിധിപ്പിക്കുന്ന തിരു് കൈകേക്കയിക്ക കഴിയുന്നതല്ലായിരുന്നു. രാമൻറെ യഥ്യരാജുഭിശേഷകത്തിലേക്ക് ദശരമനേ ഇതു പെട്ടെന്ന ചാട്ടിക്കാതിതനാൽ, കൈകേക്കയിയുടെ മനസ്സിൽ സംശയം കടന്നുവാൻ വഴി കിട്ടുന്നതല്ല. മരണം ആസന്നമായിയെന്ന പേട്ടിച്ചിട്ടാണു് ദശരമൻ പൊരിയുന്നതെന്നു.

ഒക്കേക്കയി അറിഞ്ഞതില്ല. ഭരതനെ അകററിയിരിക്കുന്നതും, ഈ സദാചിത്തവിധി, അട്ടത്ത നാളാണ് രാമാണി പ്രഷ്ഠകമെന്നോ പതിവിപ്പാതെ സമ്പ്രദായത്തിൽ പെട്ട എന്നാൽ ഒരു കണ്ണഡപ്പാരം, അതിലെന്നോ ഉണ്ണെന്നോ ഒക്കേക്കയിരിക്കുന്നതായി. അതുതനെന്നായാണ് ഒക്കേക്കയിയേ ആട്ടിക്കന്നാതിനാ മന്മരജ്ജു സുതമായതു്. അടാനുമം ബന്ധുമിത്രങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ക്വാണ് അഭിപ്രശ്നകമെന്നിരിക്കിൽ, അവരുടെ സാന്തപ്പംകൊണ്ടു് ഒക്കേക്കയി ഒരു ദിവ്യിയേക്കം. അതിനും വൈ മുഖ്യവമാർ തരംകൊട്ടതില്ല. അവർ ശത്രുഗ്രന്ഥം രേതനോടാനിച്ചുകലേ അയച്ചതു് സുമിത്രാപക്ഷത്തേ ഭിന്നിപ്പിക്കവാനാണ്. ഒരു കൈയ്യു് ഒക്കേക്കയിയില്ലം, ഒരേരു കൈയ്യു് കെറസൾപ്പരയിലുമാകകൊണ്ടു് സുമിത്രയുടെ മല്ലവത്തിയാവേണ്ടി വന്നു. അതുകൊണ്ടു്, അതിപുരാത്തിൽ ഒക്കേക്കയിരിക്കു പക്ഷഭൗമംസ്യല്ലം ഉണ്ടായില്ല..

ഇതുയുമായിട്ടും, പിന്നെയും പ്രതിബേദ്യമണ്ണം കണ്ടു. രാമൻ രാജുഭേദനായി വന്നതിലേക്കു പോകുന്നതു കണ്ണാൽ പെറ്റരൂമാർ ക്ഷാഢിക്കുമല്ലോ. അപ്പുന്തേ പ്രതിജ്ഞയേയെ അഭ്യവത്തിക്കുന്നതു് ഒത്തുനീറ ധമ്മമാക്കാതു് താൻ ചെയ്യുന്നതെന്നു് രാമനിൽനിന്നു പെട്ടെന്നു് കേടുപ്പാരം പെറ്റരൂമാർ എതിർവാക്കുകയാണെന്നേ വിശ്വമിച്ചു. അതിനെപ്പറ്റി ആലോച്ചിക്കവാൻ അവക്കു് അവസരം കൊട്ടക്കാതെ, അനേകണ്ണതെന്ന രാമൻ അയ്യോധ്യയിൽ നിന്നു പാതെതുകഴിതെന്നു. ആക്കപ്പാടു, രാമൻറെ ആ വേർപ്പാടു് എന്നേന്നു ജാലമെന്ന ചോലെ ക്ഷണാംകൊണ്ടു് സംഭവിക്കയാൽ സർജന

അമുളം പകുചുനിന്നതേയുള്ളിൽ. നാട്ടകാർ ഉണ്ടായിട്ടിനും, ഭാതാക്കരണായം ബന്ധിച്ചിരുന്നുള്ളോ അറിയുന്നതിനും ആവായി രാമൻ നാട്ടവിട്ടുകൂടു. രാമാഭിഷ്ഠകതിനുള്ളിൽ ആലോചനയും, അതിനായി ഒരു സന്ദേശം, അതിന് വിശ്ലേഖം, കലാരംഗത്തിൽ നാട്ടകത്തിലും രഭോക്കം നാട്ടു നാട്ടകം എന്നായിരിക്കുന്നതും. ഈ പെട്ടുന്ന മുണ്ടിനെന്നേല്ലോ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതും വിഹിച്ചുനോക്കിയാൽ, അതിലുതും വഞ്ചനയാണോ, മുൻകുട്ടിക്കണ്ണ തിരുതായി, പ്രവത്തിക്കാതെനും തെളിഞ്ഞു കാണാ വുന്നതാണോ. ദശരഥൻ രാമനോടൊന്നിച്ചും, ജീവനേയും വിട്ടെന്നും അദ്ദേഹത്തിനേര മന്ത്രിമാർക്ക് അറിഞ്ഞു കൂടാതെല്ലോ. രാമനു കുട്ടിവാൻ വേണ്ടി ദശരഥനു കൊല്പുകയാണോ അതു വൈഴ്സ്റ്റുവരുത്തുമാർ, വാസ്തവ തതിൽ, ചെയ്യും. അവരുടെ ഉപാധംകാണാണോ കൈകേകയിക്കു ബുദ്ധി കെട്ടതെനും പിന്നീട് നാട്ടകായം വബാധകളും അറിയുകകൊണ്ട് അതു സാധ്യിയോടും അവക്കാക്കിം വിപ്പേഷംഡായില്ലോ എന്നുള്ളതും നാം സൂക്ഷിച്ചുനോട്ടേണ്ടണംതാണോ. കൈകേകയില്ലോ, വൈഴ്സ്റ്റുവ സമാജമാണോ ദശരഥനു ചാകവാൻ വിട്ടും രാമനേ കാട്ടിലേക്കയെല്ലതും. അതു ഉപജാവം അത്രതാവധമായ സാമത്ര്യത്തോടെ നിരുദ്ധവാൻ. ഈ ഉപാധത്തിൽ നിന്നു മരറാരു മുന്നാ കൂടിയില്ലോ. ഗ്രാഹ ശായി റാവരാജാവാക്കവാൻ കൂതമംഗളനായെങ്ങാണെന്നും ശാമനേ കൈകേകയീവഗ്രഹനായി, പ്രതിജ്ഞതാലോലന തതിനും അശക്തനായി ദശരഥൻ നാട്ടകത്തിയിരിക്കുന്നവനും കേരളക്കൂവക്കല്ലോം രാമനോടും അന്നതാപം കേതാനാതിരിക്കയില്ല. അതും മിത്രവലം കുട്ടവാൻ

രാമൻ^ഉ ഉപകരിച്ചു ഭരതഗത്തുനാർ നാട്ടിലില്ലോ തിങ്ങ അവസരത്തിൽ, രാജേന യുവരാജാവാക്കിവാൻ ഒന്നറമ്പേ പൊടിപ്പിച്ചു തിട്ടക്കിയ ആ ഒരേ കാൺ എതാൽ, ദാഡേന വൈദ്യുവപ്രാബല്പ്രതിനാടി രാവണ ഏന്തിരേ എത്തോട്ടക്കയയ്ക്കുതെന്ന ഗ്രോഡ്രേശം വൈദ്യുവമാണ് സഹായമായി.

ഡാഡൻ മുകാസലം കെന്ന് അഗ്നിപ്രസർ വാഴന ചിക്കിലേക്ക് സീതാലക്ഷ്മിനാസമേതം ധാരുയായി. ഒരു വന്മാദേശ വൈദ്യുവത്തിലേക്ക് മാനസാന്തരീക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിപ്രസ്തു, വിത്രുമകാഞ്ചു സമാധിക്കുവാനാണ് ദാഡൻറെ പ്രോജെക്റ്റ്. പക്ഷേ, അതു വലി ചയാൽ വൈദ്യുവരംരസ്താൻ. അനു വൈദ്യീകരിപ്പുടാൽ, ഒന്നറമ്പേ വൈദ്യുവരം തെക്കൊട്ട് കടക്കവാൻ രാമൻ^ഉ വച്ചിരിപ്പുന്നാണോ അപ്പുന്ന് നാട്കക്കത്തുകയാൽ കാട്ടകേരണം വന്ന ധർമ്മാത്മാവും തൃഖിവയ്ക്കുമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഏതു നാട്ടിയും ചൊന്നാലും രാജേന നിസ്സംശയം അണം സംശയിക്കുമ്പോൾ.

കോസലം കെന്ന്, അതല്ലോ നിഷ്ഠാദശമുദ്ദാക്കത്തോ ഇണ്ണ് രാജൻ ദാഡീകരിച്ചതും. വെറു വേടനാബന്നനു താഴ്ത്താഡു നായാജത്തായ രാമൻ നിഷ്ഠാദശപരനായ മുഹമ്മദൻ സവാവായി ആനിച്ചു. പാശാട്ടത്തിലക്കപ്പെട്ട് അദ്ദുലാത്തമിഷായി വന്ന രാമനിൽ മുഹമ്മദൻ അബ്ദുത്തായ അഥായി. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ മുഹമ്മദായിരുന്ന ശൈവ നാരേ താടക്കാവയദത്താട്ടയ്ക്കി അടക്കിക്കിഞ്ഞാതിനാൽ, രാമൻ^ഉ മുഹമ്മദും കൊഞ്ചു നിഷ്ഠാദശവംശത്തെ മുഴുവൻ വൈദ്യുവഭാക്തവാൻ കഴിഞ്ഞു. വനങ്ങളിലും, നദീസം-

ഗഹതീരങ്ങളിലും പറന്ന കിടക്കണാ മഹാസമ്മാനാശം ആ വംശം. അവർ തനിക്ക് അധിനരായപ്പോൾ വന്ന യാതു എപ്പോഴും രാമനും സുകരവും സൃഖാവരവുംഥായി. കാട്ടിലെല്ലങ്ങാണും പെട്ടേനും വല്ല ശത്രുക്കളും ഏതിൽപ്പെ ടന്നാതായാൽ അവക്കു നിഷ്ഠാദിവിലംകൊണ്ട് അടിച്ചു ദഹിക്കാതെമന്നുഥായി. രാമൻ ഗംഗാനദിയേ തരണംചെയ്യുതു് തുമ്ഹസാഹായ്യത്രാലാണ്ടല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ, ശൈവസമുദായത്തോടു രാമൻ അതിക്രമിച്ചുതു് തു നിഷ്ഠാദിവിലംകൊണ്ടുതന്നേ. രാമൻ തുമ്ഹരാജിയാനിയിൽ വെപ്പുണ്ടുവരേങ്കം രാമനോന്തൊന്നിച്ചു് സുമത്രാദുഥണ്ഡായിരുന്നുതു് കാബാദ്ദേവാം. ശൈവയുടെപംസനത്തിനായി രാമനെ വെപ്പുംവിശ്വാസം തെങ്ങോട്ടുകൂടു് അഭ്യത്പത്രതു്. ഗംഗാതീരവാസികളായ നിഷ്ഠാദിമാരുടെ വലതേതാട്ടക്രമിക്കാണു് ഉണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തുവക്ക് പുരഞ്ചേരാശം രാമനുള്ളിൽ ചെവുള്ളുവതാപസ്തവലം. കാണോ താപസരം ശിഷ്യപ്രശിഷ്യംബാർ നിരംജരാ ഫാരോ നഹായോഗദാജ്ഞാനും നാം ഓഅക്കോട്ടതാശം.

ഈന്നതേ യുനിവേഴ്സിററിക്ക്ലേജാം അഭ്യത്പത്ര മുള്ളങ്ങളായ വിദ്യാനിലയനങ്ങളാശം അന്നതേനേ ആത്മരുഭങ്ഗമം. അതുമുണ്ടാക്കുന്നോ, തപോവാദനങ്ങളുണ്ടോ കേരിക്കുന്നോ അവ കുവലം വിജന്മുഖേണ്ടുണ്ടോ എന്നും നാ വിചാരിക്കുതു്. ഏകഃസൗഖ്യത്തിന്റെ, വിനീതവേഷത്തോടും തുടി അസംഖ്യം വിദ്യാത്തികൾ അവിടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. പല പല ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അവിടെ ശവഘണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലോകം മനുഷ്യസ്ഥിനും അധ്യാരങ്ങളായ ജീവിതത്തപ്രാണിക്കുല്ലം

ഈ തപോവനങ്ങളിൽ നിന്മാണം നഗരങ്ങളിലേക്ക് ചെല്ലുന്നതു്. അതുകൊണ്ട്, രാജാക്കന്മാർക്ക് ഈ ആത്മരൂപ ക്ഷേത്ര എപ്പോഴും മാനിക്കേണ്ടിവന്നു. ദണ്ഡഭയംകൊണ്ട്, രാജാക്കന്മാരും വനങ്ങളന്തിനെക്കാൾ ആത്മാത്മമായി കിാണ്ട് ജനങ്ങൾ പാപഭയംകൊണ്ട് ആത്മരൂപത്വത്തെ ചൂജി കുറഞ്ഞതു്. അതുകൊണ്ട്, അന്നത്തെ റോറാ ആത്മരൂപ ത്രിലും ഓദ്ധോതാസഹിയും അഥവായാളികളും ബഹു സഹസ്രം ജനങ്ങൾ ഉംപെട്ടുമാരായി. മനസ്സുജീവിത സംഖ്യമായി ഈക്കാലത്തെ പല 'ഹ്രവ'ങ്ങളെപ്പോലെ അടക്കാലത്തും പല വാദങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈവയിൽ ഏതെങ്കിലും മൊത്തം കക്ഷിയിൽ അടങ്കിക്കൊണ്ടാണ് ജനങ്ങളുടെ ശതി. ഈ വഴിക്കും ആത്മരൂപത്വങ്ങൾക്ക് ജനാ ചിപ്പത്രമാണെങ്കിലും, ആത്മരൂപത്തിനിലെ പരമാധികാരിക്കും കലചതിയെന്നാണ് പേരു്.

രാമൻ ആല്പം ഭരദ്വാജാത്മരൂപത്തിൽ ചോന്ന. ഗംഗാ യമുനാ സംഗമത്തിലാണ് അതു തപോവനം. ശ്രേവ വൈശ്വദിവയേഗത്തിലാണ് ഭാരതത്തിന്റെ തുടക്കപ്പം എന്ന് ഭരദ്വാജൻ കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ശ്രേവാന്മാ ക്ഷതിരായി വൈശ്വദിവത്തിലേക്ക് ചേർക്കുന്നതു് സാധ്യ കൂടി. അദ്ദേഹം ആജ്ഞയൈശ്വരനാഥവിട്ടു് കാണ്ടറിക്കവ നാണ്ട് താൻ എന്ന മാത്രമേ രാഘവൻ അദ്ദേഹത്തെ രാറി കിട്ടുക്കും. അതിൽ രാമനോടു് അദ്ദേഹത്തിന്റു് അന്ന കമ്പയുണ്ടായി. സുവർദ്ദം രക്ഷയും രാമനാഭക്കവാനു താവെള്ളും തനിക്കു് കഴിയുന്നതെല്ലാം ചെയ്തുകൊടുപ്പുന്ന തിന്റു് ആ തപോധനക്കിൽ കാരണമും വളരുന്നു. അതുവും കക്കാണ്ടത്തേനു രാമൻ കൃതാത്മനായി. തനിക്കു് അദ്ദേഹം

പ്രതിശ്രദ്ധിയാകയില്ലെന്ന നിശ്ചയമാണെപ്പാടും രാമൻ അവിടേ നിന്നു പുറപ്പെട്ട്. തന്റെ അത്രുമതാനിൽ പാത്രകാണ്ഡത്തേനു വന്നവാസപ്രതിജ്ഞയേ നിരവേ റാമമെന്നു് അദ്ദേഹം രാമനേ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ, തനിക്ക് വല്ല വിജനപ്രദേശത്തും ചെന്നു് നിർബാധം വാഴേണ്ണ മെന്നാണു് അത്രുഹമെന്നു് അറിയിച്ചു് രാമൻ ശീയുകയാണു് ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ, തപോദ്യുതനാം അനന്തര ചിന്തനമായി, യാതൊരാളോടും ഇടപെടാതെ, നിർഭജന മായ വന്നാന്തരത്തിൽ തപിക്കവാനായിട്ടല്ലോ രാമൻ പുരപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരകഷ്ടങ്ങളാൽ തന്നെ സാക്ഷികളാണെല്ലോ.

രാമൻ പിണ്ണ പ്രവേശിച്ചതു് ചിത്രകുട്ടത്തിലും എന്നു്. വാറ്റീകിലാണു് ആ തപോവനത്തിലേ കലപതി. അദ്ദേഹം തനിവെവേദ്യവൻ തന്നു. ഭാവിഗതിയേ നിന്നു് തിച്ചുകൊണ്ടും, സ്വപ്നവലതേ വല്ലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ആ അത്രുമതിൽ രാമൻ കരുതുകാലം പാത്രം. രാമന്റെ അത്രുതനാണ്ഡും ആ വാളീകിസമാജം അഫിച്ചു് അതിന്റെ സാമ്പദ്യത്തിനായി രാമനേ അന്തരുലിച്ചു നിന്നു. ഇതു് രാവണങ്ങന്നാനിയായ വരൻ ചാരനുവേന ദന്തപ്പിലാക്കി. ദണ്ഡകാരണ്ണത്തിൽ ജനസ്ഥാന മുഖംകൂടി അവിടേ പതിനാലായിരം ഭക്തരേ രാവണനും ശ്രേവരക്ഷയ്ക്കായി നിൽക്കിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ നായകനാബാൾ പരൻ. ചെവേദ്യവനാർ ചിത്രകുട്ടത്തിൽ ശ്രേവാനുമായി ഒരു ദാനംബന്ധിക്കുന്നും കേട്ടപ്പോൾ വരന്റെ പ്രാണി അങ്ങോടുകൂടി തിരിഞ്ഞു. ആ പ്രദേശങ്ങൾ ഇല്ലെല്ലു ശ്രേവനാർ അല്ലാപ്പും. ഇളക്കിത്തുടങ്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തങ്ങളെക്കുറിച്ച് പരന്ന് സംശയമുണ്ടാക്കിരിക്കുന്ന വൈദാം, ശ്രദ്ധവിജാതിൾ ഓപ്പഷർ വളരെയാണെന്നും സ്റ്റാറ്റിക്സ് വാസ്തീകിവന്തരിലേ വൈഫൈവിജാതിൾ ഭീതരായി തനീസ്തം. പെട്ടെന്ന് ചെന്നെതിരുത്തു താടകയേ നശിപ്പി ചുത്രപോലെ രാമഗൻറെ ഉപായം പരഞ്ഞോടു് പറയക്കില്ല. അതുവരെ ഒന്തിയ ബലംകൊണ്ട് പരഞ്ഞോടു് എത്തിക്കുവാൻ രാമൻ ശക്തനായിട്ടുണ്ടില്ല. ഒരു ഏകയോളം കാക്കാശേന്ന വൈഫൈവിജാതിൾ, ജനസമ്മതമാവുന്നും വരന്നിൽ ആപ്പരാധാരാപ്പനാം ചെജ്ജിട്ട് വേണമല്ലോ കേരിയതിക്കുവാൻ. രാമനായാലും, തുണ്ണനായാലും ജനങ്ങളേ വിട്ടിട്ടു് ഒരു കാൽപ്പവുണ്ടില്ല. ജനമത്തേതു അതി ലംഗിങ്കന്നതു് ആരുഹായാലും അവൻ മുട്ടിയിരുന്നുനാണ്. പരഞ്ഞാം എത്തിരിട്ടുവാൻ തക ജനാശക്തിലും താൻ ഒന്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നറിയുന്നു്, അപ്പുഴയേതു താപസരിതി എയ അകുറവാൻ താൻ ശക്തനാഭ്രാന്ന് രാമൻ പിന്മാറി. അദ്ദേഹത്തുടക്കി അപേക്ഷാരിക്കുന്നതു പിരിച്ചുവിടക്ക യാണുണ്ടായതു്. ശ്രദ്ധവേകാപാംകൊണ്ട് അതിന്റെ അവിഡ. നിലയുണ്ടായില്ല. ഭാസ്യകാരണ്ണത്തിൽ സംഘടിതരാകാശേന്നവെയു്, അപേക്ഷാരിക്കുന്നതു ഹാരാ വഴിശേഷ് പിരിഞ്ഞതു്. രാഖാം അവിഡ നിന്ന് യാത്രായാറി. പിതൃപ്രതിജ്ഞാനനിബന്ധനമല്ലാതെ, തനി ക്കു വൈരെ തുടങ്ങിയായുണ്ടോ, ഉറ്റാംശമാരിട്ടു് പ്രതി അഞ്ചുകാലം മുഴുവൻ സ്ഥിരമായിരുന്നുനേ പാഞ്ചംനാഥൻ നാബാർ കാരതയും ഒപ്പുവാം ഭാവിച്ചുവരുണ്ടാണ് രാഖണ്ടു് അപേക്ഷാരംമല്ലോ.

ശ്രദ്ധാരാധനിന്നു് പ്രഭാഷംഖ്യക്കുണ്ടാണ് അവൻ ഉറ്റാംശമാരിട്ടു് ദീർഘ ദാഡികാരണ്ണം കുടിനിൽ

നാതു". അവിടെ, ഫലസ്വീലങ്ങളായ പല നാട്കളും തന്റേപാവനങ്ങളുംണ്ട്. മുട്ടകൾക്കിടക്കാൻ, രാജൈഷി കരിക്കിടക്കാൻ അനുഗ്രഹവാസത്തിന്റെ സുവാസാക്ഷിലാഭായ വന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെന്നുള്ളതു ദണ്ഡകാരണ്ണത്തെ അധിനിന്മാക്കിയാണ് ഭാരതവർഗ്ഗാം ഭാരതവർഗ്ഗത്തിലെ തെക്കും വടക്കുള്ള നാട്കളിലല്ലാം അധിപത്രം ചെലുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ ആ വന്നു രാവണാധിനിട്ടാണിരിക്കുന്നതു. അതുകൊണ്ടു തന്നായാണ് ഉത്തരഭാരതീയൻ്റെ രാവണാം അധിനിന്മാക്കുന്നതു. ദണ്ഡകാരണ്ണത്തെ കീഴുംപ്പെട്ടത്തിനാൽ രാവണം ദണ്ഡകാരണ്ണത്തിൽനിന്നും മുക്തരാക്കാമെന്നു വെള്ളിവാൻ കൂതുന്നു. അതിലേക്കുള്ള സന്നാഹങ്ങളും ശ്രൂമഥായി അവൻ ഇപ്പോൾ ചെങ്കുവരുന്നതു. ദണ്ഡകാരണ്ണത്തിൽ രാവണാം പ്രതിനിധികളായി വരുന്നു, മുഖംഞ്ഞ്, ത്രിശിരസ്സും എന്നീ മുഹാബിലും വരുന്നു. അവരിൽ വരുന്നാണ് ശ്രവ്യൻ. വരന്നേരും ഇത്തന്തേക്കകളായി മുഖംഞ്ഞിരസ്സുകൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടു. ഇവരെ വധിപ്പായ മാത്രമേ ദണ്ഡകാരണ്ണ ഒഴിത്തുകീട്ടുകയുള്ളൂ. ആ പ്രദേശം വരുത്തുവാനും കാലത്തേതായിം തങ്ങരക്കു നിലയില്ലോ എന്നു വെള്ളിവാനുക്കുംവരുന്നു.

ദണ്ഡകാരണ്ണത്തിനും ചിത്രകുട്ടിനും ഇടയ്ക്ക്, രാജൈഷായും തന്റേപാവനങ്ങളായും പലതുംണ്ട്. അവിടെയുള്ളവർ സ്വപ്നക്കയ്ക്കുവേണ്ടി രാവണാമത്തെതെ അംഗവരത്തിലുംകൊണ്ടുവേണ്ടും രാമനും ദണ്ഡകാരണ്ണത്തിൽ കടക്കരാൻ. വരുന്നു വാഴുന്നു ശ്രൂ ജനസ്ഥാനം തേവരാൻ എപ്പോൾ നാട്കളിലും എപ്പോൾ തന്റേപാവനങ്ങളിലും

തനിക്ക് അന്തക്രൂലമാക്കേം മാത്രമേ, വരങ്ങാതെത് ക്കവാൻ രാമൻ ശക്തനാക്കുള്ളിട്ട്. അതുകൊണ്ട്, ഒരു ഫ്ലിപ്പവതാപസന്ധാർ ഓടിത്തും സ്വന്നിരജായി വാഴവാൻ രാജൈ നേ വിടാതെ ഹാരോ ഉപാധത്താൽ ഭുഗോഢ്. നടത്തി ത്തടങ്കി. വരങ്ങാതിരായിട്ടുണ്ട് ഇവതെട ഗതി എന്നും വെളിപ്പേട്ടിട്ടും, അപ്പുന്നീര രാജുഞ്ചേരായാൽ രാജുഞ്ചേരു നായ രാജൻ തദ്ദോവനങ്ങൾ കൊടും സാമ്രോഹം സംശ്വരിക്കാനുണ്ട് എല്ലാവരേയും ധരിപ്പിച്ചതു്.

ചിത്രങ്കടത്തിൽ നിന്ന് രാമൻ ആല്ലും ചെന്നാത്ത് അതിയുടെ ആഗ്രഹത്തിലാണ്. ത്രിമുഖനിഭേദനില്ലാതെ വരാൻ ആ ആഗ്രഹവാനികൾ. ശിവങ്ങാ, വിഷ്ണുവോ. ദേവിയോ ആരാധാല്യം അവരെരബോക്കെയും ഒരുപോലെ ആറുംഡിക്കണമെന്നും, എവരിൽ അക്കും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെനമാണ് അവരുടെ മതം. അവരെ ഒരു ഫ്ലിപ്പവക്ഷത്തിലേക്ക് തിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്ന രാമൻ കണ്ട്. എങ്കിലും, അപ്പുന്നീര സത്യത്തെ പരിപാലിക്കുവാൻ വേണ്ടി രാജുഡിക്കാരത്തെ സംത്രജിച്ചു് കാട്ടിലേക്കിരിക്കിയിരിക്കുന്ന രാമനിൽ അവിടെയുള്ള വക്കു് അനാതാപമുണ്ടായി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ സവിശേഷം ആരാധിച്ചു്. തന്നീരു ഭാന്ത്യായ സിതരെക്കാണ്ട് അവിടത്തെ സ്ഥീജനത്തെ അദ്ദേഹം സന്തോഷിപ്പിച്ചു്. ആ വഴിയു് അവിടെയുള്ളവക്കു് അനുബാഢ് എല്ലാം ആരാക്രൂല്യമേ ഉണ്ടാക്കുള്ളിട്ടുണ്ടെന്ന വാദത്തി. വരങ്ങുന്നും രാവണനേയോ, ശ്രേവതേതയോ കരിച്ചു് രാമനിൽ നിന്ന് അവിടെ പ്രസ്താവമേ ഉണ്ടായില്ല.

അവിടെനിന്ന് രാമൻ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിന്റെ അതിത്രിയിലേക്ക് പത്രക്കു നീങ്ങാം. ഗംഗയുടെ ദക്ഷിണാതീരത്തിൽ താടകയെയെന്നപോലെ, ദണ്ഡകാരണ്യത്തിന്റെ ശത്രുവാൻ വക്രങ്ങൾ അതിത്രിയിൽ ശൈവരക്ഷയ്ക്കായി രാവണൻ നിത്രിയിരിക്കുന്നതു് വിരാധനനെന്നയാണ്. വിരാധനാജ്ഞം ശൈവമയവും രാവണൻറെ ഭർദ്ദവമാക്കുന്നതു്, ആ ഗാന്ധകാര സാമ്പദാനങ്ങളെക്കാണ്ടു് വരുന്നു. കമിഷ്വരാൻ കഴികയില്ലെന്നറിതു് രാമൻ ഭേദങ്ങളോപാധങ്ങൾക്കു് കോപപ്പീഠം. വിരാധനേ ജയിക്കാതെ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽ കടന്നു് സ്വപ്നവും ബഹുക്കിളിക്കുള്ള ഗ്രാഹങ്ങൾ രാമൻ തുടരുവുന്നതല്ല. വരന്നു് അറിവു കിട്ടുവാൻ മുടക്കാട്ടക്കാതെ പെട്ടെന്ന ചെന്നു് വിരാധനേ വധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിരാധനിൽ അപരാധം വല്ലതു് ചുമത്തുവാൻ രാമൻ പഴയ കിട്ടിട്ടില്ലാത്തതു് കൊണ്ടു് വിരാധവധം രഹസ്യമായിവെയ്ക്കുയ്ക്കും വേണും. വെള്ളവമാഡിയും അവിടെനേരാൽ താപസാനുമത്തിൽ വെച്ചു് മുഴുവൻ കാഞ്ഞങ്ങളെക്കാണ്ടു് അതുലാവിച്ചു് മുഹാറം കാഞ്ഞവിട്ടിച്ചു്.

വെറും പാന്തരഞ്ചും രാമലക്ഷ്മണമാർ സീതാസമേതം വിരാധരാജുത്തിലേക്കു കടന്നു. സൗഖ്യത്തിനായ സീതയാൽ വിരാധൻ കാമലോഭിതനായി. അങ്ങിനെയുണ്ടാക്കിയ അപരാധത്തെ പുരഷ്ഠരിച്ചുകൊണ്ടു് വെള്ളവമാനപ്രിതനായ രാമൻ വിജനത്തിൽ വെച്ചു് വിരാധനേ ബന്ധിച്ചു് ജീവനോടെ കഴിച്ചിട്ടിട്ടും രക്തമോ, ശവമോ ഫോളും ആത്തം കണ്ടില്ലും. രാജാവു് പെട്ടെന്നു അഭിനേത്യാ തിരോദ്ദിവിക്കയാൽ നാന്ധകാർ മുട്ടിഗ്രഹായി

അവീന്ന്. ദാരവാദയാഥ കു ഇം വൈദികവാദിനാടകവാദ്, പിംഗാ, രാജാർ അത്യാസചുണ്ടാഡിപ്പ്. ഒരൊരുക്കാലത്തു് ആ നാട്ടകാർ സാം ഓ വൈദികവചക്ഷണതിലേക്ക് ചുംഗാർ എകാണ്ടാജാ നിന്നിങ്ങനു്. കബോദതകാണ്ട് അവരുടെ ഒരു ശിഖരയാശം അവൻ അതായിങ്ങനെതക്കിലും വൈദികവയമായി സ്ക്രൂഫത്താട ഇടപെട്ടനാഭരാണ്. വൈദികവികമായ പല അച്ചാരങ്ങളേയും അടാർ കൈക്കാളിക്കുന്നവയമാണ്. ഇങ്ങിനെയുള്ളൂ മതദേശ താലാണ്ട് രാവണനു് തേൻറ ഭാതാവായ കണ്ണവര നിൽനിന്ന് അകലേജകിവന്നതു്. പണാ നേട്ടനാതിലെ പ്ലാത, മതം മുട്ടനതിൽ തെറ്റം ഗ്രാഫിപ്പായ്ക്കും ശൈവനായ കബോന് വൈദികവരെ വേരെയെന്ന് കാണുന്നില്ല. ഈ കബോദതത്തിലായിരുന്ന ദിരാധ നാർ മുന്ത് ഉരപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഏന്നാൽ, ശൈവത്തിനു് ഓരതവയ്ക്കുമണം പ്രാബല്യമുണ്ടായപ്പോൾ, അതു പ്രവാഹത്തിൽ ഇവക്കും മുംഗേജകിവന്ന. ദാഡകാരണ്യംവരേ കൂടുള്ള ഉത്തരഭാരതം മഴവൻ വൈദികവാദിനമായി ഒന്നപ്പോഴാണ് ഈ വിരാധനാത്തെ ഉൽപ്പത്തി. വൈദികവനിലുന്നതോടു അവിടെ നിന്ന് രാവണൻ മാതൃകളും ശതപ്പോരി ഇവയും രാവണാധിനരായി. ഇപ്പോഴാവട്ടം, ഇപായത്താൽ നാമനില്ലാതാക്കിയ ഇവരെ രാമന് സ്വന്വലത്തിലേക്ക് ചേക്കുയും ചെല്ലു.

ശരദംഗാഗ്രുമത്തിലാണ് അനന്തരം വൈദികവയോഗം സമേഖിച്ചതു്. അതിനുന്നുതനെ വൈദികവ താപസനാർ ആ നാട്ടകംഞ്ചെട വിവാരാചാരങ്ങളെ വൈദികവത്തിലേക്ക് തിരിച്ചിട്ടുള്ളു്. രാമനെ കാണ്ടപ്പോരി അവിടെതെ കലപതിയായ ശരദംഗൻ തന്നിൽക്കൂടുതൽ

ഒന്നെല്ലും അഭിരുചി സമൃദ്ധിച്ചു് ലോകത്തിൽ നിന്നും പഴിഞ്ഞു; അതാണു് തന്റെ രക്ഷയ്ക്ക് വിഹരിതാമനു് അങ്ഗേഷ്ടാരതിനാ തോന്തി. രാമനു് അതു് ദൈവജ്ഞനാണി. താടകയെയും വിശയനേയും വധിക്കക്കൊണ്ടിം ഭാസ്യ കാരണ്ണവാങ്ങരക്ഷാളി ഉത്തരഭാരതം മുഴവൻ തനിക്കിൾ അരാളുലഭാഡി നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടിം വൈദ്യുവവബലം വളർത്തുണ്ടാണ്. തങ്ങാണുകാരജിച്ചിള്ളിത്തുകൊണ്ടിം ശരം ഭഗവതിനാം ദൈവജ്ഞനാണിനു് രാമനു് ശക്തി നാഡി. രാമനാം തും ആശം വരാൻ പെംബക്കുന്നതാണ്ണും എവരും പാമാംനിശ്ചാ. മുഖിാട നടന്നാൽ ജന്മാധ്യമാന തനിൽ കേരക്കുന്നേരം എന്നുവാൻ മുളകാതിരിക്കു വിസ്തീ. അതുകൊണ്ടിം, ഏഴിച്ചും കുറുക്കമുണ്ടാം വിട്ട് മുഖ തനിനു തള്ളാണി നിർജ്ജകതങ്ങാണെനു് അവൻ തീനി മാനിച്ചു. അവജനെ മുവിക്കുവെച്ചു് രാമനിൽ നിന്നു് രാക്ഷസവധ്യ തിഥിക്കുമ്പോൾ അഭിരുചിയാണി. ദാതുവരുക്കേം തന്റെ തും വന്നാത്തയിൽ വേരെ ഉദ്രോഹകാനുഭിപ്പുന്നാണു് രാമനു് ഭാവിച്ചിരുന്നാൽ. അതിശ്രാകാലം മുഴവൻ തനിക്കു പാക്കുന്നതിനു് മുടം അക്കന്പഷിക്കാനുണ്ടെനോ രാമനു് അനുരോധ ചൊംതാളുള്ളൂ. അങ്ഗേശിനെ നടന്നുകൊണ്ടിം, തനിക്കു വേഗത്തോടെനേരും വെല്ലെല്ലും തികച്ചുപ്പാർ, രാക്ഷസനിഗ്രഹതനിന്നായിട്ടുണ്ടു് താൻ മുന്നിച്ചിരിക്കുന്നതെനു് രാമനു് വെളിവാഡി ശ്വമം വെച്ചുനു. തന്റെ ഉള്ളിലുള്ളതു് രാമനിൽ നിന്നു് മുള്ളുപാശാണു് ചൊട്ടിപ്പുറപ്പേട്ടതു്. മുന്തു് എത്താനം ഒച്ചുവാതാപസന്നാർ മാത്രമേ രാമന്റെ തും ഉള്ളിച്ചു മനസ്സിച്ചാക്കി ദിനന്നുള്ളൂ. മുള്ളുപാശ അതു് സർവ്വവൈദ്യു ചന്മാഡയും അച്ചിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹാല്പയിൽ നിന്നു തുടങ്ങി,

ഹയരാജ്യം മതകൾ ശരദംഗാത്രമംവരേക്കെള്ളൂട്ട് സവർജ്ജി
അപദേശിയും ദൈവങ്ങരോട് എതിരിട്ടിവാൻ സന്നാലി
ഡാക്കി നിത്തി.

രാമൻറെ ഈ എടുത്തുചാട്ടം സീതയുടും അതു റസി
ച്ചില്ല. എന്നാൽ, അതു അവസരത്തിൽ അതിനെക്കുറിച്ചു
താൻ വല്ലതും ഹടഞ്ഞപറയുന്നതു് അവിവേകമാജേ
കിലോ എന്ന ശക്തിയും സീതയുടും അപ്പും അടങ്കേ
ണ്ടിവന്നു.

ശരദംഗാത്രമത്തിൽ നിന്ന് രാമൻ വൈദ്യുവന്നു
നായാട്ടുക്കി സുതീക്ഷ്യാത്രമത്തിലേക്കു കേരി. ഭാഡകാര
സ്വത്തിൽ ദൈവാധിനമായ മററാരു തപോവന
ഭാണിതു്. അവീടെനെ കലപതിഷ്ഠായ സുതീക്ഷ്യാനു
ഥതിന്മുത്തെനു വൈദ്യുവന്നാർ വഴീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞി
വിക്കന്നു. എന്നാൽ, ദൈവയേം അദ്ദേഹത്തിനു് സുസഹ
ശപ്പായുംയാൽ, തന്റെ നേട്ടങ്ങളെല്ലാം രാമനു് വിച്ഛ
കകാട്ടുതു്, താൻ ഒഴിഞ്ഞെതക്കാമെന്നാണു് അദ്ദേഹ
ദാഖിൻറെ നില. ദാഖാമെങ്കിൽ, രാമനു് അവിടെ
ചാത്രത്വകാണ്ഡാവാം പരബന്ധ പോരിനിഷ്ടുന്നതു്. അതി
നെക്കുറിച്ചു് അതുവേംചില്ലത്തിൽ, സുതീക്ഷ്യനു് അതു് ഉപ
ദ്രവമാരുക്കുമെന്നു കാണു് രാമൻ മററാൻിട്ടേന്തുക
നടന്നു.

ഈ സദഭ്രത്തിലുണ്ട്” തന്റെ മനോഗതത്താണു
സീതു വെളിപ്പേട്ടത്തിയതു്. “വൈരംആക്കാത്ത യിംഗശയേ
പാപമായിട്ടാണെല്ലാ ധർമ്മത്തൊന്നാർ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.
വൈരംആക്കാത്ത മെംബ്രുത്തായ അസൃഷ്ട കൊല്ലുന്നതു്
എത്രമായ കാംമല്ലേരുാ? തങ്ക്രാലുതനായ വനവാസി
യായി നാട്ടിരുന്നിരിങ്ങിയ അങ്ക് ഭാഡകവന്നതു്

സമീപിച്ചപ്പോഴെങ്കം ബലവിക്രമപുന്നനായ ശ്രദ്ധയാർഡി മാറിയിരിക്കുന്നതു് നമ്മുളോന്താം?"

ഇതിനോടു രാമന്റെ മരഹട്ടി, താൻ രാക്ഷസം വധത്തിനോടു താപസാനാഞ്ചെട മുമ്പിൽ പ്രതിജ്ഞയെ ചെയ്തു പോയി എന്ന മാത്രമാണ്. ഏവരിക്കുല്ലാത്തവരെ വാഭിച്ചു് ധമ്മവിജയലമായി ദിംബിക്കക്കുന്ന ജോരം കാശ്മരത്തിൽ വെള്ളവപ്രസാദത്തിനായി രാമനോടു ഇരു ക്ഷേത്രത്തിനിടയിൽ വെച്ചുവാദിക്കുന്നപോൾ.

ഈംഗ്രേസ്സുതീച്ചുജ്ഞാത്രമങ്ങളെ രാവളമാക്കിക്കൊണ്ടു ഭാസ്പകാരന്നുത്തിലെ എല്ലാ തപോവനങ്ങളിലും, അതായതു്, ആ രാജുത്തിലെ എല്ലാ ജനയോഗങ്ങളിലും രാമൻ ചെന്നാ. മഹദ്രംഗത്തിനെന്നാപോലെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അ സഖ്യാരം. ഭാംഗ്രൂഡാകാചിച്ചു് താപസഃവാജനായി നടക്കുന്ന രാമനെ അന്നുരാതം ശക്തിപ്പിണ്ടി. ഒപാരിനു പഴിത്തേനാക്കുന്നവരാജം ഈ അവസ്ഥയിലല്ലെല്ലാ ചുറച്ചുപുട്ടുക. നാടിപ്പൂതായ ഒരു രാജകമാരൻ കാട്ടുതെങ്ങുംനാവനു മാത്രമായിരിക്കാം രാജനുകൾക്കു് വരുന്ന ക്രതിയതു്. വെള്ളവപ്രഭവത്തെ ഭാസ്യകാരണ്ണുത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നയാണ് രാമൻ ചെങ്കുന്നതെന്നോ വരുന്ന അവിഞ്ഞതില്ല. എവിടെയും, ഇത്തിരിയും അനോ ശൈവപീഡിക്കാനാതിരാത്രുകൊണ്ടു് വരുന്ന സപ്താശ്മ്രത്നാടെ നിറുക്കം വാഴക്കയായിത്തും. തനിക്കു് വടക്കായുള്ളതു നാട്ടുകൾ മുഴുവൻ വെള്ളവായിനമായിഡുന്നും, ഭാസ്യകാരണ്ണുത്തിൽ വെള്ളവപ്രഭവം നിരത്തുകഴിഞ്ഞുവെന്നും വരുന്നും മനസ്സിലാക്കവാൻ പഴതു കിട്ടിയില്ല. അതുകൂടു് ഗ്രം മാര്ത്തിരാണോ വെള്ളവത്തെ ഈ സന്നാഹമെല്ലാം നട-

നാത്. ഇലജിം തരുവാക്കന്തിന്റെ പത്ര കൊല്ലുത്തെ പ്രധാനം രാഖൻ വേണ്ടിവന്നു. ഈ പത്ര കൊല്ലും ഒഴി വൻ രാഖൻ അന്ത്രാനവും നിരതരവുമായി അബദിയെ ഷൂക്കാളും തീപ്പുപ്പുവാം ചെങ്കുയായിരുന്നു. ശാഖഗാഡി തീലേകൾ ചാട്ടവാൻ കൂടു മണിഷുന്നു് സാഹസരാജും ഒരു വരൻ വിശാരിച്ചുതേയില്ലെ. ആ സാഹസത്തിന്റെ താതോം ലാഞ്ചരവും തന്റെ അധിനന്ദനയില്ലെങ്കിൽ ഒപ്പ് തൊത്തെ രാജുള്ളും വരൻ വെളിപ്പേട്ടുകണ്ടതുണ്ടില്ലെ. രാമനാ വട്ടേ. തന്റെ രാഹസ്യം വരൻ അഭ്യുദയക്കിലും അറിയും തുടങ്ങുവാൻ കാണുകയില്ല; വരങ്ങു അടക്കിയും തലവിനു വാൻ തക്ക ശക്തിയിം സന്നാഹവും ഇതിനും വാത്രം തികച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു.

ബണ്യകാരണ്യത്തിൽനിന്നുബാഹാണ്ഡ് അഘസ്ത്യപാത്രമം. രാഖൻ അരി അരണ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് പല കൊല്ലു കുറഞ്ഞു കാണിക്കിയിട്ടുണ്ടും. ഇതുവരെ അഘസ്ത്യപുരേ കാണാ വാൻ ചെന്നിട്ടില്ലെ. ശൈവജാരം ശാഖുണ്ഡഭൂം കലാക്കാളം അഭ്യസിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വെവ്വേണ്ടവത്തിലേക്കും ഉള്ളതിൽ ആടി വച്ചിരിക്കുകയാണും അഘസ്ത്യപുരൻ ചെയ്യുന്നതു്. അലു വാഴിക്ക് അഘസ്ത്യപുന്ന് ദക്ഷിണാരത്തിൽ അസംഖ്യം അന്നായായികരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ആ ബലം തന്നിക്കുള്ളതു തന്നെയെന്ന് രാമൻ അറിയാം. രാമന്റെ വന്നയാത്ര യിൽ എന്തൊരു ശ്രദ്ധാദ്വേശഭാവം ഉംവരൊന്നിരിക്കുന്ന തന്നും അഘസ്ത്യപുരൻ ആദ്യത്വം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. മരുപ്പും വരേയും സപ്പച്ചക്ഷത്തിലേക്കും ചേത്തിട്ടു് മതി യണ്ണും രാമൻ അഘസ്ത്യപുരേ കാണുക. ബണ്യകാരണ്യം വരേവെന്ന് എപ്പോം ജനക്കുളം തന്നിക്കും അശാശ്വലമായിട്ടാണു നിക്ഷീനതന്നും തീച്ചുരായുണ്ടും രാഖൻ അഘസ്ത്യപാത്ര തിരിലേക്കും പോയി.

തൈക്കോട്ടേക്ക് വെവ്വേദവമാർക്ക് വഴി കാലാനിച്ചുകൊടുത്ത ഉപാധിജനങ്ങൾ അഗസ്ത്യപുന്ന. അഗസ്ത്യപുന്ന മഹിഷി വിസ്യുപബ്രതത്തിനു തൈക്ക് വെവ്വേദവമാരക്കു ശമ്പൂർണ്ണം പോലും കേട്ടിരന്നില്ല. ആ പബ്രതനേര കടന്ന് ആളുമായി അഗസ്ത്യപുന്ന തൈക്കോട്ടിരഞ്ഞിയതുമതക്കാണ്ട് വെവ്വേദവമാർക്ക് മാറ്റം കിട്ടിയതു്. ശൈവമാരെ ആലുപ്പം തമിക്കജീവിതത്താൽ പ്രഖ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവസ്ഥിക്കിയിൽ കുഞ്ഞിത്വമാക്കി അഗസ്ത്യപുന്ന സ്വപ്നവിശ്വാസം വല്ലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ആധ്യാത്മികവാദികളായ ശൈവമാരിൽ അധികംപുരാം അഗസ്ത്യപക്ഷത്തിൽ ചേന്നിക്കണ്ണു്. അവർ ഒന്തികവാദികളും ഗസ്തജനങ്ങളും എടുപ്പോരുമ്പോൾ ദ്രോഹമിച്ചില്ലാണെങ്കിൽ. ഈ അഗസ്ത്യപുന്നവലം ദണ്ഡയാരം സ്വന്തത്തിൽ നിന്ന് തൈക്കോട്ട് വളരെ മുരം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ഒക്കിണാഭാരതത്തിൽ പല ദേവമാരക്കും കൈത്തുക്കരം അല്ലെങ്കിൽ അഗസ്ത്യപുന്നാണ്. രാമൻ അവിടേ കാശരകയുന്നായ ദേവനികേതനങ്ങൾ ഉത്തരാഭത്തിൽ അന്ന് ത്രിപ്പാതവയ്ക്കുമാണ്.

ഒക്കിണാഭാരതത്തിൽ അന്തരം വശിത്പാ രാഹസ്യപുന്നബാധിതനിട്ടം, രാമനേ ആ അത്രമാത്രത്തിൽ പാപ്പിക്കവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന് ദെയൽ മുണ്ടായില്ല. ശൈവരുപേശിയെ പ്രത്യക്ഷമായി ആരു ദിനങ്ങന്നു് തന്റെ നിലയ്ക്ക് ഓഹഷമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ട്. താൻ വെവ്വേദവികരിച്ചിട്ടുള്ള ജനങ്ങളുംശയും രാമനെ യുദ്ധം തിന്തു സഹായിച്ചുകൊള്ളിംഞ്ഞ് ഉറപ്പുകൊണ്ടാട്ടുക്കു മാത്രമേ അദ്ദേഹം ചെറുപ്പിള്ളി. രാമൻ അന്തരെ വേണ്ടതാണ്. അപ്പുന്നെന്നു സത്രത്തിനു ശേവണി ദ്രുംപുതിജനങ്ങായി മഹാത്മാഗതേതാട കാട്ടറിയിരിക്കുന്ന ധർമ്മം

താവാണ് രാമനന്ന മട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തെ ആ നാട്ട് കാരേവരും ആകിട്ടിട്ടും തെരുവും അറിയായ്ക്കാർ, ഭാഞ്ചാസമേതം താപസനായി സഖ്യരിക്ഷനാം രാമനെ വിശ്വപാസത്തോടെ സ്നേഹിക്കുന്നതു് അവൻ്റേ സുവഭാസനന്നായി. എങ്കിലും, രാമൻറെ അതുന്തരേ ഒദ്ദേശം എപ്പോഴുകിലും വെളിപ്പേട്ടുനന്നായാൽ, അതിൽ ഒന്നിക്കു പക്കബന്ധനോ ജനങ്ങൾക്കു സംശയിക്കുവാൻ തുടക്കാട്ടക്കരിത്തെന്നു കരതി അഗസ്ത്യൻ രാമനെ പണ്ഡിച്ചിരിക്കുവായും.

ഡോഡാവരീതിരത്തിലാണ് പണ്ഡിക്കി. അവിടെത്തെ അംബാധിപതി ജടായുവാണ്. അദ്ദേഹം ഒരു കഴുകനാം ആണോ. അഗസ്ത്യൻറെപ്പെടുടക്കയുള്ളിട്ടു് ഏതാണും താപസ നാരെയല്ലോതെ, ഒക്ഷിണഭാരതത്തിൽ വേരെ മലാഷ്ട്രു രഥയാണും വാലുടീകി കാണുന്നില്ലപ്പോ. മഹിടത്തെ നിഖാസികളിൽ കരണ്ണമാണും, കരടികളും, കഴുകളും, അരക്കമാണും മാത്രമേ ഉള്ളിവെന്നപ്പേരും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഈ പരിപ്പുതകാലത്തു് മിസ്റ്റ് മേരു ഭാരതീയ രാക്ഷസിട്ടു് ആക്ഷേപപിഠ്ടിരിക്കുന്നതു് ഓത്താൽ വാസ്തീകിയിടെ പരിഹാസം അഡികമല്ല.

പാരമ്പര്യം തെററാതെ ബഹുകാലമായി നില നിന്നു വരുന്ന നാട്ടാണ് ജടായുവിന്റെത്തു്, അദ്ദേഹവും തജ്ജഞ്ജനം ചിരിക വെച്ചും വിമാനത്തിലിരുന്നോ ആകാശത്തിൽ പറക്കവാൻ അല്ലെന്നില്ലവരാണ്. ആ ഭ്രാതാ ക്കണ്ണാർ രാക്ഷസതു് സൃഷ്ടമണ്ഡലത്തെ അഭിനൃവീകരിച്ചു ചൊണ്ട പറന്നപ്പോൾ ജൈവജനായ സന്ധാതിയുടെ ചിരിക്കിട ചൂടേരെറിത്തു് നശിച്ചു. തന്റെ ജൈവജനം

ചിറകൾ ഭ്രമിയിൽ പതിച്ചതു് ജടായു അറിഞ്ഞുവെ
ക്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർത്തമാനം പിന്നീടൊന്നം
ഒക്ടിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ, ജൈവജീവനും നഷ്ടനാക്കാതെ ജടാ
യുവിന്റെ നാട്ടിലും ഏതും സേവാക്കി വന്നു. ജടായുവംശത്തെ
ഉല്പത്തി വെള്ളിവരിൽനിന്നാണെന്നുണ്ടോ അവർ
വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോൾ ആ നാട്ടെ ശൈവാധിനിവും
രാവണസ്വീംകാണ്ടോ സുരക്ഷിതവുമായി വർത്തിക്കുന്നു.
എങ്കിലും, ദശരതമിത്രമെന്ന നിലയ്ക്കു് ജടായുവിന്റെ വെ
ള്ളവരിലും പക്ഷമുണ്ടോ. ശൈവമാരിലും, വെള്ളവരാം
രിലും പക്ഷങ്ങളുണ്ടായതുകൊണ്ടായിരിക്കും, പക്ഷേ,
ജടായുവിനെ വാളീകി പക്ഷിയാക്കിയതു്. തന്റെ പും
മിത്രത്തീൻറെ പുത്രനെന്ന നിലയ്ക്കു് രാമനെ ജടായു
സ്പന്നം ചുത്രനെന്നാഹോലെ കൊണ്ടാടി. രാമന്റെ
രക്ഷയ്ക്കു് താൻ ചുപ്പോഴം ജാഗത്തുകനാണെന്നോ അദ്ദേഹത്തിൽ
നിന്ന് വാശക കിട്ടുകയാൽ, അവിടെ കുറച്ചു
നാടു വിത്രുമിക്കവാൻ രാമൻ നിയുക്തിചെയ്തു്. തന്റെ
അതുത്തോദ്ദേശം ജടായുവിനേയും രാമൻ അറിയിച്ചില്ലേണ്ടില്ല.
തന്റെ ശത്രു ജടായുവിന്റെയും ശത്രുതന്നേയെന്നോ വിശ്വാ
സമാജത്തുകാണ്ടോ, താൻ യുദ്ധത്തിലിറിക്കിയാൽ ജടാ
യുഖലത്തിന്റെ അതാകുല്യത്തെത്തുടരിച്ചു് രാമനും സംശേ
ഷിക്കവുണ്ടില്ലേണ്ടു.

പബ്ലിക്കിലെ മനോജ്വാരകുമാർ മന്ദിരപ്പറമ്പിൽ
അത്രുമത്തിൽ ഭായ്യേണ്ടം സൗഖ്യം നേരുക്കും മുട്ടുകുയ്ക്കു
ചിന്തയുടെ ലേശംപോലുമെന്നിൽ മട്ടിക്കു കുമാൻ സന്ന്ദേ
ശം വിഹരിച്ചു. അതിനാട്ടുണ്ടോ വരും വൃഥതാ ഒരു
സ്ഥാനം. വരങ്ങേറു ചേരിരുമ്പോൾ അമരമായും വിശ്വാസം

വാൻ തരം കോക്കിക്കൊണ്ട്, അട്ടക്കേ വന്നതുകിയിരിക്കുന്ന രാവണപേഷിയാണ് രാമൻ എന്നും അതു പ്രധാനമായ താപസജീവിതംകൊണ്ട് ആളും ശജിച്ചിട്ടുണ്ട്. വള്ളൻവള്ളൻ സമുദ്രപ്രോലൈ പെരുക്കിയ വെള്ളംവും, ഏതാട്ടിയിടയിൽ തുടങ്ങേണ്ടു വെള്ളിപ്പുടാവുന്ന വെള്ളം അഭ്യർത്ഥിതിനും പിനിയ മറത്തുനിർക്കുന്നതും ആളും കാണുന്നില്ല.

റാലാം അധ്യായം.

വെരാപ്പുവലുവാഹം പട്ടിക്കൽത്തണ്ണോ ഏതീടും
വശം ഉണന്നിട്ടില്ല. ലോകാധിപനായ രാവണനോട്
മഹാശ്വരിലും ഏതിക്കവാനില്ലെന്ന വിശ്വാസത്താൽ,
ശത്രുവിനെക്കുറിച്ചു് വിചാരഭേദം പോലുമില്ലാതെ
യാഥം വരുമ്പറ നില. അദ്ദേഹം കത്തവുകൾമാരിൽ
ഒട്ടം വിച്ചവനല്ല. തുതാരഭാത്രത്തിൽ രാവണന്റെ ആധി
പത്രത്തെ ആരെങ്കിലും ഏവിടെയെങ്കിലും ചലിപ്പിക്ക
നാഃാടാ എന്ന മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോക്കേണ്ട
തുള്ളു. ആ ദ്രോക്തവിൽ സംശയജനകമായി യാതൊന്നും
അദ്ദേഹം കാണുന്നില്ല. രാവണനാ വിഭാഗമായി ഒരാ
വാദപ്പോലും ആരെങ്കിലും പരസ്യന്തരത്തു് അദ്ദേഹം കേടു
ക്കൊന്നതുംബില്ല. ഏതു നാട്ടം പ്രശ്നാന്തമായിത്തന്നേ വർഷി
ക്കുന്നാട്ടു്. രാവണന്തർ പ്രതിനിധിചയുന്ന നിലയ്ക്ക്
തന്നോട്ടു് ആചാരിക്കുവാടു മറക്കര എല്ലാ രാജാക്കുണ്ടാണും
സൗഖ്യപ്രദത്താട ശരിക്കു് നടത്തുന്നതുമാണ്. പതിനാം
ലാറിരം അഞ്ചചരവാർ ജനസ്ഥാനത്തു് വരുന്നതുംതിലെ
അവരെയാരേയും അന്തരായം ഉഘട്ടവിക്കന്നില്ല. ആം
അംവാചരണാർ അന്തരെ ബാധിക്കുന്നവാഴ്ചകിൽ ഭാതികന
ക്കരിച്ചു് പരുമ്പര മുഹിൽ വന്നു ആതം ആവലാതിക്കപ്പെ
ടന്നതുംബില്ല. തപോവനങ്ങളെല്ലാം ആവാചുവിക്കമായി
വർഷിക്കുന്നു. അവയുടെ അവസ്ഥയും ആകലതവെന്നും
വെളിക്ക കാണുന്നില്ല. ജനസ്ഥാനത്തിന്റെ ഏററെയും
അരികെയായുള്ള തപോവനങ്ങൾക്കോലും പ്രശ്നാന്തമായി

നിലകൊള്ളുന്നതെ കാണുന്നതുകൂടി. തന്റെ അഭിചരണമാ രഖുണ്ടാണോ അവയ്ക്ക് പീഡിക്കുവാൻകിൽ അവരു അതുകൂടാം കലങ്ങുന്നതു വരൻ കാണുണ്ടതാണെല്ലാ. അത്തരം ദർശക്കൾക്കുവരുന്നതു വെളിപ്പേടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട്, വരൻ അപകടത്തെക്കുറിച്ചു ശക്കിക്കവാൻ അവകാശമീല്ലാത്തയായി.

താപസമാർ നഗരങ്ങളിലേക്കും തപോവനങ്ങളിലേക്കും സബ്രഹ്മണ്യമാരിക്കുന്നതുകൂടി സാധാരണമാണെല്ലാ. അതുപോലെ, മുലക്കുറിയമാരം, കുറിയകമാരം മാരം തപോവനങ്ങളെത്തിനായി വന്നെക്കാണിരിക്കു എന്നതും സാധാരണമാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള പോക്കു വരവുകളിൽ വരൻ സംശയിക്കുവാനില്ല. ഒക്കാസലരാജും വരൻറെ ദ്രോഹിയിൽ ചെറിയെരായ നാടാണ്. അവിടെ ഒരു നാലു രാജക്കുമാരാറിൽ രാഡാ രാജുദ്രോഹിനായി വന്നതിൽ സബ്രഹ്മണ്യമാരും കേട്ടാൽ, അതു വരന്നേൻ മുലകെയു അതുകൂടാരം പുരപ്പാട് ഭാം്പുയേം എന്നില്ലോ, അരുദേഹത്തിനെന്നും, അരുകുഷിക്കുന്നതല്ല. വിശ്വഷിച്ചു, ആ രാജക്കുമാരൻറെ പുരപ്പാട് ഭാം്പുയേം എന്നില്ലോ, അരുദേഹത്തിനെന്നും, അരുകുഷിക്കുന്നതും താപസമാരോടുകൂടിയാണെന്നും കാണുവേംവാരു വരൻ അസുവമായ വല്ല സംശയത്തിനും മേതുവുണ്ടോ? ആ രാജക്കുമാരൻ ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽ സബ്രഹ്മണ്യനു കൊണ്ടോ, പഞ്ചവടിക്കിൽ അത്രുമവാസിയായി വിശ്വഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ, വരൻ എന്തിനും വിരോധിച്ചു ചെല്ലുന്നു എത്രയോ കുറിയമാർ ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ വാനപ്രസ്ഥമാരായി വാഴുന്നതിനിടയ്ക്ക് രാജുദ്രോഹിനാം ഭാം്പുസമേതമായ ഒരു രാജക്കുമാരൻറെ കാംപ്പത്തിൽ വിശ്വഷിച്ചു മനസ്സു വെയ്ക്കുവാനും വരൻ കണ്ടില്ല.

അതുകൊണ്ട്, അതു രാമൻ രാവണവിദ്വന്തത്തോടെ സ്വർഖവൈപ്പിലും ഉടക്കൊണ്ട് ചാന്ദലമുടിയും അഗ്നിക്ഷേമനാപോലെയാണ് ജനസ്ഥാനത്തേയ്ക്കുണ്ടാൽ തെളിവിക്കുന്നതെന്ന് വരൻ എങ്ങിനെ അറിയും? അതേ റദം അവ്യാഹാരങ്ങളായി സാമ്പത്തികത്തെന്ന സ്പക്കീയക്കച്ച ഒരു അനുഭൂതിപ്പോരുന്നു. കാററടിച്ചുകേരിയ വാലും ചുത്തില്ലോ, ക്രോധിച്ചുകൊണ്ടിരുത്തിരിക്കുന്ന ഔദ്യാരസ്ത്രവും മാണം തന്റെ അബ്യയിൽ ദ്രുപദഗറിക്കിടക്കുന്നതെന്ന് വരൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതെങ്കിനേന്തു? രാവണനെ ചതിക്കവാൻ മനഃഷ്ടിലോരാരാ ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് വരൻ കുത്തീട്ടില്ല.

ജനസ്ഥാനത്തു് സേനനാധിപതിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് സ്പന്തം അത്രായിരിക്കുന്നമെന്ന വെച്ചുണ്ട് രാവണൻ പരന്നതെന്ന അയച്ചിരിക്കുന്നതു്. വരൻ രാവണനോടു ഭാത്യബന്ധമുണ്ട്. വരനെ സഹായിക്കുവാൻ മുഖ്യാനന്ദനാം ഗ്രിഗിരണ്ണും രണ്ട് മഹാബുലമാരം ആട്ടിയും നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കുത്തലുകളിൽ നിന്ന് രാവണൻ ജനസ്ഥാനവിഷയം ഏതു ഗൈത്രവർഷാധികാണം വിചാരിക്കുന്നതു് എന്ന വെളിപ്പേട്ടുന്നുണ്ട്. ജനസ്ഥാനം പിളിക്കാതെ, രാവണൻറെ കോട്ടവാതിൽ തുറന്നകിട്ടിയെന്നാകും ശത്രുവിനന്നാണവും. അതു രാവണനാറിയും, വരനും അറിയുന്നതുതന്നേ. എന്നാൽ, നഞ്ചാപായങ്ങളുടെ നിറുവശേഷജ്ഞകളിലേക്ക് ആഴ്ചത്തിൽക്കൂട്ടുള്ളതുവാൻ തക്ക സൃഷ്ടിഭൂമി വന്നില്ലെന്നാണ് കാണുന്നതു്. വാസ്തവത്തിൽ, രാവണൻ പണ്ഡിതനായതു് സ്പന്തം ഭാതാകളുായ്തുതന്നേ.

കണ്ണകാരന്മാപ്പഭാഗം സോല്ലാസം ദർശകവാനാളി വഴിക്കുന്ന സോദിയായ തൃപ്പനവ അവിടെ വന്നിരുന്നു. രാവനാജുമ്പൽ സുരീകമഴ്ലാവയം ഷുഠിസ്പത മുകളാണല്ലോ. അവക്ക് സപ്താദ്ധം ഫുവത്രിക്കന്നതിൽ ആചാരവിശേധമാനമില്ല. ഇക്കാലത്തെ പാശ്ചാത്യ സുരീകൾ ജീവിതാദർശായി വരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നോ, അതിനു രാവനരാജുത്തിലെ സുരീകൾ ഫൂപ്പിച്ചിരുന്നു.

തൃപ്പനവയെന്ന പേരു കേരം.ക്രൈവാർ നമ്മുടെ കരിച്ച് അസുവം തോനാമമന്നുണ്ട്. യുറോപ്പുമായെതു തൃപ്പാഴിത്തെ പേരുകൾ നോക്കിയാൽ, മുത്തൃപ്പനവപാലി നാമങ്ങളിലും അത്മംകാണ്ട അത്തായുമഞ്ചാനമില്ല. എങ്കിലും, തൃപ്പനവയെന്നം വരുഷണാലിനിസ്സു കുന്നുനം മരവളിൽ പേരുകൾ ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ അനു ഉള്ളതല്ല എന്നും, വൈജ്ഞവമാർ പരിശാസ നാഞ്ചാ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ നമ്മുടെ പേരുക്കുള്ളെന്നപോലെ ഉച്ചാരണാരിൻ്റെ സുകരമായോ മാറ്റിയവയാണ് എന്നും നാം ഒരുക്കാനുണ്ട്. ആത്മികാലത്തും ഭാരതവർഖം ദുരി വൻ തചിഴാഹിരാന ഭാഷയെന്നതും ഇന്നും വിവാദ ഭാവം. ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയും ഇട ശാലം മുതൽക്കേ ഫുവാരമ്പണാക്കിട്ടിള്ളിവെന്നതു നിവി വാദവുംബാം. പണ്ടുകാലത്തും വിശ്വപുരാതനത്തിനാണി സുരാ ദുരിവരം തമിഴാണും ഭാഷ. തമിഴ്ഭാഷയിൽ തൃപ്പനവയും, തിരിച്ചിരുന്ന ഏഴുന്നു മറ്റൊന്നുണ്ടോ. ചുപ്പ നാമങ്ങളെന്നോ, തിരിച്ചിരുന്ന ഏഴുന്നു മറ്റൊന്നുണ്ടോ ആയിരി ക്കണം ആ പേരുകൾ. അതുകൊണ്ടും, സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചുരത്തുമ്പെന്നു രാവണാർക്ക് സപ്താദ്ധം രാഖായെന്നു

നാനിൽക്കാണന്ന ആ പേരുകളിലാണോ വാസ്തവമല്ല. എങ്കിലും, ആ പേരുകൾ പിരഹരിച്ചതാൽ നൃക്കിനി വിഭാവുന്നതല്ലെന്നായി. കന്നം കൈക്കൊരുമൊക്കെ സാദ്ധ്യം നാഞ്ചി പേരാക്കാമെങ്കിൽ, കുംകുമം ശ്രദ്ധിംഖവയും ഇവിടെയുമാക്കാതിൽ നൃക്ക് അപരിഷ്ടത്തി തോന്നാനില്ല.

കാട്ടകരിഞ്ഞാറും നിർബാധാരം അടുടിപ്പാടിനടന്നു, നിസ്ത്രേസൗര്യങ്ങളായ പ്രതിവിഭവങ്ങൾ കണക്ക് ആണ്ടാണ് ദിക്കന്നതിനിടയ്ക്ക് ഒരുന്നാഡു ശ്രദ്ധിംഖവ യദ്ദേശ്യം പാശുവടിക്കിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. അതു് ഏറ്റവും രഹസ്യിയ മായ വനമാകയാൽ, ആ രാജക്കുമാരിക്ക് അകുമ്പകമായ തിൽ അത്രക്കില്ലല്ലോ.

അവിടെ അനുഗ്രഹത്തിൽ സീതാലക്ഷ്മിനാന്തിത നായി രാമൻ വിഹരിക്കുന്നു. വാനപ്രസ്ഥാനും വരിച്ചു് അസംഖ്യം അഭാവരണാരോട്ടുകൂടിയും രാജാക്കന്നാരം, കലപത്തികളായി അനേകസഹായം ശിഷ്യരംഗരാഥകൂടിയും താപസ്ഥാരം, അപ്പണാവവത്തികളായി അവിടെ യെങ്ങുള്ള നിഷ്ഠാപവനവാസിജനങ്ങളും, പാശുവടി നാട്മനായ ഇടായ്വും രാമനെ എഴുപ്പാഴിം നോക്കി ക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതുണ്ട്. ജനസ്ഥാനങ്ങളേക്ക് വരുന്നു നേരെ ചാട്ടവംനു എഴുപ്പേശിണോ പഴയ കിട്ടകവയന്നാണോ രാമന്നുറ നോട്ടും; കാലഭ്യനിളന്തുകയേ വേണ്ടുക കട്ടി ക്കവാൻ എന്നു നിദ്രായിനന്നുറ കാട്ടുതു തലയുയരത്തി നില്ക്കുന്ന ഉറസ്ത്രത്തേപ്പുാലെ.

ആ രാമനെ രാവണവരമാരുടെ ഭഗവിഷ്യം ശ്രദ്ധിംഖവ കണക്ക്. രാഖന്നുറ മുക്കുമാരസൗരത്യപത്താൽ ആ പ്രിയലറ്റനിൽ ആ രാജക്കുമാരിക്ക് രാഗാഖായി.

ഭാത്തും സമേതനാണെന്നവെച്ചു് ഒരവനിൽ മരീറാതുവം; അദ്ദേഹം വാക്കുള്ളിട്ടുപറ്റാം എങ്ങിലുംമല്ല; ഭാത്തുപരിത്രാഗം അതതാശ്രതമല്ല. അതുകൊണ്ടു്, ആ സ്വപ്തത്രയായ രാജക്കമാരിക്കു് രാജക്കമാരനായ രാജനിൽ രാഘവാഡായതു് ആവാരസമർത്ഥാണു്. മഹാ സതപദം ആജ്ഞാനബാധ്യമാണു് രാമൻ. ഉച്ചപ്രത്യേജാമയമാണു് മഹം. ആ ഗജവിക്രിയയാശ്രിതനാണു്. അങ്ങിനെ യുള്ള രാജക്കമാരനെ സാധാരണ സ്കൂളികളാക്കും ദന്തം നോക്കവാൻപോലും ശക്തരാക്കന്നതല്ല. ചെറിയ മനസ്സിനു് അതിനെക്കാരം വലിയതൊന്നും ഗ്രാഹ്യമാക്കാനു തല്ലിപ്പോ. രാമനെപ്പോലെ തൃപ്തിഭാവജും രാജഗ്രൂപ്പുള്ളിയുള്ള കൊണ്ടു് ആ രാവണാഭഗിനിക്കു് ആ ദശരത്മകുന്ന തന്റെ കൂദ്ധികളാൽ വാരിയെടുത്തു്, തന്റെ മനസ്സിൽ ഇത്തന്നി, അന്തർന്ത്രിക്കിയങ്ങളാൽ ആദ്ദോഷിക്കവാൻ കഴിഞ്ഞു കൂട്ടുകയാണു് ആ രാജക്കമാരി. പരവര്യാദ്യോ, പരപീഡാക്രയാദ്യോ അല്ലോ, സുഭരലക്ഷണങ്ങളും ആവർഖജിതയായിട്ടാണു് കമാരി ആ രാജക്കമാരനെ കാംമിച്ചതു്.

ഓലാരകമ്പിനിയായ പ്രൂഹിലയാണു് തൃപ്തിഭാവ ദൈഹിൽ ആ ക്ഷമാരിയുടെ മനസ്സു് ഈ തൃപ്തലക്ഷണകാണ്ഠി യിൽ കളിയാട്ടനാത്തങ്ങിനേ? പ്രൂഹിച്ചാരങ്ങെള്ളും ഓലാരകമ്പങ്ങളുള്ള വക്കു് മുഖവും സൗഖ്യവുമായവ എങ്ങിനേ ദച്ചിക്കു് ഇന്ത്യയിലും ശാഖയ്ക്കാം ചെചനയിലുമുള്ള ജനങ്ങൾക്കു പോലും പരസ്യരം സൈനസയ്യാഭിനവനം ചെയ്യുവാൻ മനസ്സുാഴക്കനിബ്ലൈനിരിക്കേ, ഭാതണാകാരയാണു് തൃപ്തിഭാവയെക്കിൽ, ആ കൂട്ടുകയും തന്നിൽ

നിന്ന് വിഭിന്നാതുപനായ രാമനിൽ കാമജ്ഞികായതു് സംഗതമാണോ? ത്രസ്താവയ്ക്ക് രാമൻ കഥമുന്നായതു് കൊണ്ട്,—രാമന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ ത്രസ്താവയ്ക്ക് ഉള്ള മുഷ്ടിക്കാലേന്നു് അഭിനന്ദനനിയമായതുകൊണ്ട്, രാമതുപ അതിനു് വിരോധമായ വർദ്ധമല്ലോ ത്രസ്താവയുടെതന്നെ നിശ്ചയിക്കാം. അതു കമാരിയുടെ എഴയും നല്ല നല്ല വസ്തു ക്കൈയിൽ രസജ്ഞത്തേയോടെ രമിക്കുന്നതാണ് എന്നും വ്യക്തമായി. സ്വപ്നംശത്തിനു് അബാതുപമല്ലാത്ത അഹര തേതയോ ഭാവദേതയോ ആതം അഭിനന്ദനക്കുന്നതല്ല. അപവും വൃത്തിയും സ്വപ്നംശത്തിനു് ഡോജ്ജുമാകയു ലാണു് ത്രസ്താവയ്ക്ക് രാമനിൽ രാമജ്ഞികായതു്. അതുകൊണ്ട്, രാമന്റെ. അതു മാനഷവർദ്ധനതനുണ്ടാണ് ത്രസ്താവയുടെയും. എന്നാൽ, ത്രസ്താവ ഇക്കാലത്തെ ശ്രദ്ധാലൂപിക്കുന്നപ്പോലെ കാമച്ചാരിനിയാണു്. അതു് രാജനു് ഹിതമല്ലായിരിക്കാം. വരേയാതുപവൃത്തിഭേദം ഭാത്യാഭത്യാഭസത്തിനു് ബാധകമായി നാം കാണു റില്ല. ഇവാവിനെ മുൻ്നായി, ചുമുകുപര വിത്രപയും, സുപ്പുത്രനെ മുൻ്നായി, സെന്റമുനെ തുരുഡം നമ്മൾ ക്കിടയിൽ കാഖിക്കുന്നതും വരിക്കുന്നതും ഒരും അസാ ധാരണമല്ലപ്പോ. അതു മട്ടിലാണു് രാമനെ ത്രസ്താവു കാഖിപ്പുതെന്ന വന്നാൽക്കൂടിയും, അതു് അപരാധമല്ല. നാൽക്കു നിശ്ചയമാണു്.

രാമന്റെ അടക്കങ്ങൾ ചെന്നു് “അംഗീട്ട് അതരാണു്” എന്നു് ത്രസ്താവ സാന്തപ്പാപുർണ്ണം ചോദിക്കുന്നു. ഇതിനുമുമ്പു് മറ്റു പലരോടും ഘറത്തിട്ടുള്ള അതു രീതിയിൽ തന്റെ വാസ്തവം രാമൻ കഞ്ചാരിയെ അറിയിക്കുന്നു.

രാത്രൻറ ജിശ്വാസയെ നിവർത്തിക്കുവാൻ, തെന്നറ കല്പും നാമവും അവാസമുള്ളം കൂദാരി നിഷ്ടപടം പറ മുന്ന്.^၇ ഭോക്കരനായ റേലാരൂപതന്ത്രാഖാർ രാവണനെ ക്ഷിപ്ത—താൻ മനശ്ചൂശ്നത്വായ രാക്ഷസിക്കാണ്ണിൽ കമാരിക്ക് ആ വാസ്തവം കാഞ്ഞിസില്ലിക്കായി മോഹിച്ചു് മരച്ചുവെക്കാമായിങ്ങനീപ്പേ? തന്നെ കലഞ്ഞെയും, തന്റെ ഭാതാവിനേയും കുറിച്ചു് എററവും അഭിമാനത്തേട്ടാട്ടയ്ക്കി യാഖാൻ കൂദാരി ഉൽരേഖാചിത്രിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ നിന്ന്, ഏവിടെയും ആരോട്ടും അന്തര്ഗും ആഭിജാത്യവും ക്രടിയ മട്ടിൽ മുന്നോടിനിന്ന് പരയാവുന്നതാണ് തുപ്പം സാംഖ്യം കലം എന്ന് നാശം വിഹാരിക്കാം. രാവണനും ദാരുവും ബന്ധനവും പക്ഷിണഭാരതത്തിൽ ഭവിച്ചിട്ടിപ്പുണ്ടാക്കി തുപ്പം സാംഖ്യം ആ തെളിവാണ്.

തൊഴു് രാഗത്തെ പരിപ്പുതാചാരംപോലെ രാത്രെന അറിയിക്കുന്നതിൽ, സപത്രയായ തുപ്പംവ ടെക്കം നാണം കശാങ്കി നിന്നില്ലെന്നാൽ, ആ രാഗവതിയെ ഒക്കെ കടന്ന കളിയാക്കിവിട്ടുകയാണ് രംഭൻ ചെയ്തതു്. സീതയുടെ മധ്യിൽവെച്ചു് ആ രാജക്കമാരിയെ നാണം കെട്ടുത്തു് വശമാക്കവാൻ രാമലക്ഷ്മാനാക്ക് ക്രസലഭാ ഡിപ്പ്. ഇതിനുണ്ടാക്കാവാതെ അനാദേശമാണ് തുപ്പംവ ജീതു്. ലോകാധിപതിയായ രാവണചക്രവർത്തിയുടെ പ്രിയസഹോദരിയല്ലായാ ആ കൂദാരി! സദ്യം ജനങ്ങളും വണങ്ങളിനില്ലെന്നതായി കല്പാതേ ഇത്തുവരെ കണ്ണിട്ടിപ്പാതെ ആ ദാനിനിക്ക് അവിഹാരിതമായി തെ വനവാസിയിൽ നിന്ന് പരിഹാസമെല്ലുക്കായോ! വിശ്വേഷിച്ചു് മറ്റാങ്ക

നാരിയുടെ ശുദ്ധിൽ വെച്ച്! മുള്ളുവാവാ ഡാത്രുപ്പാ, മുളിക്കും അഞ്ചംതന്നേ ഇതു സഹിഷ്ണുതല്ല. കാഡവശ യാളി വിശ്രദാസരതാടയാശൻ' ആ കമ്പുകൾ രാത്രെന ദിനാനാത്തതു്. രാമന്റെ രാജലക്ഷ്മിന്മാരുടെ കാണ്ടപ്പോൾ, മുളിക്കും അവമാനിക്കാം ദൈനീലം ദാദ്രേഹത്തിനാംകാം, എന്നോ എന്നാൻ ഗംഗയിച്ചിപ്പിലും. കാശാത്രരാജാം അട്ടക്കന്ന വർക്ക റ്റ്രാങ്കിനാം ശുശ്രൂഷ വളാഡി ഗംഗ വെള്ളം ദാപാതപനം ചെയ്യു അഡ്സ്കുട്ടു പുജാഫന്മാൾ വെള്ളാവു. തനിക്കു കാമു ഒപ്പുവാറിയക്രമിക്കി ഉം പ്രാത്യം പ്രാത്യം പുജാഫന്മാൾ നിരിക്കി കാതു്. അക്കദിനാധാരാം സാധാരണമായു ആവാര എന്നോ കാതിയതുകൊണ്ടു്, തന്റെ ഇന്ത ഉല്ലുമത്തിര തനിക്കുള്ള ഭാനമൊക്കെയും രാമൻ ആഴിച്ചു് നീകിവിവിച്ച എന്നോ എന്നാൻ വിചാരിച്ചിപ്പിലും. വിശ്രദിച്ചു്, ഉറോദാജ മുളിയുടെ ശുദ്ധിൽ വെച്ച് ഏതുക്കേണ്ടിപ്പാതാ അട്ട മാനം മുളിക്കരക്കും എന്നോ മുള്ളുവാവ വന്നാൽ. രാമന്റെ ഗ്രൂപ്പ സെറൈപ്പുന്താൽ ആ എന്നാൻ കാമാനോഹിതയായിരെന്ന പ്രാത, വാദവന്നേയോ പ്രാതത്തേയോ അവിടെ പ്രയോഗിച്ചി കിപ്പ്. സീതയേ കണക്കു് കമാരിക്കു് അനുയുണ്ടായി ഒന്നാൽ വാസ്തവമാണു്. അതു് സാപത്രുത്തിന്റെ വിഷ വാകയാൽ അതിനു് മുള്ളുവാവയെ പഴിച്ചുക്കുട്ട. തന്റെ അമ്മമാംബിട്ടയിൽത്തന്നെന്ന ആ മാസത്തും രാമൻ കണക്കി കൂടിതാനാല്ലോ. രാമനാശൻ ദൈവത്വാജ്ഞാം എന്ന കേള

രാവണനോടു് തനിക്കു വിശ്രദിച്ചുവന്നുകും ആ ചക്രവർത്തിയുടെ സദേഹാദരിയെ രാമൻ കരിനമായി അഥവാസിച്ചതു് ഉവിതമാണെന്നോ? രാത്രെന മുളയുവും മാനിച്ചുകൊണ്ടാണു് മുള്ളുവാവ വന്നാൽ. രാമന്റെ ഗ്രൂപ്പ സെറൈപ്പുന്താൽ ആ എന്നാൻ കാമാനോഹിതയായിരെന്ന പ്രാത, വാദവന്നേയോ പ്രാതത്തേയോ അവിടെ പ്രയോഗിച്ചി കിപ്പ്. സീതയേ കണക്കു് കമാരിക്കു് അനുയുണ്ടായി ഒന്നാൽ വാസ്തവമാണു്. അതു് സാപത്രുത്തിന്റെ വിഷ വാകയാൽ അതിനു് മുള്ളുവാവയെ പഴിച്ചുക്കുട്ട. തന്റെ അമ്മമാംബിട്ടയിൽത്തന്നെന്ന ആ മാസത്തും രാമൻ കണക്കി കൂടിതാനാല്ലോ. രാമനാശൻ ദൈവത്വാജ്ഞാം എന്ന കേള

പ്രോദ രാമജനനിയായ കെണസല്പരയോട് കൈകേരിയിൽ
യുണിഡ അസൃതയാലല്ലാതോ രാമൻ രാജുഭേദനായതു്? ആ
അ അസൃത ത്രസ്തശബ്ദിയും സീതയിലുമണംഗായതിൽ,
രാമൻ ത്രസ്തശബ്ദയേ അതിർക്കടന്ന് ധിക്കരിച്ചതു് മാത്രം
യാദോ? ഒരു ചതുവത്തിയുടെ സഹോദരിയായ കന്ധക
യാണോ അവർ എന്നും, തന്നെ ത്രപതിക്കണ്ണന്റെ
തന്ത്രായ അവശ്വിതയായി മാത്രം അവർട്ടാണാണ്ടിരിക്കു
യാണെന്നും രാമൻ വാഴ്ചണ്ടതല്ലയോ? ആ കൂദാരിയുടെ
കാമം അനുമാനത്തിലാണെങ്കിൽ അതു് വഴിപോലെ
പ്രാഹിപ്പിക്കരാണോ ബുദ്ധിസാമർപ്പണങ്ങളിൽ രാമൻ
ചെയ്യേണ്ടിക്കിയിരുന്നതു്. ഒട്ടു പിണ്ണംഞ്ചതെ ആ മദനാ-
ന്തം ഒടക്കിയയയ്യുവാനല്ലേം രാമന്ന് ഭിട്ടാണു
വേണ്ടതു്? അതു് പലിക്കമോ എന്നോ പരിക്ഷിച്ചുനോക്കു
കയെങ്കിലും ചെയ്യാമായിരുന്നില്ലയോ? കാമല്ലാത്മന
കേട്ടു ഉടനെ പെട്ടെന്ന് ആ രാജക്കാരിയെ കലശലായങ്ക്
കളിയാക്കിവിട്ടുപോലും അതു ചെയ്താവട്ട്, രണ്ട്
ചുരുങ്ഗാർക്കുടി ഒരു സ്ത്രീയുടെ മുഖിൽവെച്ചു്! ധിക്ക
രിച്ചും പരിഹസിച്ചും ഒരു വാദം പോലും അങ്ങേ
വരെ കേട്ടിട്ടില്ലതെ മഹാപ്രതാപശാലിനിയേ!

ഒക്കായത്താൽ ത്രസ്തശബ്ദ അതുറുമായി ഉജ്പലിച്ച
തിൽ എന്താണുള്ളതു്? പലിന്തും നാഗരികന്മായ ഒരു
കന്ധകരെ അവർ മുഴങ്ങാട്ടു വനിട്ടിഞ്ചാനിരുന്നാലും,
മറ്റൊരുവത്രട മുഖിൽവെച്ചു് നാണുംകെട്ടുന്നാണു് അപേ-
രസിച്ചുനോക്കു. അവർ ഉടനെ പിണ്ണംപാളി മാറ്റാ.
അബന്മാനം ചുരുങ്ഗനുസ്ഥലെ സ്ത്രീ സഹിക്കായില്ല. മാനും
നശിച്ചാൽ ആ ജീവിതം തനിക്കു വേണ്ടാണു് സ്ത്രീയുടെ നിയുദ്ധം. നീചസ്ത്രീകരിപോലും അപ്പുമൊന്നു്

അവമാനമേംല്ലോ വേംഗിയുള്ളും രാജ്യം മുഴവൻ പരഞ്ഞാലെ അദ്ദേഹം കലങ്ങന്നതു കാണാം. മാനം ഒക്ടോബർ ഉൽക്കുള്ളാറുമീകരാണെങ്കിൽ, അവധി ക്രൂയാഗികൊണ്ട നാട് മുഴവൻ നീറം. അതുകൊണ്ടാണ്, സ്കൂളിക്കെ എന്നെങ്കാണ്ടം അവമാനിക്കേതു എന്ന് വിധിയുണ്ടായതു. തുനിഞ്ഞിരിഞ്ഞിയാൽ സ്കൂളേയെ തട്ടുക്കൊതിനു ലോകത്തിനു കെട്ടിപ്പാ എന്ന് ബുധനാൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാനം നീഞ്ഞിയാൽ വൈദം പിശാചാണ് സ്കൂളി. ഇതു രാമൻ ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതാണോ? സാമാന്യമാക്കി പോലും സ്കൂളുടെ ഇല ഭാവപ്പുകളും സാധാരണമായി അശാഖവും താണ്ടില്ലാ. അതു രാമൻ മാത്രം അറിയാത്തതാണെന്നോ!

വേണമെന്ന ക്രയിയോ അവിവേകത്താലോ |
ഈമൻ ശ്രദ്ധിംബവയെ വൈദം പിശാചാക്കി വിട്ട. തനി
ക്കിനി മാനമില്ലാ എന്ന കോപതാപങ്ങളാൽ ആ രാജ
പാമാരിയുടെ മനസ്സം ബുദ്ധിയും പുക്കത്തുപോയി. സ്കൂ
ളികൾക്ക് സ്കൂളേംബാണ് പക. പുതഞ്ഞിൽനി
നാണ് ദേപഘമേൽക്കേണ്ടിവന്നതെന്നിൽനാഡം, സ്കൂ
ളിവകാണ്ടത്തിനു വലിക്കുന്നതു അധികമായും സ്കൂളേ
യാണെന്നും സാധാരണമായി നമ്മക്ക് കാണാമുന്നതാണ്.
അപ്പുകാരം പ്രതികാരത്തിനായി ആ ക്രൂയാന്തരയാർ
സീതയുടെ നേരേ ചാടി.

അപ്പോഴുക്കിലും രാമൻ നേരെ കാണേണ്ടതായി
രന്ന. താൻ അവമാനിക്കേയാൽ ക്രൂയാന്തരയാറിട്ടാണ്
ശ്രദ്ധിംബ പ്രതിക്രിയയും തുനിയുന്നതെന്നും രാമൻ
ക്രാന്തിരിജ്ഞവെങ്കിൽ ഫോറക്കമ്മൺസിലേക്കെ ചാട്ടക്കയി

പ്ലായിൽനെ. കളിക്കാടിപ്പാടിപ്പിച്ചവർ ഇടത്തുവരും അഭാദ്യം, അവളുടെ നേരേ വാഴീട്ടുകൾ പുതശ്ശേരണ ലോകം അഭിനവിക്കുകയെന്നോ? സീതേയെ കൊല്ലുന്നതു കണ്ണുകൊണ്ട് രാമലക്ഷ്മിനാം അടങ്കിനിൽക്കേണ്ണ മെന്നല്ല പറയുന്നതു്. അവൻ്ത് തൃപ്പണവയെ പിടിച്ചു ബന്ധിക്കാമായിരുന്നില്ലോ? ആ രണ്ട് പുജശ്ശൂഡാർക്ക് മുടി ഒരു സ്രീരായ തങ്കാലത്തെക്കാലിലും അടങ്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലോ? തൃപ്പണവന്നാകാദ ബലവും വേഗവും മുടിയവരാകകൊണ്ട് രാമലക്ഷ്മിനാം പിടിച്ചുകെടുവാൻ കിട്ടാതെവള്ളു തൃപ്പണവ. എന്തിനോ? ആ കന്റുകയേ—ആ രാജക്കമാരിയേ—ആ രാവണാദി നിയേ കാതും ദുഷ്കം ചെത്തി വിത്രുപയാക്കി വിട്ടു? ആല്ലോ ആ കമാരിയുടെ മനസ്സിനേയും, പിന്നു വധു സ്ഥിനേയും രാമൻ ബലായ വിത്രുത്തുകാണി. സാന്തപ്പനു കൊണ്ട് ആ കമാരിയെ ആളുപ്പേരേ പറഞ്ഞതുണ്ടുണ്ടാണ് രാമനേപ്പുാലെയുള്ളവർ ചെയ്യുന്നതു്. സാന്തദിനങ്ങൾാം കഴിഞ്ഞിട്ടുവേണ്ടം ഭേദഭാജ്യങ്ങളിലു് രാമൻ പറിപ്പി ക്കില്ലാതെത്തല്ല. സാമ്പക്കാണട്ട് എത്തുജോഡാ ഏറ്റവും നോക്കാതെ, പാപേ.ഡന്തിൽ വിനോദിക്കാണാണ് രാമൻ ആല്ലോ ചെയ്യുന്നതു്! ഒന്നസ്തനു കരിനക്ഷതാദരം ജീവിതാനിരപേക്ഷയാളിത്തീന് കന്റുക കോപാവിശ്ശയാഡി പ്രതിക്രിയയും ഭാവിക്കാനാതു കണ്ണേപ്പാർ, ആ അന്തുര യിൽ അഭാതാപമല്ലേയാ രാമനാഭവാനിൽതു്? സീതയിൽ നിന്നും തൃപ്പണവയെ തള്ളിയക്കരിഞ്ഞവൻ കഴി വില്ലേജിൽ, രാമനാം ലക്ഷ്മിനാം മുടി ആ കമാരിയെ ബന്ധിക്കാമായിരുന്നവള്ളും. പിന്നു, ആ അപരാധി നിയെ വരുന്നു ഏല്ലാക്കണ്ണും ചെയ്യും. അങ്ങിനെയു

പ്ലാതെ, തന്റെ കാമിച്ചുവന്നവെള്ള താൻതന്റെ തുല്യാക്കി, അതു ക്രോധത്തിന്റെ പ്രതിക്രിയയായി അംഗം ഒരു അപദത്തെ നശിപ്പിച്ചുവിട്ടുകയല്ലേയോ രാമൻ ചെങ്കുറ്റ്? പകോഡ്, അപു താടക്കാഘന്താവിന്റെ ശ്രദ്ധിം വരെ വൈക്കാമായിതന്നില്ലോ? എന്നാൽ അതു കന്നുകയ്ക്കും ജീവകാലം മുഴുവൻ ശോകാഗ്രിയിൽ എറിയേണ്ടിവരികയില്ലായിരാവാദല്ലോ. ഇന്നക്കിവന്നവെള്ളു വെലാൽ പിന്നക്കിയാണ് ഈ ശ്രേഷ്ഠരകമ്മം ചെങ്കുറെന്നതും ഓക്സിജൈന്റും ദാവണവിലേപ്പൊഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവേകത്തെക്കുടിയും സ്ഥാതിക്രമിച്ചിരിക്കുവെന്നോ തോന്നാക്കുകയുള്ളൂ.

കാത്രം മുക്കം ചരിന്നമായതോടുകൂടി പിന്തിരി ഞേതാട്ടവാനല്ലാതെ ശ്രദ്ധിം വരുമ്പായില്ല. ഇതും ഉത്തരക്കാരന്തെ പെണ്ണിലുണ്ട് രാമൻ അതുഡം പ്രഭ്രാഗിച്ചതും! കുഞ്ഞാം നിരാളുധനയായ ഒരു പെണ്ണി നെപ്പോളും നിരാളുധനയായി അടക്കവാൻ രാഖണ കഴി തന്നില്ലപ്പോൾ വർദ്ധിയാണിമാനത്താലുംബാധി രാവണപൊഷം കൊണ്ട് എന്നല്ലാമാവാൻ, കട്ടംകേക്കും!

തന്നെക്കൊണ്ട് കാമാധീനയായ ഒരു കന്നുകയെ അനുകാരാദ്ധരമായ നിരുദ്ധശോകത്തിലേക്കു തജ്ജി രാമൻ ഉദ്ദേശം നിവാരിച്ചു. വരങ്ങു ഇള്ളക്കേണമെന്നതാണെല്ലോ രാമനും ഉദ്ദേശം. ഭഗവിനെ അന്നുരാഗേ വിത്രുപ്പായാക്കിയതു വരുന്ന ഭഗവിനെയെ കണ്ണാൽ, ശത്രുവാരന്റെ സ്പജ്ജീവിതത്താൽത്താനെന്ന വക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് സഹോദരൻ മുന്നോട്ട് ചാടകതിരിക്കു-

നക്കസനിമോയ ഉജ്ജപലതേജസ്സാട്ട് രാവണൻ വാഴനാഡിയും, ശത്രുഗുഠിയുമായ ആ പെൻലപ്പുപ്പാനുകരനെ സചിവനാർ ചുണ്ണനിരിക്കുന്നു. ശ്രൂരൻ, വീരൻ, ബലിഷ്മൻ, വിശിഷ്ടവിഭവൻ, രാജലക്ഷ്മണ്ണരോഭി തൻ എന്നിങ്ങിനെന്നയുള്ള വിശ്രേഷണങ്ങളും രാവണന്നു വാല്ലീകി കൊടുത്തിട്ടണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ മുഖ്യങ്ങൾ കുടയിൽ കരു ദോഷങ്ങളും വാല്ലീകി കുറിച്ചുള്ള താതിങ്ങനിട്ടില്ല. പകലിൽ രാവോ, രാവിൽ പകലേപം സംഭവിക്കുന്നതപ്പെട്ടിൽ, വാല്ലീകി പറഞ്ഞ ആ മുഖ്യങ്ങളും ആ ദോഷങ്ങളും ഒരേ മുടത്തു് നിലകൊള്ളുന്നവയായില്ല. വിശിഷ്ടവിഭവനായ രോമേ ദേഹംപുണ്ണിതനന്നനിന്ത്യാൽ അതു് അസുഖയാണെന്നു വഅ.

“എത്ര രാജാവന്നുമരഥനും, സർവ്വജനങ്ങൾ വിജിതമുള്ളവൻ കൂതശ്ശനും, ധമ്മനിരതനും, നീനും വാനീടുമായവൻ” എന്നിങ്ങനെ രാജസഭയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് രാവണനോടോ ഉപദേശിക്കുന്ന ആ ശ്രദ്ധപ്പനവയെ വെറും ദേഹം മുത്തേയെന്നു് വാല്ലീകിതനനു പറഞ്ഞാലും നാാ ഏങ്കിനെ വിശ്രപിക്കും? ഉത്തമരംജയമമ്മങ്ങളും, വിശിഷ്ടജീവിതംചൂണ്ണാം ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവളാണു് ശ്രദ്ധപ്പനവയെന്നു് ആ കമാരിയ്ക്കു വംശക്കളിൽ നിന്നു വെളിപ്പേട്ടുന്നുണ്ടു്. നന്നയെയെല്ലാം ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനാദിക്കവാനം കമാരിക്കരിയാം. രാമനാം ലക്ഷ്മണനാം സീതയും തന്റെ ശത്രുക്കളായിരുന്നിട്ടും അവരുടെ മുഖ്യങ്ങളെ കമാരി കാണാനും. സുഖിലയും, ധർമ്മപാഠിയും, ഭർത്തപ്രിയയിരുത്തുന്നിയുമായിട്ടാണു് സീതയെ വജ്രിക്കുന്നതു്. തന്റെ കാത്രാ ദൂക്കം ചെത്തിയും ലക്ഷ്മണനെ

സ്ത്രീശ്വരാം, ഭക്തരാം, ബുദ്ധിമാരാം തേജസ്സിയുമെന്തോളും പുക്കളും നാശിക്കുന്നതിനും മായ വിശിഷ്ടവുമായി ഒരു പുരുഷനും അംഗങ്ങിനെയുള്ളിട്ടും ശ്രദ്ധിച്ചുവെച്ചു ദർശനം ചെയ്യാൻ ആര്യന്താലും, അതും അസൂയയാണെന്നോ നമ്മൾ തോന്നാവാലുള്ളൂ.

രാമൻ ജനസ്ഥാനത്തെ ആക്രമിച്ചതും, തന്റെ ശ്രീനിവാസ വികുതത്തുപയാക്കിയതും രാവണൻ മഹിജനമല്ലുത്തിൽ വെച്ചും, ഒട്ടം ക്ഷോഭം കുടാതെ ഗ്രവിച്ചു.

“പിന്നകാഞ്ചും നിത്രപിച്ചു വഴിപോലെബന്നറച്ചുവൻ, ഇണ്ണോഹണ്ണഡരംതന്നോരംക്കരവാകെ നിന്നപുതിൽ, ഇവുണ്ണമേ ചെയ്യണമെന്നാകമേ തീർപ്പുകൊടിക്കയാൽ നിശ്ചലാശയനാഡി” — രാവണൻ പുറത്തെക്കിരിങ്ങിയെ നീ വാല്പീകി പറയുന്നു. താൻ ലോകാധിപതിയാണോ. ബലവിസ്ത്രിംഡരകാണും സർവ്വജൂണിംഡേണ്ടും കീഴിട്ടുകൂണി വന്നാണും. അംഗങ്ങിനെയിരിക്കേ, തന്റെ ശ്രീനിവാസ അനൃതനാരാധ കാര്ത്തം മുക്കം ചെത്തി വികുതത്തുപയാക്കി വിട്ടു കണക്കിട്ടും രാവണൻ ഒട്ടം ക്ഷോഭിക്കുന്നില്ല. പും അതോം, ധർമ്മത്വാലും, അധിംസാനിരതാം, നയോ പായക്കശലരമായ രാജേന്ദ്രന് ഈ സദഭ്രതിൽ എന്നൊന്നു ചെയ്യുമോ അതുതന്നാണോ നാം രാവണ നിൽ കാണുന്നതും. അദ്ദേഹം ആരെയുമെന്നാം അറിയിക്കാതെ ഏകനായി സമുദ്രത്തിന്തിരേക്കു ചെല്ലുന്നു. അവിടെത്തെ പ്രതിസേണ്ടന്ത്രത്തെ അരുളുംഭ്രാന്താടെ വിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണോ ആ സഹാദയന്റെ ധാതു. താമരപ്പൂജയകൾ, വൃഥരക്കാടകൾ, കദളിത്തോപ്പുകൾ; തെങ്ങിന്തേഞ്ചുംഡരം, താപസാന്തുമണ്ഡരം, ലോഹങ്ങളും രതാംഗങ്ങൾം. വിള്ളുയന്ന തീരങ്ങൾ, ധന്യാന്തസമുദ്രങ്ങളും

നഗരങ്ങൾ, മാല്യാഭരണവിത്രഷിതകളായ സുന്ദരീജന തതികൾ വിഹാരംഗങ്ങൾ എന്നിവയിൽക്കൂടിയാണ് രാവണൻ സഖവിച്ചത്. അതുകൂടുതലും രാവണൻ രാജുത്തു് ഭർഷജനമായ ക്രാതെ കമനിയ മാകി വന്തിക്കുന്നു. ഇതിലധികം വേണമോ രാജാവിന ധന്തി.

തന്റെ സവാവായ മാരീചൻ തപസ്പിയായി വാഴുന്ന അത്രുമത്തിൽ രാവണൻ പ്രവേശിച്ചു.

“ആരൻ, തീക്ഷ്ണൻ, വലൻ, ലഘുൻ, ക്ലോഡ്, നജിതേ—
[എന്നിൻ,
യഥംവിട്ടിട്ടുംബുൻ, ഒഹികരകരവിനോദ്ധരണൻ,
ചൊരഞ്ചേരുക്കിയിട്ടിട്ടും ബലംമാത്രമെന്തുവാൻ
കാതുംബുംകുമരിഞ്ഞെന്തന്നെപ്പെട്ടുക്കു വെവരുപ്പുമെകി—

“നാൻ”—

എന്നിങ്ങിനെന്നാണ് രാമനെക്കുറിച്ചു് രാവണൻ മാരീച നോട് പറയുന്നതു്. കുരത്പം, അജിതേരുതിയത്പം മുത പ്രായവ കുർജ്ജനങ്ങളാണെന്നു് രാവണൻ അറിയുന്നു. തനിക്ക് ബലമുണ്ടെന്നു കരുതി അധികമായി ആരെയും ആകുക്കിക്കുത്തെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം എന്നു് ഇവിടെ കാണുന്നതുംബാണ്. അങ്ങിനെന്നയുള്ള രാവണനെ, പ്രഥമം, ഇതൃഈവഗ്രഹം, ബലംമാത്രമാണെന്നു് ആകേഷ്യപിശുന്നതു് വിദ്വന്നുകാണുന്നതു് അന്തിമയ പിശുന്നു? രാവണൻ നാലും ഒഴിവൻ വെളിപ്പേട്ടതേ നാമുന വാസ്തീകികൾ ഉദ്ദേശ്യംബാണ്. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു് വെള്ളുവഗ്രഹംവരും കൊണ്ടു് രാമനി തലക്കാണു ചാജത്തുനില്ലുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് രാവണന്നു്

സത്യത്തെ അരത്തും അസ്ത്രംകൊണ്ട് മറഞ്ഞവാൻ അരങ്ങേഡം ക്ലോഡിഷമാറായി.

മാരീചൻറ സംഹാര്യത്തെ നേടി രാവണാൻ ഭണ്യകാരണ്യത്തിലേക്കു പോകുകയാണ്, ടിനന്, പട്ടണങ്ങളും, വനങ്ങളും, ശൈലങ്ങളും, നദികളും, രാജീവങ്ങളും, നഗരങ്ങളും കടന്നകൊണ്ടാണ് രാവണന്റെ അടയാറു. അവയെക്കുറഞ്ഞും രാവണനെ പൂജിക്കുവായായി ദന്തവന്നാക്രമിക്കും ഓപ്പേവാർ രാവണന്റെ ഭ്രായസ്തു എത്തു മഹത്തരരെന്ന് നമ്മൾ ഉംഹിക്കാമല്ലോ.

പ്രതിക്രിയയ്യുംയുള്ള രാവണന്റെ ഇന ഗതിയിൽ കാഞ്ഞിഞ്ഞെന്നാക്ക് ആക്രോഷപിക്കുവാനാണോ? രാവണൻ്റെ നേട്ടങ്ങളിൽ നാം ഇപ്പോൾ കാണുകയുണ്ടായ ആ ഏറ്റവും ചെറിയ അംശം കൊണ്ടുതന്നെ അരങ്ങേഡായി നീംന്റെ സ്ഥാനം എത്തു ഉത്ക്കൂപ്പുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. അങ്ങിനെയുള്ള രാജാധിരംജനായ രാവണനെ രാമന് എത്തെയ്യും നീളുകയും ദാന്തുകയും ചെയ്യാം! കരെയൊക്കെ രാവണൻ ക്ഷമിച്ചു. നേരിട്ട് പൊതുവരാത്തവനും യുദ്ധത്തിനിറങ്ങുന്നതു ധന്മഹിതമല്ലെന്നവെയ്യുണ്ട് രാവണന് അടങ്കേണ്ടി വന്നതു. രാമനാവട്ടം, രാജുഞ്ഞിരം, ഭാഞ്ചാസമേതം വനങ്ങളിൽ സമുരിക്കുന്ന താപസവേഷനമാകയാൽ അങ്ങിനെയുള്ള ആഞ്ചോട്ട്, എത്തു കാരണം കൊണ്ടായാലും രാവണനെപ്പോലെയുള്ളവർ എത്തിരിട്ടാൽ അതു കൈ കടന്നപോയിരെന്ന ലോകം വിഡിത്തുക്കം. ആ ലോകം പവാദത്തെ ദയപ്പെട്ട്, രാമൻറെ ഇതുവരെയുള്ള വിഭേദം കൂകമ്പിലെല്ലോം രാവണൻ കണ്ടാണു. അതുപോലെ

തന്റെ ഭഗവിനെ രാമൻ വിത്തുപണ്ടാക്കിയതു കാണിക്കുപ്പാർ രാവണന്നു പൊരുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. അതിലും അദ്ദേഹം അടങ്കിയിരിക്കുവാൻ ചെയ്തുതെങ്കിൽ, ഒരു അതിന്റെത്തമില്ലാത്തവൻ’ എന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ലോകം നിന്നിക്കായില്ലയോ? തന്റെ പെട്ടെന്നു അനുഗ്രഹാരാധികാരിന്നാണുന്നുഡിം ചെയ്താൽ അതിനെനക്കണ്ണിച്ചു് ചോദിക്കാതെ അതുപൈ അത്തുക്കാണോ? അതുകൊണ്ട്, രാവണന്നു ഇവിടെ പ്രതിക്രിയയുള്ളൂ് ഇരഞ്ഞോടിവന്നു. അതു എതിരിടലാവക്കേ, ഒരു ദ്രോധനേതാട്ടക്രമിയല്ലെന്നു് നാം കാണാണെന്ന്. രാമനോട് യുദ്ധത്തിനാല്ലും അദ്ദേഹം ചവല്ലന്നതു്. യുദ്ധക്കാരി രാവണന്നുഭാധിതന്നെവക്കിൽ, രാമൻറെ കമ എന്തായെനെ! രാമരാവനയുലും അദ്ദുപ്പാർ ജനസ്ഥാനത്തുവെച്ചു നടക്കും. സുഗ്രീവസു പ്രധാന വിഭിഷണക്കാരിയുമാണെന്നിട്ടും വളരെയല്ലാം തപിച്ചുകൊണ്ട് സാധിക്കേണ്ടിവന്ന രാവണനിറയും, പബ്ലീവടക്കിയിലെ അതു അത്രുമതതിൽ വെച്ചു് സീതാസ ഫമതനായ രാമനു് അതു എഴുതാണോ? രാമനേ അതു അവസ്ഥയിൽ എതിക്കുന്നതു് തനിക്കു് മാനമല്ലെന്നുകണ്ടിട്ടു് രാമൻ സൗഖ്യമായ പ്രതിക്രിയയിലേക്കാണോ് ഇരഞ്ഞിയതു്. തന്നോട് രാമൻ ചെയ്തുപോലെ ദാഹനു് അഞ്ചോട്ടും ചെയ്യുന്നുമെന്നു രാവണനുംപെട്ടി. തനിക്കുള്ള ഒരുവള്ളടക്ക ജീവിതം രാമൻ ദശാക്രമയമാക്കിയതുപോലെ, രാമനുള്ളവകേൾക്കും രാവണനു ചെയ്യുന്നും. എന്നാൽ, അതും പ്രയോഗിക്കുകയെന്ന അതുജും ലോറതരമായ പീഡനത്തിലേക്കു് രാമനെ ഒപ്പുപാലെ രാവണൻ ചാടിക്കില്ല. തന്റെ ജീവിതം നശിച്ചപ്പോൾ എന്നു് ലക്ഷ്യിലോരു മുലയിൽ കുത്തിപ്പുന്ന

ചകാണ്ട് മുസ്തിവയ്ക്കു കരയേണ്ടിവനിരിക്കയല്ലോ? അതു പവഞ്ചേരി ഓത്താൽ രാവണന്നു് എങ്ങിനെ സ്വാഗതമുണ്ടാക്കാം? അവളുടെ ആഗ്രഹാസ്ഥിനു് ഒരു തല്പരിശീലതയെ അഭിനേക കാണിക്കുകയില്ലോ ചെയ്യുകൊമെന്ന് രാവണൻ നിഖലയിച്ചു. അപ്രകാരം അദ്ദേഹം ചെന്നു സീതയെ അപഹരിച്ചു. അതു ഉല്ലംത്തിൽ ഇടത്തുനിന്ന പഞ്ചവടിയെ അദ്ദേഹത്തിനു തക്കേണ്ടിവന്നു. പഞ്ചവടിയിൽ മാത്രമല്ലാതെ വേറെ ഒരിട്ടും അദ്ദേഹത്തിനു് അല്ലെങ്കൊല്ലും ഇടങ്ങായില്ല. നശരണങ്ങളും ജനപദങ്ങളും സന്ധുവം കടന്നകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സീതയോടുകൂട്ടി ലക്ഷ്യിലേക്കു പോന്നു. രാവണൻ എങ്ങോടുണ്ടാണെ ചെന്നതെന്നു് ലക്ഷ്യിലായം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം എന്താണു് കൊണ്ടുപോന്നതെന്നതും അതുകാണ്ട് അജജാതമാണു്. അന്തിപുരത്തിലാണു് സീതയെ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുപോകി വെച്ചതു്. സീതയുടെ ഭേദത്തിൽ ഇത്തിരിപ്പോലും നോവു് അദ്ദേഹം ഏല്ലിച്ചില്ല. അതല്ലോ അടുത്തുചെന്നു് സ്ഥാനപന്നങ്ങളും പ്രലോഭനങ്ങളും ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട് ഭേദിയിലെബാനു വിളിച്ചുനോക്കി; ഇന്നങ്ങനിലെപ്പുന്നു കണ്ണപ്പോരം സീതയെ എടുത്തു് രാവണൻ തേരിലേററി ലക്ഷ്യിലേക്കു ചോകകയും ചെയ്തുവെന്നു ഉണ്ടായുള്ളൂ.

പരസ്യീയ അപഹരിക്കുന്നതു് നില്ക്കുമല്ലയോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു് ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല. ഇതു പ്രതിക്രിയയാണു്. അതിൽ, രാമനുാഷം ഒപ്പാരതരാബന്നന്നില്ലാത്തതിൽ നാം അഭിനന്ധിക്കുകയേ വേണ്ടു്. അശ്വസ്ത്രത്തെ അവസ്ഥയിൽ രാമനോടു് രാവണനു

ചെറുവുന്ന പ്രതിക്രിയയിൽ എററവും ലാലുവാഴത്ത് ഇതൊന്നു മാത്രമാണ്. സീതൈ രാവണൻ ദൈവിയ തനിലും നശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല; രാമനും വിക്രമഭണ്ണക്കിനു എടുത്തുകൊണ്ടുപോകാമല്ലോ. അതിനു പുന്നേ, രാവണൻറെ ഇം പരഭാത്യാധരങ്ങം ചെവുള്ളവലോക്തരിനും അതു കർന്മല്ലോ എന്നുണ്ടാക്കും. ഗൗതമപത്രിയായ അഹല്യയെ ദേവേന്ദ്രൻ കൈയേറിയതും അവർക്ക് വല്ലും നീയമാബന്ധിയും, രാവണൻ പ്രതിക്രിയയ്ക്കായി രാമ പത്രിയെ എടുത്തും തന്നെന്നു അന്തിപ്പരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു ചെച്ചതും ഒട്ടം നീങ്ങനീയമാക്കന്നതല്ല.

— :o: —

അംഗ്രോ അധ്യായം.

സീതയെ പ്രേലാഭിപ്പിക്കവാൻ രാവണൻ ചെയ്തു
പരിഗ്രമമെല്ലാം നിന്മാലമായി. പൊന്നം വെള്ളിയാം
രത്നവും കൊണ്ട് രമണീയമായി നിശ്ചിച്ച ഹമ്മുദ്ദൈർ
അദ്ദേഹം സീതയുടെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കോൺകളും,
വാതിലുകളും തുണികളുമെല്ലാം പൊന്നകൊണ്ടാണവിടെ.
എന്നാൽ, അതു ഒരു ശ്രദ്ധപ്പെട്ട കണ്ണുകൾ സീത മയ്യാറിയില്ല.

“നിന്നപക്കലാണിരിപ്പേല്ലാമെന്നെന്നെങ്കി രാജതത്രവും,
ജീവൻതാനം വിശാലാക്ഷി, നീ മേ പ്രാണനിൽ

[മീതയാം]

എന്നം,

“രാമനെക്കാണുമെന്നാറിക്കേണ്ട നീ കോമളാനനേ,
താങ്ങളുമസ്ഥിരം, ഭീത, രമിക്കിഞ്ഞെന്നാടോതു നീ”

എന്നം,

“ലക്ഷയിൽ സുമഹത്താക്കമീ രാജ്യം കാത്തു വാഴ്തു നീ,
നിന്നദാസരെൻ്റെ തരക്കാര്യം, വാന്നോന്തമുലക്കുള്ളൂ”

എന്നം മറ്റൊരു രാവണൻ ആരാധിച്ചിട്ടും സീത ഇളക്കി
യില്ല. സീതയിൽ നിന്നു മമ്മം പിളക്കുന്ന പത്രവാക്കു
കളാണു പുറപ്പെട്ടതും. അതിൽ രാവണൻ ഒരു ക്ഷേട
ഭിച്ചില്ലെന്ന തന്നെയല്ലാ, കറിനകമ്മാദൈക്കരിച്ചു
അദ്ദേഹം വിചാരിക്കുവോലും ചെയ്തുമില്ല. സേപ്പുയാം
ഇണ്ണാറിവരികയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ സീതയെ തൊട്ടു
യുള്ളിച്ചെവന്നും അദ്ദേഹം മാറി നിന്നനേയുള്ളി. അപ്പിൽ
മായി യാതോരു ഭാവവും സീതയോടും അങ്ങതെന്ന്

അദ്ദേഹം അന്തിപ്പരസ്മീകളോട് ആശാപാപിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

വിരഹാത്തയായി വിലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സീതാ അന്തിപ്പരത്തിന്റെ ഭാരമാണെന്ന കണക്കേപ്പാർ, അരികെ മുള്ളു അശോകവനികയിലേക്കെ രാവണൻ സീതയെ മാറ്റി. തന്റെ അന്തിപ്പരത്തിലെ സ്മീകളോടുകൂടി കരേ മാസങ്ങൾ ഇടപെട്ട് വാഴനാതായാൽ സീതയുടെ ഉന്നും തന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞെതക്കാമെന്ന രാവണൻ വിചാരിച്ചു. സർബാ ഘണ്ടാവലസ്ത്രം ലഭ്യമായ ബഹുവിധ മുക്ഷങ്ങളും, സർബാ മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാനാപക്ഷി കളും നിറഞ്ഞിട്ടുള്ള മോഹനാരാമമാണ് അശോക വനം. അന്തുരാജം അദ്ദേഹം കടക്കയില്ല. സീതാവൃത്താ നത്തത്തപ്പറി അറിഞ്ഞവരായം വെളിയിൽ മിണ്ണങ്ങ തന്നെ രാവണൻ ശാസ്ത്രിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെയും സീതയുടെ ആം മാനത്തിനു ലോഹാവധമായ ധാരാതായ കാര്യത്തി ആം രാവണൻ പ്രവേശിച്ചില്ല. ധമ്മഖാലി, കാരണ്യം, നയജ്ഞത, മുഖശീലം എന്നിവ ഇതിലായികം അക്കണ്ടുണ്ട്? തനിക്ക് അധിനന്ദനയിൽനിട്ടം, തന്റെ അന്തിപ്പര കരിയിൽ നില്ക്കുന്നണ്ണായിൽനിട്ടം സീതയെ രാവണൻ നേരം തൊടുക്കപ്പോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാ എന്നും നീറം ടാങ്കേംണ്ട താണും. അകാമയെ സ്ഥാപിക്കുത്തെന്നു രാവണൻ ശാഹി ദിണ്ടുന്ന കട്ട ബുരും കല്പിതമാണും. അകാമയേ സഹി ദയവാരാജം തൊടുക്കയില്ല എന്നതാണും രംഗുവം. എതൊയെ സുവാത്തിനായി സ്മീയേ സ്ഥാപിക്കുന്നവോ, ആ സുവം അകാമയിൽ ഇല്ല എന്ന രസജ്ഞന്മാർന്നിയാം. ആ അറിവുകൊണ്ടുതന്നെന്നയാണും സീതയിൽ രാവണൻ

രവലം പ്രയോഗിക്കാതിരാന്തു. സീതയോട് രാവണന് ശത്രുപദമില്ലപ്പോ. ആ സാധ്യപിയുടെ ജീവിതത്വത്തെ നശിപ്പിച്ചുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു സന്നോഷമല്ല. തന്റെ അഭീഷ്ടങ്ങളിനാ വശഗദാഖാൽ അതു ധർമ്മലോപമായെ കണ്ണോ എന്ന പേടിക്കുന്നതിനു് സീതയു് അവകാശ ദിവാകരപോലും രാവണൻ അറിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളവ നാണു്. ആപ്പം പ്രമാണത്വത്തെ അഭാവത്തിച്ചുകൊണ്ടവോ എം ജീവിതമെന്നും അദ്ദേഹം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കൊബാട്ട്, തങ്ങാഥ സീതയു് ഏന്യമുണ്ടാക്കുന്നതു്, ഇങ്ങിനെയുള്ളതു അഭാവമാന്തരത്തിൽ, ആപ്പംതന്നെയാണെന്നു് അദ്ദേഹം സീതയോട് വാദിക്കയുമണ്ടായി.

സീതരാൽ രാവണൻ കേവലം കാമാന്യനായി തനിന്നിട്ടില്ല. “കാലത്തിനു കണ്ണിലു്” എന്ന ചോല്ലു വരിപ്പോ. അങ്ങിനെ കണ്ണില്ലാതായ യാതൊരു ചേഷ്ട്യി തവും രാവണനിൽ കാണുന്നില്ല. സീതയെ ഇണക്കവാൻ കഴിയുമോ എന്ന മുട്ടത്രമായ പരിക്ഷണത്തിൽ അന്തഃ ചുരുളികൾവഴിക്കു് അദ്ദേഹം ഒരേപ്പട്ടിട്ടണണ്ണല്ലാതെ സീതാകൂർത്താൽ ഉന്നതനൊയി ധാർമ്മികവും നെന്തി കുവായ കമ്മക്കുലിലോന്നിലും അദ്ദേഹം പിശയ്ക്കുന്നില്ല. നാജുകാഞ്ഞങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഷൂണ്ണത്രുലയോടുകൂടി തന്നെനാണും വർത്തിക്കുന്നതു്. തന്റെ വക ജനസ്ഥാനം അനാട്ടമായിത്തീന്നു കണ്ട്, അവിടത്തെ രക്ഷയ്ക്കായി മുട്ട മഹാവിശ്വാരേ രാവണൻ അങ്ങോടുകൂടിയും. അന്ന സ്ഥാനങ്ങത്താട്ടു് രാവണനും പ്രത്യേകം മമത കൂടം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിനു നടത്തുണ്ടാണു് ആ പ്രദേശം. ഭാരതവർഷത്തിന്റെ ആ വകുംപ്രദേശത്തു നിന്നു് ക്രാന്തിക്കവാൻ തക്കവുണ്ടാം രാവണൻ സീതാ ദോഹിതനായിട്ടില്ല.

സീത മാതമല്ലോ, പദ്മവടിവരേയും നേടിപ്പോന്നു. ആ ജനാനങ്കളും കൂടിയും രാമനോ നൗമ്യമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. വരനെ വധിച്ചു ജനസ്ഥാനത്തെ മർദ്ദിച്ചു കൊണ്ട് അതിനോ താല്ലും വൈത്രഞ്ചും പററിയേന്നല്ലോ തെ രാമനോ അൽതു് അധിനമായിട്ടില്ല. എന്നാൽ രാമനെ ആ ആക്രമണത്തിൽ അനാക്രിയിച്ചുനിൽക്കും കണ്ണുകാരം പദ്മവടിപ്പുണ്ടെന്നും ദിനംതു അനേകായിരും വഷ്ടിപ്പുണ്ടെന്നും രാജുമാണോ പദ്മവടി. അതിനെ രാവണൻ ദണ്ഡകും രണ്ടുതോടു് പ്രതിക്രിയയായി നിന്റേഷം തകർത്തു കൂടുതു. അതു കണ്ടതോടുകൂടി ദണ്ഡകാരണ്ടുരംഗിലെ താപസമാരം, രാജംഗികളും വനവാസികളും മല്ലാം ഭീതിയാൽ വിരച്ചുനിന്നപോയോ! അവരായം പിന്നീടു് രാമനിലേക്കു് അട്ടത്തില്ല. പക്ഷിമുഖങ്ങളും, വൃക്ഷലതകളും മല്ലാതെ അവിടെ മറരായം രാമനോ മിത്രങ്ങളായി ശ്രദ്ധിച്ചു വന്നു. സീതാവിഭ്യാഗത്താൽ ശോകകൾിതനായ രാമനേ പരിസാന്തപ്പനു ചെയ്യുന്നതിനോ ആ ദണ്ഡകാരണ്ടുരം താത്തിൽ യാതൊരാംക്കും ദൈഹ്യമുണ്ടായില്ല. രാവണൻറെ ചുതിയ സേനാപതികൾ ജനസ്ഥാനത്തിൽ ഏതെങ്കിലും കണ്ടപ്പോരി ദണ്ഡകാരണ്ടും മുഴുവൻ നിന്റേപ്പുമായി. അതുകൊണ്ടു്, സീതയെ അനേപ്പിക്കുവാൻ ആ അരണ്ടുത്തിൽനിന്നോ ചുറപ്പെട്ടെന്നും ലക്ഷ്യിന്നും മാതമല്ലാതെ മറരായ തുണഡും രാമനുണ്ടായില്ല.

രാമൻ ഈ അവസ്ഥയിലായതു് രാമനാൽത്തന്നെന്ന യല്ലാതെ, മറരാരാലുമല്ലോ യാനോ ~ ~

തന്നെ. രാവണയപംസനത്തിനായി അദ്ദേഹം പ്രതിജ്ഞാ ചുവർം ഇരുക്കിയിരിക്കവേ,—ചരോക്കമായിട്ടാണൊക്കിലും രാവണാഭ രാമൻ ത്രട്ടരെത്തുടരേ പോരിന്ന വിളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കവേ,—ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽ ജനന്മാനമം്ത്രം നംകൊണ്ട് രാമൻ വിദ്ധേഷം വിതച്ചുറിക്കവേ, എന്തിനാണ് ആ അവലുംതന്മായ സീതയെ അദ്ദേഹം ഒരു നിച്ചു നടത്തിയതു്? ഭരതരോടും എതിരിട്ടാതെയുള്ള ജീവിതമാണൊക്കിൽ, രാമൻ ഭാംഗംസമേതനായി വന്ന വാസം ആചരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബെയ്ലുംതന്നെ നൃക്കു് അഭിനന്ദനക്കുവാനേയുള്ളത്. ശത്രുവിനെ ദേപേഷ തത്താട്ട തല്ലിതല്ലിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ടു കേരുന്നവൻ ഒരു തപസ്പിനിയുടെ പിന്നിൽ മറത്തുകൊണ്ട് ചെല്ലുന്നതു് വീരോച്ചിരാമാണോ? അതു് സുസമ്മതമായ ഉചായ ഹാണങ്ങിയുള്ളത്തന്നും, അതിരുന്നക്കൊണ്ട് ശത്രുവിനെ പകിട്ടുവാൻ അധികമൊന്നും കഴിയുന്നതല്ല. തന്നെ പിജയത്തിനു് വിരോധമായി നില്ക്കുന്നതു് പെണ്ണായാലും അടിച്ചുകൊല്ലാമെന്നോ രാമൻ സ്വന്തമംഖോണ്ടുതന്നെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലോ. അവലുംതന്നെന്നും കണ്ട് സീതയെ ശത്രുക്കൾ ബാധിക്കുന്നും രാമൻ എങ്കിനെ വിശദം നിച്ചു? സീതയെ മടക്കിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് രാവണനെ നിറുഹിക്കാമെനോ രാമൻ കരത്തിയതു്? എന്നാൽ, ആ സാഹസത്തിൽ രാമൻ പരാജിതനായതു് അന്താപാ എല്ലല്ല. സവംലോകവിത്രുതനായ രാവണനോട്ടു് രാമൻ യുലത്തിനിന്നിരുപ്പിയിരിക്കുന്നും. യുലമല്ലത്തിലുണ്ട് രാമത്തുറ നില. അതിനുന്നുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു അന്തു ഓലാരത്തരമായ യുലമാണുതു്. എതിരെ നിലുന്ന മന്ത്രചീത്രങ്ങൾ അസംഖ്യം. രക്തവംപുകൊണ്ട് നാടാകമാനി

സീത മാതമല്ലാ, പദ്മവടിവരേയുടോ നേടിപ്പുണ്ട്
ആ ജനാനക്രമ്പം കുടിയും രാമനും നഷ്ടമായിരിക്ക
യാണ്. വരനെ വധിച്ചും ജനസ്ഥാനത്തെ ഉർച്ചിപ്പിള
കൊണ്ട് അതിനും ശാല്പം വൈത്തുപ്പം പറിവയ്ക്കാണ്ടും
തെ രാമനും അൽപ്പും അധിനമായിട്ടില്ല. എന്നാൽ രാമനെ
ആ അകുമന്തനിൽ അനുലിച്ചുനിൽക്കലെങ്കിൽ ഭണ്യ
കാരണ്യത്തിനും പദ്മവടിപ്പുണ്ടെന്നുകൂടികമായി തനിനിട്ടും
അനേകായിരം വഷ്ടണ്ഡളായി വലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന
രാജുമാണും പദ്മവടി. അതിനെ രാവണൻ ഭണ്യകും
രണ്യതോടും പ്രതിക്രിയയായി നിന്മേഷം തക്കത്തിൽ
കൂടുതു. അതു കണ്ടതോടുകൂടി ഭണ്യകാരണ്യത്തിലെ
താപസ്ഥാനം, രാജഷ്ടികളും വനവാസികളുംമല്ലാം
ഭീതിയാൽ വിറച്ചുനിന്നപോയും! അവരായം പിന്നീടും
രാമനിലേക്കും അടയത്തില്ല. പക്ഷിമുഗങ്ങളും, മുക്ഷലത
കളുമല്ലാതെ അവിടെ മറ്റായം രാമനും മിത്രങ്ങളായി
ശ്ലോന വന്നു. സീതാവിഭ്യാഗത്താൽ ശോകകൾിതനായ
രാമനെ പരിസാന്തപനം ചെയ്യുന്നതിനും ആ ഭണ്യകാര
ണ്യത്തിൽ ധാതോരാഡിക്കും ദൈർଘ്യംബന്ധിക്കില്ല. രാവണൻ
പുതിയ സേനാപതികൾ ജനസ്ഥാനത്തിൽ
എത്തിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഭണ്യകാരണ്യം മുഴ
വൻ നിന്മേഖുമായി. അതുകൊണ്ടും, സീതയെ അങ്ങനേപ്പും
പിക്കവാൻ ആ അരണ്യത്തിൽനിന്നും പുരപ്പെട്ടേണ്ടം
ലക്ഷ്മണനും മാതമല്ലാതെ മറ്റൊരു തുണ്ണും രാമനും
ബാധില്ല.

രാമൻ ഈ അവസ്ഥയിലായതും രാമനാൽത്തന്നെ
യല്ലാതെ, മറ്റാരാലുമല്ലാ ഏനും നാം അറിയേണ്ട
താണും. സ്വയംപ്രതാനത്തുമെന്നതും രാമൻ ചെയ്തതും

തന്നെ. രാവണധനംസന്ദർഭത്തിനായി അദ്ദേഹം പ്രതിജ്ഞാ ചുമ്പ് മുറങ്കിയിരിക്കവോ,—പരോക്ഷമായിട്ടാണെങ്കിലും രാവണനെ രാമൻ ത്രട്ടെത്തുടരേ പോരിന്ന വിളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കവോ,—ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽ ജനസ്ഥാനമാണ് നംകൊണ്ട് രാമൻ വിദ്ധേഷം വിത്തുറിക്കവോ, എന്തി നാണ്ട് ആ അബവലാരത്തോയ സീതയെ അദ്ദേഹം ഒരു മിച്ചു നടത്തിയതു്? ആരോടു എത്തിരിട്ടാതെയുള്ള ജീവിതമാണെങ്കിൽ, രാമൻ ഭാംഗാസമേതനായി വന വാസം ആചാരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈന്യത്തെ നൗകൾ അഭിനന്ദിക്കുവാനെയുള്ള. ശരൂവിനെ ദേപേഷ തേതാട തല്ലിതല്ലിക്കൊണ്ട് മുന്നോട്ട് കേരുന്നവൻ ഒരു തപസ്പിനിയുടെ പിന്നിൽ മറത്തുകൊണ്ട് ചെല്ലുന്നതു് വീരോച്ചിത്രമാണോ? അതു് സുസമ്മതമായ ഉപായ ഹാണജിയർത്തനെന്നായും, അതിരിനക്കൊണ്ട് ശരൂവിനെ പകിട്ടുവാൻ അധികക്കൊണ്ടും കഴിയുന്നതല്ല. തന്റെ വിജയത്തിനു് വിരോധമായി നില്ക്കുന്നതു് പെട്ടായാലും അടിച്ചുകൊല്ലാമെന്നു് രാമൻ സ്വകംമംകൊണ്ടുതന്നെ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അബവയാണെന്നും കണ്ട് സീതയെ ശത്രുക്കൾ ബാധിക്കുവില്ലെന്നു് രാമൻ എങ്കിനെ വിശ്രദിച്ചു്? സീതയെ മടിയിൽ വെച്ചുകൊണ്ട് രാവണനെ നിറുത്തിക്കാമെന്നോ രാമൻ കര്ത്തിയതു്? എന്നാൽ, ആ സാഹസത്തിൽ രാമൻ പരാജിതനായതു് അന്തരാഹാ ഫർമല്ല. സവംലോകവിത്രുതനായ രാവണനോട്ട് രാമൻ യുദ്ധത്തിനിന്നിരജിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. യുദ്ധമല്ലത്തിലാണു് രാമൻറെ നില. അതിനുമുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത അതു ഓലാരതരഹായ യുദ്ധമാണതു്. എത്തിരെ നില്ക്കുന്ന മഹാ ചീപ്പുംബാർ അസംഖ്യം. രക്തവർഷ്ണമുണ്ട് നാടാകമാനം

നന്നതുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചുറവപാടം ശവജ്ഞദാ ഉത്തിരായണം. സമ്പ്രത ഭിന്നാലാപം മഴക്കുന്നു. ഇല ഒലാരരംഗ ത്തിലേക്ക് ഒരു കാതരാക്കിയെ രാമൻ ആത്തയിച്ചു. തെന്തിനും? നേരകിൽ, സീതയെയോബ്രത്ത് രാമൻ ആയോധനത്തിലേക്കു ചാട്ടതായിരുന്നു; ഓലൈക്കിൽ, സീതയെ അഭ്രമഹം വസ്തു താപസാനുമത്തിലും ഏല്ലി ഫോൺതായിരുന്നു. ശത്രുക്കുള്ള പല്ലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയും അവക്കിടയിൽ സീതയോടൊക്കെമിച്ചു രമിക്കയും ചെയ്യാമെന്നും രാമൻ മോഹിച്ചുത്തും വലിയ സാഹസം തന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, സീതയും രാവണനേട്ടു കൈയിൽ അക്കപ്പെട്ടവാൻ ദ്രോഗാഖായത്തും ഭാഗ്യമാണും. ഹിന്ദു മുഹമ്മദേശാ, ക്രുരാഗ്രുക്കുശേഖ സീതയുടെ നേരെ ചാട്ടിയില്ലേണ്ടും നമക്ക് സമാധാനിക്കാം. രാഖൻ രക്ഷിക്കാത്ത ആ സാധ്യപിയേ രാവണൻ രക്ഷിക്കാത്തിൽ നമക്ക് സദേശാഷിക്കവാനെങ്കുള്ളിൽ. രാമൻ രാവണനില്ലാത്തിനും പ്രതിജ്ഞയെപ്പുണ്ടോ അപ്പുണ്ടോ സീതയുടെ രക്ഷ രാമനിൽനിന്നും പിന്നുവലിശ്രദ്ധിക്കണ്ടും. വരണ്ണരായും രാവണനേർഡയും ഭഗവിനിയായ ക്രമപ്പണവെയു കണ്ണനാസാച്ചേരം ചെയ്യേതെപ്പുണ്ടോ അപ്പുണ്ടാഥത്തെന്നും സീതയുടെ രക്ഷയും രാമൻ ഏപ്പും ചെയ്യുണ്ടാക്കാത്തായിരുന്നു. പെത്തവെള്ളം നിറഞ്ഞു തജ്ജിനിക്കുന്ന അണം കെട്ടിലെ ചീപ്പും രാമൻ വലിച്ചു നീക്കുന്നോരും അതിനൊരിഞ്ഞെന്നും ഭാഗ്യം ദായിയും വിശ്വാസിക്കാണോ? കനിവില്ലായ്ക്കാണോ? സീതയെ ശോകത്തിൽ മുക്കിയെത്തും രാമാണും, രാവണനെല്ലും. രാവണനും ശത്രുവാക്കി, അഭ്രമഹത്തിനേരും പെഞ്ഞുള്ള വിത്രപ്പരായാക്കി, അഭ്രമഹത്തിനേരും സേനാനിലയന്നെന്ന തല്ലി

തതക്കുന്ത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മധ്യിലേക്ക് രാമൻ സീതയെ നീക്കിവെക്കയാണ് ചെയ്യുന്ന്. രാവണൻ അതുയുടെ കൊണ്ട് തുള്ളനാകയും ചെയ്യു. അമവാ, സീതയെ ചൂണ്ടലിൽ കോത്തു കാണിച്ചു് രാവണനെ പിടിക്കും മെന്നായിരിക്കാം രാമൻറെ ഉദ്ദേശം. ആ ഉദ്ദേശം ഫലിക്കുന്നതിൽ, സീതാവിഡ്യാഗാർഡായ രാമനോടു് നൂച്ച് അഭാതവിഷയാണ് എന്തുണ്ടോ? ഒന്നക്കിൽ, താൻ തന്നെ ആത്മമാത്രത്വാർ വിളിച്ചുവരുത്തിയ ആപത്താബന്ന് രാമനിൽ. അല്ലെങ്കിൽ, ഉദ്ദേശനിവൃത്തിക്കായി രാമൻ ചെയ്യുന്ന മറിമായങ്ങൾ! ഇതു രണ്ടിലും അഭാതാപത്തിനും അവകാശമീല്ല.

സീതയെ അനേപശിച്ചുകൊണ്ട് രാമൻ തൈക്കൻ നാട്ടകളിലേക്ക് കടന്നു. ജനസ്ഥാനംവരേരുക്കം അദ്ദേഹം പോന്നതു്, രാജുദ്ദേശ്വരാം വനവാസിയമായ തനിക്ക് സുവാശസത്തിനു് രമണീയപ്രദേശം എവിടെയാണെന്നു് അനേപശിച്ചുകൊണ്ടാണ്. ആ അനേപശണം ജനസ്ഥാനത്തെ കടന്നു തൈക്കോട്ട നീട്ടിവാൻ അദ്ദേഹം അപ്പോൾ വഴിക്കണ്ടില്ല. എന്നാൽ, സീതയെ രാവണനു് അപഹരിക്കുവാൻ വിട്ടുകൊടുക്കുകയാൽ, അദ്ദേഹത്തിനു്, ഭാരത വർഷത്തിന്റെ തൈക്കേണ്ടിരാവുരുക്കം വെള്ളുവമാക്കി വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ പുറപ്പെട്ടാമെന്നായി.

സീതയെ അപഹരിച്ചതു് ആരാഞ്ഞനു് രാമൻ അടിയുന്നില്ലെന്നു. അപഹരണമാണു് നടന്നിരിക്കുന്ന തൈനു് ആത്മമപ്രദേശത്തിന്റെ അപ്പോഴും തൈ കിട്ടുകൊണ്ടു് ആക്കംം ഉണ്ടാക്കാം. അതു ചെയ്യുന്നു് രാവണനാഞ്ഞനു് ശക്തിക്കവാൻ രാമനു് അവകാശമുണ്ടു്.

എന്നാൽ, സീതാവിയോഗത്തെക്കറിച്ചു് വിലപിക്കുന്ന തിൽ രാമനിൽനിന്നു് രാവണശ്രമ്പുമേ ഘറപ്പേട്ടനില്ല. ഈ അപഹരണത്തിൽ രാവണനെ അദ്ദേഹം ശജിക്കുന്നി സ്ഥാ എങ്കിൽ, സീതയെ അനേപശിച്ചുകൊണ്ടു് അത്രമു തതിൽനിന്നു തെക്കോട്ടു് തിരിച്ചുതെന്നീനു്? ഇതിനെ ശദ്ധിപ്പാസംഭവമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു് മറ്റു വലകാ പ്രക്രഷ്ടിലേക്കും നോക്കുന്നോടു നമ്മകു് സാധിക്കുന്നില്ലെന്നാകും. ഏതു ഭവിച്ചുവെന്നും അതു ചെയ്തുവെന്നും അറിയാതെയുള്ളതു അവസ്ഥയിൽ തന്നിൽത്തന്നേ തരവത്രു നിന്നുപോകയാണു് മനസ്സും ചെയ്യുക. അമ്മവാ, സീതയുടെ അത്മാവു് സൗക്ഷ്മാകാശത്തിൽക്കൂട്ടി രാമൻറെ അത്മാവിനെ അത്രമാറ്റായി വലിച്ചതായിരിക്കുമോ? അങ്ങിനേ അതുവരെതെന്നില്ല. അതാണാബാധയതെന്നു വിധിക്കുന്നതിൽ ഇവിടെ കാരിച്ചു് സംശയിക്കുവാനാണു്.

രാമൻ അത്സനാമരണനായ ജടായുവിനേ കാശാന്ന. രാവണൻ സീതയെ അപഹരിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നു് രാമൻ അറിയുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ, രാമൻ ചോദിക്കയാണു്, ആ രാവണൻ അത്രാണു് എന്നു്? രാവണൻ അതു എന്നു് രാമൻ ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലോ എന്നോ! രാമൻറെ നാട്ടകാർക്കൂട്ടിയും രാവണനെ അറിയുമെന്നു് നാം കണ്ടിട്ടണു്. രാവണനെ പേടിച്ചുകൊണ്ടാണു് ദശരത്മൻ കഴിഞ്ഞിട്ടിട്ടിള്ളതു്. അവരിൽനിന്നൊന്നും രാവണനെന്നുക്കറിച്ചു് രാമൻ കേട്ടിട്ടില്ലോ എന്നോ! രാമനെ വിശ്വാമിത്രൻ യാഗരക്ഷയ്ക്കു് ആട്ടിക്കൊണ്ടു് ചോയതു് രാവണനെന്നു അതിക്കാരെ നശിപ്പിക്കുവാനാണു്. അതു് വിശ്വാമിത്രൻ രാമൻ കേരംകേ മല്ലി

ഈഭയിൽ വെച്ച് ഒരുമടങ്ങാട് പറയുകയുണ്ടായി. അപ്പോഴിം അനേപഷിച്ചില്ലയോ രാവണൻ ആരാണ്ണന്നു രാമൻ? താടകയേയും, സുഖാദ്ധവിനേയും കൊന്ന് ശാരീചനന ടാടിച്ചപ്പോൾ, അവർ രാവണൻറെ ആരാശാരാണ്ണന്നു രാമൻ അറിവിനിടീല്ലെന്നോ? രാവണനന കുറിച്ച് വിചാരമേ ഇല്ലാതെയാണോ സ്വർഗക്ഷസ മാരെയും താൻ വധിക്കമെന്നു രാമൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുതോ? ജനസ്ഥാനം രാവണൻറെതാണ്ണനും, അവി തന്ത നാടനായ വരൻ രാവണാതാവാണ്ണനും രാമൻ ഒക്കപ്പോൾക്കുടിയും ആ രാവണൻ ആരാണ്ണന്നു രാമൻ അനേപഷിച്ചില്ലയോ? ശ്രദ്ധാംബ അനന്തരതാപത്രാട വന്നു താൻ രാവണൻറെ ഭഗവിജാംബ് എന്ന പരിത ഒപ്പാഴിം രാവണൻ ആര്യ് എന്ന വിചാരം രാമൻ ഉണ്ടാ യില്ലയോ? രാവണാധിനമായ നാടിൽ രാമൻ പാർശ്വ സ്ഥാഭാധിരിക്ഷ, രാഹന്ന് രാവണനെ അറിഞ്ഞുകൂടാ ഹോല്ലാ! രാവണൻ ജടായുവിനും സുപരിചിതനാണും. രാവണനെ അശ്വവത്തിച്ചുകൊണ്ടാണും പദ്മവടിയുടെ നില. രാവണനേനാടും ജടായു എത്തിന്ത്തതും രാവണൻ ചാപം ചെയ്യുന്നവെനു തോന്നിട്ടാണും. ശ്രദ്ധാംബ വിത്രപണവും ജനസ്ഥാനധപസന്ധവും കുറച്ചും അതി ക്രൂരമായിയെന്നും, അതിനും രാമനേനാടും രാവണൻ പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നതും അനീതിയല്ല എന്നും ജടായുവിനു തോന്നിട്ടബെഡക്കില്ലും, രാവണൻറെ പരകളിത്താപഹരണം വണ്ണാർമ്മായ അപരാധമായിട്ടില്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിനും കത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രാവണനെ ക്രൂയിപ്പിച്ചു കൊണ്ടും രാമൻ അതുവരെ ചെയ്യുതെന്നും ജടായു അറി ചെത്തിട്ടില്ല. ശ്രദ്ധാംബവാചീഡനം മുതൽക്കൂടി അദ്ദേഹം

കണ്ണിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു അതിനുള്ളതിനു പകരമായി ഇതു നില്പുവും ഇതു ഓലാരവുമായ കാരം രാവണൻ ചെയ്യുന്ന താത്തതാബന്ന് എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ ഇതുമല്ലാതെ, വേറെ വിരോധമൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു രാവണനും കില്ല. രാവണൻറെ നിലയും വിലയും അദ്ദേഹം നല്ല വസ്തും ഗ്രഹിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട് അവർ തമ്മിലുണ്ടായ വക്കാണ്ടതിൽത്തന്നേ കാണാം. അങ്ങിനെയുള്ള ജടായവിൽ നിന്നു ചോലും രാവണക്കുമാണ് ഇതിനുംപുൾ രാമൻ കേരളക്കൊട്ടിവനിട്ടിലുംയാ? എവിടെയായിരുന്നു ഇതുഡം കാലം രാമന്റെ മനസ്സും! രാമൻ ഇതുവരെ ചെയ്തെല്ലാം എഴുങ്ങാട്ട നോക്കിയാണ്! കോസലം മത്തല്ലു്—തന്റെ ജനസ്ഥാനം മത്തല്ലു് ജനസ്ഥാനംവരേക്കും സർവ്വിക്കിലും സർവ്വം രാവണൻ, രാവണൻ' എന്ന് ഓലാഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും, രാവണവധത്തിന് പ്രതിജ്ഞയെചെയ്യുവന്നായിരിക്കും, രാവണഭഗവിനിയെ വിത്രുപയാക്കി, രാവണഭഗവതെത്തെ അകുമിച്ചിരിക്കും, അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പെട്ടുന്ന അരുരാബന്ന് രാവണൻ' എന്ന് രാമൻ കൈമല തുടന്നു! ഇതു് ഷുഖിയുടെ ഇങ്ങേ അററത്തെ മൗല്യമോ, അങ്ങേ അററത്തെ തന്ത്രമോ! രാവണനും രാമൻ ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന് എത്തേരുക്കാക്കുകയും അരുരാബന്ന് വിശ്രസിച്ചും, രാമനെപ്പോലെ ഇതുഡം ഷുഖിയീനിനന്നായ ഒരാഡി, ഓക്കത്തിൽ ഇല്ലാ എന്ന നിശ്ചയത്തിലാണ് നാം എത്തുക. രാമനേ രാവണനും, രാവണനേ രാമനും അറിഞ്ഞിട്ടിട്ടുണ്ട്. രാമൻ അതു മറ്റു ചെയ്യുന്നതു് കാൽഞ്ഞസില്ലിക്കുള്ള ഉപായമായിട്ടാണ്. രാവണൻറെ ആ പേരുപോലും താൻ കേട്ടിട്ടില്ലാ എന്ന്

രാമൻ ഭാവിക്കുന്നതു്. താൻ പുരപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതു് രാവണയാൽ തന്നെ മഹിലയുടെ മുള്ളും മുഖം വേണ്ടി യാണോ. ആ തന്റെത്തിലാണോ രാമൻറെ വിജയാദയം അദ്ദേഹത്തെതാഴു ജനങ്ങൾക്കു് അവാതാപച്ചണിയതും, അദ്ദേഹത്തിനു് മിത്രവലസവത്തു വർദ്ധിച്ചതും, ഈ തന്റെക്കാണ്ടിത്തന്നേ.

രാവണൻ ആത്മ എന്നു, അദ്ദേഹം വാഴുന്നതു് എവിടെ എന്നും ഏറാംവട്ടമായി രാമൻ ജടകയിൽ നിന്ന കേട്ടിട്ടും, പിന്നെയും അതിൽ മെമ്പുമാണു ഭാവിക്കുന്നതു്. തന്റെ ഭായ്യെയും ആരോ മോഷിച്ചു കൊണ്ടു എന്നേം പ്രോത്സാഹി എന്ന ശ്രദ്ധത്തോടെയും അദ്ദേഹം എതിർപ്പെടുന്നവരെ അടക്കുന്നതു്. അഞ്ചിനെ അപഹരിച്ചതു് രാവണനായിരിക്കാം എന്നു് അനുഭൂതി ശക്തിക്കുന്നതു് കേട്ടാൽ, ആരാണോ ആ രാവണൻ എന്നു് രാമൻ അപ്പും ചോദിക്കുന്നു. ഈ ഭാവം രാമൻ അങ്ങോളം തുടങ്ങുന്നു്. “രാവണൻ ആത്മ, രാവണൻ ആത്മ” എന്നു്, താൻ കാശനുവരേബെല്ലും രാമൻ അനേപജ്ഞിച്ചു. അതിനെക്കരിച്ചു് പറഞ്ഞു കേടുതെല്ലാം തയ്ക്കശണം തന്നു അദ്ദേഹം മറക്കും; എന്നാലെല്ലു അതു തുടങ്ങുവാൻ തരമില്ല. രാമൻറെ മനസ്സിൽ രാവണനാണു് എന്ന സത്യം അനുഭൂതി എങ്കിനെ അറിയും? രാവണനാജു് എന്ന രാമൻ മിച്ചിച്ചുനില്ക്കുന്നതു് കാശംപോരി, ഇതു ശ്രദ്ധാത്മാവായ രാഹൈ രാവണൻ ഭോഗിച്ചുവല്ലു. അതിലേക്കായി രാമൻ കൈക്കൊണ്ട മുതിമാംബാനി തന്നു് നമ്മുക്ക് തോന്നുവാൻ പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവുകൾ തന്നെയുണ്ടു്.

അന്നേയോടുവിയേയും, കമ്പന്യനേയും, ശബ്ദരിയേയും കടന്ന് രാമൻ കിഷ്ടിന്യതിൽ ശരണം പ്രാപിച്ചു. താനൊരു രാജക്കമാരനാണെന്നും, അന്തിമേന്നുറ സത്യത്വത്തെ കൈമക്കവാൻ ചേണ്ടി രാജുഞ്ചുനായി തനിക്ക് കാട്ടറേ നാടിവന്നവെന്നും, വനവാസിയായ തന്റെ ഭാംഗ്യത്വം എന്തോ ഒരു രാക്ഷസന്ന് കുട്ടകൊണ്ട പോയിരിക്കുന്ന വെന്നും രാമനിൽക്കിനു കേട്ടപ്പോരും, രാമനുപ്പോലെ നൃഷ്ടാംഗം നൃഷ്ടരാജും മായ സുഗ്രീവന്ന് അരാതാപ മുഖായി. തന്റെ ഭാംഗ്യത്വം അപഹരിച്ചതു ആരെന്ന് രാമൻ സുഗ്രീവനോടു പായനില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, താൻ അതു അറിഞ്ഞതിട്ടുള്ളതു വെളിപ്പുകാതിരിക്കുവാൻ കയ്യ തിനിട്ടുന്നണ്ടതാണും. രാവണനായിരിക്കുന്ന സീതയെ അപഹരിച്ചതെന്നു സുഗ്രീവൻ ചില ലക്ഷണങ്ങൾ കൊണ്ട സംശയിച്ചു. സീതയെ വീണ്ടുടങ്കുവാൻ രാവണനെ വധിക്കുന്നതിന്ന് രാമനു സുഗ്രീവനും, കിഷ്ടിന്യ ഒരു വീണ്ടുടങ്കുവാൻ ബാധിയെ വധിക്കുന്നതിന്ന് സുഗ്രീവനു രാമനും സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെനു പരസ്പരം പ്രതിജ്ഞാന നടത്തി. ഇപ്രകാരം രാമൻ സുഗ്രീവസ്വം സാധിച്ചു.

കമ്പന്യതിൽക്കിനും സുഗ്രീവനെക്കരിച്ചു കേട്ട ഉടൻ തന്നെ രാമന്റെ മനസ്സ് അങ്ങോടു ചാഞ്ചലു കഴി ഞ്ഞതിട്ടുണ്ട്. തന്നുപ്പോലെ, രാജുഞ്ചുനം നൃഷ്ടാംഗം മാകയാൽ സുഗ്രീവനു വശികരിക്കുന്നതു എഴുതാണെന്നു രാമൻ കണ്ടു. കിഷ്ടിന്യസയുടെ നാഡായുമാണായാൽ കൈശിശിലാരതം മുഴുവൻ തന്റെ പക്ഷത്തു തന്നേയെന്നും രാമനുറയാം. കിഷ്ടിന്യയെ അതിനുമിക്കവാൻ ഇവിടെ ചെവരെ രാജുഞ്ചുന്നുമില്ല. മേരുകും മുഴുവനും അങ്കുമിച്ചു

ചെല്ലുവാൻ തക്ക വെലം ആ രാജുത്തിന്നാണ്". രാവണാഃ അപോല്യും ആ രാജുതോരാഞ്ചും ഇടയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കിഷ്ടിന്നിധിയെ സ്വീകരിക്കുന്നാണ് രാവണൻ സർജ്ജാധിപത്രം അംഗങ്ങിക്കാനും.

കിഷ്ടിന്നിധിയാസികളിൽ ശ്രദ്ധവുമാർ തന്നെ. അവൻ രാമനെ സഹായിച്ചതുകൊണ്ടും, അവരെ വെള്ളുവുമാൻ വാനരമാരോളം മാത്രമേ താഴ്ത്തിയുള്ളൂ. യഥാത്മത്തിൽ, അവൻ വാനരമാരല്ലോ, മരംപുറത്തന്നെയെന്ന് അവഭക്ത ചേഷ്ടകളാൽ നല്പിവന്നും വെളിപ്പേട്ടിന്നാണ്. ശ്രദ്ധവുമാരിൽ ശത്രുഗംഭീരുമാരുമുഖം വെളിപ്പേട്ടുവുമാർ വാനരമാരക്കിയതാണ്. വിജയാശുദ്ധനാകയാൽ ബാലിയിൽ ഇന്ത്യത്പര്യം, തേജോ നിധിയാകയാൽ സൗഖ്യവനിൽ സൃഷ്ടത്പര്യം കല്പിച്ചിട്ടിക്കുന്നു.

സൗഖ്യവനേ രാജുത്തേനാക്കവാൻ തക്കവണ്ണം ബാലികൾ കോപവശനാവേണ്ടി വന്നതും സകാരണമാണ്. ആ ജ്യൈഷ്യാനാജന്മാതരം പിന്നക്കത്തിന്റെ ഫേയ്ക്കുവായുമീനിന് സംഭവം നാമോന്ന നോക്കുക; എക്കന്നായി ഇടത്തുവന്ന മായാവിയേ എക്കന്നായുമീനുവന്ന എതിക്ക് വാൻ ബാലി ഇരുക്കിയപ്പോൾ, പിന്നാലേ സൗഖ്യവനു ചെല്ലുണ്ട് കാൽമുഖായിത്തന്നില്ല. തന്റെ ജ്യൈഷ്യന്റെ അതു വലിയ ഭാരമല്ലോ ആ മായാവി എന്നും സൗഖ്യവനു വിശ്രദിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. ഒരാൾ തനിയേ വന്നും യുദ്ധത്തിനു വിളിക്കുവോരു, അവനോഞ്ചും രേഖകാലത്തും രണ്ടുപേരുക്കുടി എതിരിട്ടുന്നതും ധമ്മയുലമല്ലോ. അതെന്നും ആലോച്ചിക്കാതെ, മായാവിയുടെ നേരം ബാലിയുടെ പിന്നാലേ സൗഖ്യവനും ചാടി, അപ്പോൾ.

തന്നെന്ന, ബാലിക്ക് സുഗ്രീവന്മാരുടു വെരപ്പുഞ്ചാഡി കുണ്ട്. ഒരു പേര് യുതിശ്ശുവരുത്താൻ കാശാക്കയാൽ മായാവിക്ക് പിന്തിരിഞ്ഞെതാടേക്കിവന്നു. യുദ്ധത്തിനാാ യിറങ്ങിയാൽ ശത്രുവിനെ നിസ്ത്രിച്ചിട്ടപ്പോതെ പിന്തിരി യുകയിാലുന്ന ദുഷ്പ്രയതനാശം ബാലി. അന്തു കാശി മായാവിയേ പിന്തുടൻ പിടിക്കവാൻ ബാലി ഓടി. ഒപ്പും സുഗ്രീവന്മാരുട്. മായാവി അഞ്ഞാജ ഗ്രഹയിൽ കൂടി മരഞ്ഞു. അതി നഞ്ചിലേപ്പു ബാലിയും കടന്നു. സുഗ്രീവൻ ദന്തപ്രഭാഗ്രഹണത്തെന്ന നിന്നന്തെയുള്ളി. മായാ വീബാലികൾ തന്റെ പലമാസങ്ങളോളം യുദ്ധമാഡായി. എടുക്കം, മായാവിയേ കൊന്ത് വിജയഹംപ്രതോടെ തിരിച്ചുപ്പോരു ബാലി കുണ്ടതു ഗ്രഹാദപ്താരം അടക്കാതി കൂണം. “സുഗ്രീവൻ ചതിച്ചു” എന്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹസ്തിനിന്ത ഗർജ്ജനമാഡായി. ആ മഹാവേഗൻ വളരെ ഫൂംസപ്പുട് ഗ്രഹാമുഖത്തിലെ കല്പകക്ഷൈ വയ്പും നീചവി വെളിയിലേക്കു പോന്നു. അദ്ദേഹം കിഞ്ചിന്നിധിയിൽ ചെപ്പേണ്ണോരു സുഗ്രീവൻ അബിടെ രാജാ വായി വാഴനതാണു കുണ്ടതു. ബാലി ഇതിൽ ഭ്രായ കുർക്കിതനാവാതിരിക്കുന്നതെങ്കിനേ? നടന്നതെല്ലാം ജന കേതുമാരു ധരിപ്പിച്ചതിപ്പുനേനു സുഗ്രീവനെ ബാലി നാടുക്കുന്നു. ഇതിൽ ബാലി എവിടെന്നാണ് പിഴ ചുത്ത്? പലനാടു കാഞ്ഞിനിട്ടു ഗ്രഹാന്തർഭാഗത്തു നിന്ത് ജൈവും മടങ്ങിവരാഞ്ഞിയാലും, ജൈവുന്ന് അചാ യമാഡായതുപോലെ ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാശാക്കയാലും താൻ ഗ്രഹാമുഖം അടച്ചതാണെന്നു സുഗ്രീവൻ ചരയ നാതു എങ്ങിനെയാണ് വിശ്രദിപ്പിക്കുക? സത്രും സുഗ്രീ വനിതയെന്നായായിരിക്കും. മേലിയുണ്ടാനും ..

തിച്ചിരത്താൽ ദർഭോധാഡിരിക്കാം. അതിനേക്കെ നില്ലും ഇറിട്ടു വാദിപ്പി. ബാലിഡി അവസ്ഥയിൽ നിന്മക്കാണ്ടു ആ സംഭവത്തെ ആടിമുതൽ മുടിവരെ നോക്കാതായാൽ സൗഗ്രീവനെ സംശയിക്കവാൻ ആക്കം അവകംശമുണ്ടു്. എന്നാൽ, സൗഗ്രീവനെ രാജുക്കുഞ്ഞുന്നുകാണിയാൽ പോരുണ്ടാ; അഉദ്ദേശത്തിന്റെ ഭാന്തുക്കൈ അപ ഹരിച്ചുത്തുനിന്നു് എന്നു് ഇവിടെ ചോല്ലുണ്ടാക്കാം. ഒരേ സ്ഥൂലീയെ ജേപ്പുന്നാം അജനം ഭായ്യുക്കന്നാൽ കിഷ്ടും സ്ഥിരമായി അനുഭവത്തെ അച്ചാരമാണു്. രാജത്പതിയും പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ സൗഗ്രീവൻ ചെറുതുതന്നു ചാണ്ടു് പിന്നീടു് ബാലിയും ചെയ്തു്. അക്കാന്തുത്തിൽ അധികം അഡിക്കാണു് ബാലി ചെങ്കുന്നതെന്നു് സൗഗ്രീവൻു് ആക്കേഷപിക്കവാനില്ല.

ഈ നിലയിലുള്ള സൗഗ്രീവനിലാണു് സാഹായ്യ തനിനായി രാമൻ ചെന്നുചേര്ന്നതു്. തുലുളിഡിതരാ എന്നു അജതാപംകാണ്ടല്ലോ രാമൻ സൗഗ്രീവനെ പ്രാപിച്ചുതു്. ബാലിയെ വഘനനാക്കുന്നതു് രാമനു് ഇതു ഫോലെ സുകരമല്ല, രാവണനെ ബാലി നല്ലവല്ലോ അറിയും. അവൻ തമ്മിൽ സവാക്കളുംണ്ടു്. രാമൻറെ വനവാസക്കാന്തു് മഹാബലനായ ബാലി ചൊരുക്കാതു അറിഞ്ഞതിട്ടുണ്ടാവാം. ശഹനവനത്തിൽ പദ്ധതാനുത്തിൽ സൗഗ്രീവൻ ഭീതനായി കൂടിച്ചുവാഴുന്ന കാലമായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം രാമരാവണക്കാന്തുങ്ങൾ അതു അറിയാതായതു്. രാവണൻറെ സവാവായ ബാലിയോടു് രാമൻ എങ്കിനെ അടുക്കം? സവാവാണെന്നു വെച്ചു് അധികം തനിയും രാവണനെ അനുകൂലിക്കയോ, ധമ്പത്തിൽ അന്നു എന്നാരെ പ്രതികൂലിക്കയോ ബാലിക്കു ചെയ്യേണമെ

നില്ല. സത്യവും ഗ്രാഹവും രാമൻറെ പക്ഷത്തോട് കൂടി, രാവണന്നന്തിരാധിക്കപ്പോലും രാമനെ ബാലി സഹായിക്കണം. എന്നാൽ, തന്നിലാണ് സത്യമെന്ന് രാമനും ബാലിയെ വിശപ്പിപ്പിക്കുന്നതു് സുകരമല്ല. രാവണന്നന്തിരിന്നായി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുകൊണ്ടു് നാടിൽ നിന്നിരക്കിയിരിക്കുന്ന വൈഷ്ണവനാണ് രാമൻ എന്നു് ബാലിക്ക് മനസ്സിലായാൽ, രാത്രേം രാമനും തിരായിട്ടു് നിൽക്കുള്ളിൽ. ഇന്നാധ്യാനത്തിലെവച്ചു് ആല്ലെങ്കിലും അപരാധം ഇളക്കിവിട്ടതു് രാമനാണെന്നുള്ളിൽത്തും രാവണന്നന്തിരിന്നായി ബാലി അറിയാതിരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, രാമൻ ചേന്നു് ബാലിയെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നുണ്ടു് കിൽ അദ്ദേഹം രാമരാവണന്മാരെ ഇണക്കുന്നതിലേക്കു് ഉംസാഹിച്ചുവെന്ന വരാം. അതിനുള്ളേണ്ടാണ് രാമൻ. പുറ പ്രക്രിക്കുന്നതു്. വൈഷ്ണവസിലംഗത്തെത്ത തെക്കേഞ്ചീരും വഴരയ്ക്കും രാഞ്ച പരത്തുന്നും. അതിന്റെ പ്രതിജ്ഞയും രാവണനെ കൊല്ലുകയും വേണും. ആ രണ്ടു് ഉള്ളേണ്ടിനും ബാലിയോടുള്ള സഖ്യം രാമനു് വിതലമായിട്ടു് തീരു. ഭണ്യകാരജ്ഞത്തിൽ നിന്നും വരനേ കൊന്നു് തെക്കുകാട്ടു കടന്നതുപോലെ, ബാലിയെ കൊന്നിട്ടുവേണും രാമനു് കിഴുനിധിയുണ്ടും കടക്കുവാൻ. ആ പ്രദേശത്തു് വൈഷ്ണവമതം പ്രവർപ്പിക്കുവാൻ ബാലി ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തോളിം രാമനു് കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടു്, സപാത്മലാഭത്തിനുവേണ്ടി രാമനു് ബാലിയെ കൊഡ്പുക്കിയിരിക്കുന്നു. വരനോടെന്നാണപോലെ, ബാലിയോടു് കളിക്കുവാൻ രാമൻ ശക്തന്നല്ല. നേരിട്ടുതിന്റെ വിജയം നേടുവാൻ അവിടെ രാമൻ വിചാരിക്കുകയേ വേണ്ടും. അതുകൊണ്ടു് തന്റെ പുരോഗതിക്ക് വേണ്ടി

കെട്ടി സംശയം ക്രിക്കറ്റ് രാമൻ കാപ്പറ്റത്തിലേക്ക് തിരിത്തു.

അല്ലെങ്കാൽ തെററിജ്ഞാനായാൽ ഉണ്ടായതാണ് ബാലിസുഗ്രീവനും തയ്യിലുള്ള പിണകം. രാമൻ ഒരു ദഡ തെയ്യാണ് ഇപ്പോൾക്കന്നതെങ്കിൽ അവരെ പറസ്തും ഇണക്കയായിരുന്ന ചെറുശാഖിയിരുന്നതു്. രാമന്ന് ബാലിയോട് ശത്രുത്വത്തിന് യാതൊരു കാശനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ബാലിയുടെ ഭാഷ്ട മംഡളായ പീഡിയാണെന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങളും രാമൻറെ മുഹിച്ച ചെന്ന് മുറയിട്ടിട്ടില്ല. സുഗ്രീവനെ തന്നെ അരുദ്യയാക്കുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം രാമൻ അതിനോലാരമായ കമ്മത്തിനു തുറന്തിരുത്തു. തനിക്ക് രാജും കിട്ടുമെന്ന അരുദ്യയാൽ മനസ്സു നിംബന്തപ്പോരാം, സുഗ്രീവനിൽ വിരോധത്തിനു് ഇടക്കണായില്ല. എതാണം മാസത്തേക്ക് സുഗ്രീവൻ സ്വന്തത്തുനായി രാജും ഭജിപ്പിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഒന്ന് തവിച്ചു നോക്കിത്തുടങ്ങിയപ്പോഴും അതു കൈ വിട്ടപോകയാൽ, അതിനേലുള്ള അസക്തി വല്ലാതെ യങ്ങൾ മുർദ്ദിച്ചപോയി. ഭാതുമ്പേഡം, ധമ്മഭൂമിയും സുഗ്രീവന്ന് ഇല്ലാതെയായി. സ്വായം നോക്കിയാൽ സുഗ്രീവനു കിഷ്ടിന്നായിൽ അവകാശമില്ല. ബാലിയാണല്ലോ അവിടെത്തെ രാജാവു്. അദ്ദേഹത്തിനു പുതരുളിയുള്ള കോൺക് ആ വഴിക്കേ രാജും ചെല്ലുകയുള്ളിൽ. എന്നാൽ, മായാവിജ്ഞമായിണായ യുദ്ധത്തിൽ ബാലി മരിച്ചവെന്ന സംശയമുണ്ടായപ്പോഴേക്കും, ബാലിയുടു പുതരെക്കരിച്ചു വിചാരിക്കാതെ, താന്ത്രണ സിംഹാസനത്തിലേക്കു ചാടിക്കേരകയാണ് സുഗ്രീവൻ ചെയ്തതു്. ഇപ്പോഴും വട്ടേ, ജേപ്പുനെക്കാണ് ജേപ്പുന്നേരതല്ലോ അപേക്ഷ.

വികാസത്തിന് സുഗ്രീവൻ ലാപ്പ നോക്കേന്നു. അങ്ങേം ഒരു ആളുള്ളതു അതേ രാഹൻ സഹായിക്കേന്നു.

എല്ലു സാഹായ്യം! അതു വെറും വണ്ണുന്ന, അതു ചെന്ന് യുദ്ധത്തിനു വിളിച്ചും ചെട്ടുനവിട്ട് ചൊം
ക്കുച്ചല്ലുമെന്ന് ദുഃഖത്താം ബാലിക്കുള്ളതിനു രാമസു
ശ്രീവർണ്ണാർ വണ്ണുന്നയ്ക്കു പഴതാക്കി. ബാലിസുഗ്രീവർണ്ണാർ
തമ്മിൽ പോതു നില്ലുന്നതിനിടയ്ക്ക്, അക്കലേ ഒളി
ചുനിനിനിന്നു രാമൻ ബാലിയെ അവനും കൊല്ലുക
യും ചെപ്പു. ഇതിലധികമുണ്ടോ ഓലാരമായ വണ്ണുന്ന!
ഈ ചതിയിൽ എല്ലു വികുമം?

ഈ ഭാജനക്കമ്മത്താൽ വാല്ലീകിപ്പോലും വിര
ഞ്ഞുന്നു! വേർ വെച്ചില മരംപോലെ—കയറ്റിച്ചു ഇങ്ങ
ധപജംപോലെ ബാലി നിലത്തു വീണപ്പോരു തിങ്കളും
ഴിത്തെ മാനപ്പോലെ പാരിടം ഒളികെട്ടപോലും!
അങ്ങേം പാരിടത്തെ രാമൻ ഒളികെട്ടത്തി! ലോക
ത്തിലെ ഒരു മധ്യത്തേജസ്സിനു രാമൻ നമിപ്പിച്ചു!—
വെറും സ്പാതമ്മത്തിനവേണ്ടി.

മരണകാലത്ത് .രാമനോട് ബാലി പറഞ്ഞത്തു്
ബാലിയുടെ വാക്കിൽത്തുന്ന ഇവിടെ അല്ലോ കാണിക്കാം:
“വോൻ നരാധിപന്നാണി, പുകഴംനോൻ, പ്രിയലംനൻ,
കലീനൻ, സതപസ്വനൻ, തേജസ്പി, ചരിത്രനൻ,
അനൃഥനാജദ്ധ, മഗ്രം നിന്നാണിജാത്രുവുമോത്ത് തോൻ,
താര തീരേ തുട്ടതിട്ടും സുഗ്രീവനോടെതിന്ത്രുപോയും!

മരറാരാളോടിട്ടേതുറു ചൊം മെന്നോട് പോരിടാ
എന്നാതേ കയതീ, നിന്നു, ക്ഷാണിന്നതിനമുന്നു തോൻ,

ഉറികെട്ട് പാപി നീ, ധർമ്മനാട്ടകാരൻയാണ്ടികൾ, ചുപ്പാൽ നിാശത കിഞ്ഞപോലേള്ളേണ്ടുണ്ടാത്തില്ല [ശാന്തിക്രിക്ഷാം.

നീൻ നാട്ടിലോ പുരിയിലോ ശാന്തി ചെയ്യാറില്ലപദ്ധതം, നിന്നനാ നിങ്ങളിക്കാരമില്ലാ, തെറാന്റേ കൊൽവതെന്നു— വാൻ?

രാമ,രാജക്കലോത്ഥന നീ ധർമ്മവാഹനം വിത്രുതാൻ എസ്സുവേഷം പെട്ടു മുരനായും നടക്കനാതെന്നുവാൻ?

സനാമധ്യല്ലാ കാക്കൽസ്ഥാനി,നീയായനാമനാൽ; മഹാത്മാവാം ദശരതമനുഭവായി പാപി നീ!

മഞ്ഞാദച്ചുംബലയുടെത്താന്ത്യംഖംഗതിലംഘിയായും ധന്മതാട്ടിക്കളിൽത്തന്നെ രാമമതംഗജം.”

ഇതും കേട്ടാൽ പോരുഡയാ? ഇതതും കേട്ടിട്ടും നാമന്നു് ലഭിച്ച തൊന്തരകയല്ലാ ഗത്തും വളിച്ചകയാണുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെരത്താണേതു ഇം ഭാരതവപ്പും മൃഗവും. സപ്വംശത്തിന്റെരത്തുപോലെയായിരിക്കണംപോരും സവർജ്ജാദാഖിലേയും ആചാരമഞ്ഞാം. അതും വികുമം രാമനാണെങ്കിൽ അതു് അഭിനന്ദനീയംതന്നെന്നെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ, ധാർമ്മികമായ വികുമമല്ലാ, മുരത്തും വഞ്ചനയുമാണെല്ലാം രാമന്റെ വിജയത്തിൽ അകവും പുറവും! സപ്തതം കാഞ്ഞംതിനാവേണ്ടി രംഭം നല്ലതിനെ ചതിച്ചുകെട്ടുക്കൊന്തു് ലോകഹിതമാണെന്നു് ആത്മ സമ്മതിക്കാം?

ബാലിഡൈ വധിക്കുന്നതുവരേഷം സുഗ്രീവൻറെ ഹാണ്ഡാറതനാഡ്യാണു് രാമന്റെ നില. ബാലിഡൈ നീഡിഡിഷ്ട്ടും രാമൻ സുഗ്രീവനെ ഭാസനാക്കി. വിത്തു

ലോഭംകാബാട്ട് ജൈവ്യുനെ കൊന്ന് അന്ത്രത്തിൽ ദാസനായിരിന്നീൻ സുഗ്രീവനിൽ എല്ല വിശിഷ്ടതയാണ് നമ്മക കാണവോന്നുള്ളതു്!

അനന്തരം, രാമനു വേണ്ടി സുഗ്രീവനു പട തുടർത്തുടങ്ങി. സീതയെ അപഹരിച്ചതു് രാവണനാശനാം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് രാമനാബദ്ധം, സുഗ്രീവനാവഭട്ട പുറത്തു മിശ്രിയില്ല. സീതയെ ആരോ ദോഷിച്ചു് എഞ്ചാട്ടു കൊണ്ടുപോയിരിക്കയാണെന്നു ഭാവത്തിൽ അവൻ ദാനപ്പണ്ടത്തിനു് എല്ലാ ദിക്കിലേക്കും, അള്ളക്കുള്ളിലും. രാവണനോടാണു് എതിരിട്ടുടരുതെന്നാറി ഞായൽ യാതൊരാളും ഇളിക്കുന്നതല്ല എന്നു് അവക്കിയാം. അതുകൊണ്ടാണു് അതു് അവൻ ഒരു പ്രവയയും നാലു. കിഷ്ടിന്റൊന്തിന്റെ സുഗ്രീവനു് ആരോ ദരാഡം ശത്രുവായി നിൽക്കുന്നവെന്നും, ആയം ആളും ചൊരത്തു വാൻ പട കുട്ടകയാണെന്നും മാത്രമേ പുറത്തു വിട്ടുള്ളു. സീതാനേപ്പണവ്യാഖ്യനു് എല്ലാ ദിക്കിലേക്കും അയച്ച വരെക്കൊണ്ട് ഇം പടകുടലാണു് സുഗ്രീവൻ സാധിച്ചതു്. അങ്ങിനെ, അന്നു് ദക്ഷിണാരത്തിലുണ്ടായി അനു സർവ്വദാമാരം സുഗ്രീവപക്ഷത്തു് നിറഞ്ഞു. ശത്രുവാരെനു അറിയാതെയാണു് ആളുകൾ കുട്ടിയെതജില്ലും, കുട്ടിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവക്കു് ആരോട്ടും എതിരിക്കാമെന്നായി. അതുയും മഹത്തരമായ ബലമായിരുന്നു അതു്. രാവണൻറെ രാജധാനിയിലാണു് സീത എന്നു് സുഗ്രീവനും രാമനും അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാകയാൽ, അങ്ങോട്ടു് സുഗ്രീവൻറെ സചിവപ്രധാനനായ മനമാനെ ആളും അയച്ചു. മറുള്ളവയുടെ കുട്ടത്തിൽ താൻ മററുവാൻ തെരുക്കു തിരഞ്ഞെച്ചുനുവെന്ന ഭാവത്തിലാണു് മന

ഭാഗൾ പുസ്തകം. രഹസ്യമായി ചില അടയാളങ്ങൾ രാമൻ ഹനമാനെ ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് അനുർ എങ്കിനെ അറിയും? സീതയെ ചെന്ന കാണേണ്ടതു് ഹനമാനാ എന്നും, മറ്റ ദിക്കുകളിലേക്കെ ചെല്ലുനാവരുടെ കാഞ്ചം പടക്കുട്ടലാബന്നം ഒളിവിൽ കയറ്റിക്കൊണ്ടാണ് രാമ സുഗ്രീവമാരുടെ ഏല്പം കുളിച്ചും. ഇതു് രാവണൻ ധരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനും, രാമൻറെ ശരു രാവണനാ എന്നനാറിന്തു് ജനങ്ങൾ പിന്നോട്ട് വലിയാതിരിക്കുന്ന തിനും വേണ്ടി അവർ രാവണൻറെ നാമംപോലും ഉച്ചരിക്കുന്നില്ല. താടകാവധിയാലേക്കാൽ കരിനമായ വഞ്ചനയാണ് വരവധിയിൽ രാമൻ പ്രയോഗിച്ചതു്. ആ വഞ്ചന ബാലിവധമായപ്പോഴേക്കും ഏററുവും ഓലാര മായി. ഈനി രാവണവധധിലേക്കു് ആ വഞ്ചനയെ എത്തു ഭാരണമായി കൂപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കും! ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിന്റെ—ശൈവമുത്തിയുടെ പാദമാണ് ഇന്നമാനം; അതിനെ രാമൻ ചതിച്ചു മരിച്ചു. ദക്ഷിണഭാരതത്തിന്റെ മുഖം ലുഡി; അതിനെ രാമൻ ചതിച്ചുവരുവാൻ ഇതാ മുരഞ്ഞും, അതിലേക്കു് സഹായിന് ഭാരതമന്നാവായ സുഗ്രീവൻ! കിഷ്ടിന്നിംബാരാജാവു് എന്ന ഉദ്ഘാഗം തനിക്കെ കിട്ടിവാൻ വേണ്ടി മാത്രം തന്റെ സ്വന്തം ഭാരതവിനെ ചതിച്ചുകൊന്നതിനു പുറമേ, ദക്ഷിണഭാരതത്തെ മുഴുവൻ ഏവണ്ണുവായിനമാക്കുമ്പോൾ സുഗ്രീവൻ ചെങ്ങുനു വദ്ധും. വിത്തലോഡേക്കാവാളു് സത്യമംക്കുമ്പേരും, രാജുസപാതയ്ക്കുതേയും കെട്ടത്തുവിട്ടുകയല്ലെല്ലു ഇം സുഗ്രീവനാൽ ഉണ്ടായതു്? അതെല്ലാം കഴിത്തെടുക്കാണു് താൻ

ചെയ്തു് കറിക്കായല്ലോ എന്ന് സുഗ്രീവൻ കാര്യം നാലും. ബാലിയുടെ ഹൃദയം ഭാത്യേലുമാക്കാണു് നിര എത്താണു്. അരാജകനു തന്നോടൊത്തിച്ചിട്ടു് യുവരാജാവിന്റെ നിലയ്ക്കു പാപ്പിച്ചതും, അരാജനിൽക്കു ഭോലാരാ പരായം കണ്ടിട്ടും കൊല്ലാതെ വിട്ടതും, രാമപ്രേരണ യാൽ പ്രസ്താവിക്കാനു വന്ന അരാജകനു ഒരേ അടിക്കാ കൊല്ലാതെ ഷിശ്രീത്താഴിത്തുനിന്നും ഭാത്യേലുമാക്കാണുണ്ടു്. തന്റെ ജീവദാതാവായ ബാലിക്കു് സുഗ്രീവൻ ജീവനാശനന്നായി. ആ പാപത്തെന്നറിച്ചു് മുപ്പുരാ പദ്ധതിപിച്ചിട്ടു് ഫലമെന്തും? രാമനാൽ പ്ര�ولാഭിത നായ സുഗ്രീവനിൽക്കു കാഞ്ഞാകാഞ്ഞിവിവേകം ഒക്കട്ടപോരി നിക്കാഡു്. രാമന്റെ രാഖ്യധനം മാത്രമാണു് സുഗ്രീവൻ. ആ മൂശാത്മാവിനെ എന്തിനു പഴിക്കുന്നു? രാമ നാവകെ, എത്തോന്നാദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു്. കിഷ്ടിന്യയിലേക്കു പോന്നവോ, അതു നേടി. നിഷ്ടപടതയെ ആരാധിക്കുകയാൽ ബാധി നണ്ണിച്ചു. കപടതകാണു് രാമൻ ജയിക്കയും ചെയ്തു. ചെല്ലുന്നോടതെല്ലാം വീര രക്തം വേണമല്ലോ രാഞ്ഞു്. അതു് കിഷ്ടിന്യയിലും ആണായി.

ആരാം അച്ചുായം..

സുഗീവാജണയെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് രാമദ്വതനായി ഹനമാൻ ലക്ഷ്മിലേങ്ക കടന്ന. പ്രചൂനവേഷനായി രാത്രികാലഞ്ഞു ശ്രദ്ധമാർത്തിയങ്ങളിൽ ശ്രീചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാത്. നിലാവൊളിയിൽ ആ ലക്ഷാനഗരത്തെ നോക്കിയപ്പോൾ ഹനമാൻ പരമമായ അരുളോദ്ധരണായി. ചതിച്ചുനിപ്പിക്കുവാൻ ലാക്കനേരാങ്ങനു ശത്രവിനാപോലും രാവനാവിഭവങ്ങളും കമ്മീയമായിട്ടേന്നുണ്ടായി. അചിന്ത്യവും അത്രതാകാരവുമായ ആ നഗരത്താൽ ഹനമാൻ മററാക്കേണ്ട മറന്നും ആമോദവിവരങ്ങായിപ്പോയാണ്!

പലിയ പൊന്തിലാണ് ലക്ഷാപുരിയെ ചുഴിന്ന നില്ലുന്നതു്. അതിനേരു ഉയൻകൊണ്ട് പൊൻകിങ്കിണിച്ചുാത്തിന്റെ റിഖിതത്തേംഞ്ചുട്ടിയ കൊടിക്കുറകൾ ആകാശന്തിയെ കളിക്കുന്നു. ഏഴും എടും നിലകളാൽ ജോതിമാർത്തനെ പ്രാപിച്ചു ഹമ്മപംക്തികൾ ശരനേ എങ്ങഡെള്ളുപ്പോലെ വിചിത്രാഞ്ചേഖായി വിളഞ്ഞു. ഒരു തീയിയും സപ്പാൺ രത്നങ്ങളുംകൊണ്ടും ആ സൗധ ഔദ്ധിത പണിത്തരഞ്ഞെല്ലാണമുണ്ടാക്കിയില്ല. മുത്തും പള്ളികൾ കൊണ്ടാണ് തിണ്ണകൾ; സൂചികപ്പുംകൊണ്ടുള്ള മറ്റൊരിൾ; വിചിത്രാഞ്ചേഖായ പൊൻതോരണങ്ങൾ. ഹംസക്രൂണി മയുരങ്ങളും, തൃഞ്ഞാഭരണങ്ങളും ദേയും നിരന്തരഞ്ഞേയും. താമരപ്പുവകൾ മട്ടിച്ചുതാങ്കിയ കിടങ്ങുകൾ; രാത്രിയെ പകലുക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വിളക്കുകൾ; ഏകൾ

ചിതറി വിളക്കുന്ന വലിയ വലിയ പാതകർ—ഇങ്ങിനെ
അഭവും രക്ഷവും സന്തുലവും മാറ്റിക്കൊണ്ട് ശത്രുപ്പിയിൽ
ചുപ്പാലും ആ നഗരം.

അരംഭത്താണിന്ന് ലൈഡോട്ടം, കാൽച്ചിലവിന്ന്
കിലുക്കുത്താട്ടം കുടി മദാലസകളായ അംഗനാരത്താങ്ങൾ
മനോജ്ഞത്തോടി ത്രിശ്മാനസ്പരശത്താടെ പാടുന്നു. ഗ്രഹ
ക്കുളിൽ നിന്ന് കൈകൊട്ടം സിംഹനാഭവും ഇടയ്ക്കിടേ
ഉകരിക്കുന്നു. മനുജപാഠം, വേദാധ്യാത്മകം, രാവണകീതിനം
എന്നിവ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ സവർത്ത
കളിയും ചിരിയും.

രാജമംഗ്രീക്കബേഖ്യാം സേനനാഗന്ധരാൽ സുരക്ഷിത
ക്കുളാണ്. ചാരമാജരുടെ ദീപ്യി അവിടെനെയെടും എ ചുപ്പാഴക്കുട്ടി. വിവിധായുധധാരികളായ ഭക്തരാർ, മാല
ക്കിട്ടു്, കറിക്കുട്ടു് ചാത്രി, മെയ്യോപ്പൻിടത്തു് പാലേ
ഒവഷ്ടതിലും യുദ്ധം സജ്ജുന്നു.

സുപ്പജിതനാരായ ദ്രോഘ്നിനാരാലും, മഹാവേഗ
മാരായ വീരനാരാലും ആ നഗരം വിളക്കുന്നു. “ഭേദഗ്രാ
കട്ടിപ്പോർ, ബഹുമുഖിമാനാർ, നല്ലാസ്തികനാർ, ഭവ
ദനാത്തമനാർ, മധുരാധപ്രയന്നാർ” എന്നിങ്ങനെ പാലേ
തരകാരം അവിടെ ഉണ്ട്. “തന്ന നനകരക്കാരു
ഇന്നങ്ങൾ വാച്ചി സുത്രപു”രാണവർ. അവരുടെ സുരീകൾ
വരാഹമാജം, മനോമാലിന്മാരിനീനകളും, വിഭാവരാലി
നികളുമായി ശോഭ ആട്ടുന്ന സുത്രപക്കുംണ്ട്. ധന്മിഷ്ടക
ശായ തെറ്റപ്രിയമാത്മാനവർ.

“സോമപ്രകാശംപെട്ടമാനനങ്ങൾ,
ശരാമം ചുങ്കളിളി സുലോചനങ്ങൾ,
വാർമ്മിന്നയപോലുള്ള വിഭ്രഷ്മങ്ങൾ”—അവക്കുട്ട്.

രാവണന്റെ സ്വന്തം ഇൻരംബാവട്ട്, എഴുപ്പസന്നിഡ് കാന്തിയോടുകൂടിയ മതിലുകൊണ്ട് ആവുതമാണ്. മത ശാതംഗരഹംജനവും, അംഗ്രേഖാഷാരവവും, രമചങ്ക നിർഗ്ഗോഖാഷവും അവിടെ മാറ്റാലിക്കൊള്ളുന്നു. ദർന്മ യദ്യപദ്ധായ പലേതരം ഭഗവക്ഷികൾ അവിടെ അസംഖ്യ ഇണ്ട്. ശ്രീരാമാങ്ഗുട്ടരെ ആദരണക്കപ്പനിതങ്ങളും ആ ശനിരം ഇരവിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അഞ്ചാസികളുായ പ്രാര ചാലകമായം, സിംഹവികുമികളുായ മാലോകയം അം വിടെ വർത്തിക്കുന്നു. മൊഹനമായും സൗരല്ലും അവിടെ നിന്ന് നാലു ദിക്കിലേക്കും പരക്കുന്നണ്ട്. വാദിത്രഭാവം ഷഖവും ശംഖനാടവും തുടരെ കേരംക്കാം.

“സമുദ്രംപോലെ ഗംഭീരം, സമുദ്രംപോലിരവിയും,
മഹാരതാങ്കാപ്പിയന്നം, മഹാത്മാവിന്റമഹാഗ്രഹം”—
ശോഭിക്കുന്നു. അതിനു ചുറ്റുമായി ആ നാട്ടിലെ ജന
ത്രേഷ്ണമായുടെ വകയായി അനേകമണം പ്രാസാദങ്ങൾ
ഉയന്നനില്ക്കുന്നു.

വിചിത്രങ്ങളായ വള്ളിക്കിലുകളും, ചിത്രശാല
കളും, കേളിഗ്രഹങ്ങളും, വിത്രമഗ്രഹങ്ങളും, ഘൂജാമന്തിര
ങ്ങളും അവിടെ കാണും. താമരപ്പൂജ്യകളും ഘൂഷാവു
കളും രമണിയവെച്ചിത്രത്തോടെ അവിടെ വിളഞ്ഞുന്നു.
കനിലും ഓടിത്തും ഒരു ദോഷവും കാണുന്നില്ല. ഭൂമി
യിൽ വീണ സ്വർംപോലെ ഉണ്ട് ആ രാജധാനി.

അവിടത്തെ അന്തിപ്പുരത്തിലെ കാമിനീമൺക്കുള
ക്കണ്ണപ്പൂരി, ഈ മുഖാബോജങ്ങളെ മത്തല്ലംഗങ്ങൾ
കൊതിച്ചേരുക്കുമെന്ന് ഹനമാനു തോന്നുന്നു. രാവണങ്കർ
മനസ്സു പതിഞ്ഞതിട്ടുള്ള വരനാരിമാരാണ് അവരേവയും.
ഈലവുനീംഗ്രാംങ്കൊണ്ട് രാവണൻ്റെ അപഹരിച്ചവരല്ലോ

അവരായെന്ന് റഹാമാൻ കാശാഗാത്രിച്ചുണ്ട്. പരഭ്യും യോ, പരന്ന കാമിച്ചുവള്ളോ അവരിൽ ഇല്ല. കലീ നതപ്രവും, സൗന്ദര്യവും, സാരസ്വതവും, ഉച്ചാരവും വരാണ് എല്ലാവും.

രാവചിതമായി, അദ്ദോക്മാല ചാത്തിയ പഴ കണികക്കുലിൽ, ഘൂഷ്യുപങ്കളാൽ സെത്രല്യും കുടിയു മെത്തായിൽ, ചൊന്നാണിപ്പുട്ടുള്ളും, സുരഭിലമായ രക്ഷ ചടങ്ങം ചാത്തി, ദിവ്യാദരണസംഖിതനായി തുപസവു നന്നായ രാവഞ്ഞൻ കിട്ടുന്നു.

ഈതരയും ഹസ്മാൻ ഒളിച്ചുനടന്ന കണ്ണവും. അദ്ദേഹം അപീട കണ്ണ ആ ഏറ്റപ്രത്യുമിയിയിൽ നിന്ന് അങ്ങമിങ്ങമായി അല്ലോ ചിലതിൽ മാത്രം ഒന്ന് തൊട്ടുകയേ ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. അതരുംകൊണ്ട് രാവഞ്ഞേരായും ലങ്കയുടെയും ഭ്രായുള്ളു നമ്മൾ അഞ്ചു താവൻമാണ്. ഇതുകൊക്കുമ്പോൾ വിഭവങ്കളും ഉത്കുഞ്ഞഭാവനകളും കുടിയാണ് രാവഞ്ഞൻ വാഴ നാതകിൽ, അദ്ദേഹത്തിൽ അധമവുത്തിനെ ആരോ പിക്കവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും അസൃതയാണെന്നാലേ നമ്മക്ക തോന്നുകയുള്ളൂ.

അഥവാ കുടാതെ ആ രാജധാനിയിൽ ഹസ്മാൻ ഒളിച്ച കടന്നാൽ അതിക്രമമാണ്. രാവഞ്ഞൻ പരഭ്യാരാ പഹരണത്തിൽ, പക്ഷേ, ഈ അതിക്രമം മുണ്ടിപ്പോക്കു മായിരിക്കാം. എന്നാൽ അവിടെതെ അന്തിപ്പരത്തിൽ കടന്നു ഉറങ്കിക്കിടക്കുന്ന കലീനകളെ ആ അവസ്ഥയിൽ ഹസ്മാൻ നോക്കിയതും കൈകകന്ന ഭർവ്വത്തി യാണ്. തനിക്ക് ഏതു ചെറുനിലും കാമമില്ലാ എന്നാണ് ഹസ്മാൻ അതിൽ സമാധാനം. ഈ സമാധാനം

ആയ്ക്കും അകാവുന്നതുതന്നൊഹാൾ. ഇതോഹാർ, അഹാ വര്ത്തിച്ചുക്രിക്കറ്റ യാത്രാസം ഭ്രാഹ്മിഷാർ. ഏതു കാരണം കൊണ്ടായാലും, അവരിക്കത്തെ. സന്മാസിയായാൽ പ്രോഥം, പരസ്യീകരിച്ച നിദ്രാകാലത്തു് അതിചുരത്തിൽ ബലായൽ പ്രവേശിച്ച നോക്കിനില്ലെന്നതു് അങ്ഗതാതാ താശാൾ. അതുകൊണ്ട്, ഹനമാൻ ചെയ്ത ഈ നീച കമ്മം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭ്രാഹ്മതയ്ക്ക് ഒട്ടം ചേച്ച്ചും യിട്ടില്ല.

ഓമവാ, ലജ്ജയിൽ കടന്ന് ഹനമാൻ ചെയ്തതു് ഏതൊന്നാണോ നന്നായതു്? രാത്രിനേരത്തു് പെട്ടെന്ന ചെന്നാതിന്തു് പ്രാഹ്യാലികരെ അടിച്ചുവിഴ്ത്തിൽ അതുമന്ത്രാതെ വിക്രമമുണ്ടോ? സീതക്കു അന്നേപശിച്ചു് അദ്ദേഹം ലജ്ജയിലേക്ക് എഴിച്ചുകടന്നതിൽ രാജതരുത്തിന്റെ അനുകൂല്യം ഉള്ളതുകാണ്ട് നമ്മക്ക് അക്കേഷി പിശവാനില്ല. ഏന്നാൽ, പാതിരാവിൽ ഉറങ്ങിക്കിടക്കന്നവരെ, തനിക്ക് ബബ്ലമുണ്ടെന്ന അഹങ്കരിച്ചു് ഹനമാൻ അങ്കമിച്ചതു് ലോറൂത്തിയാശാൾ. കണ്ണിനാം കരളിനാം അന്നനാം വളരുത്തുന്ന ദിവ്യാല്യാനത്തെ അദ്ദേഹം മദംകൊണ്ട് തകരുകളിൽത്തു. അവിടെ നിന്നീരുന്ന രാവണകിങ്കരമാരെ അടിച്ചുകൊന്ന. അവിടത്തെ ചെവ്വയുതെത്തു അതിന്റെ പാലകനോട്ടുകൂടി നന്ദിപ്പിച്ചു. ഈ ചെട്ടത്താഖലൈക്കരിച്ചു ചോദിക്കവാൻ വന്നവരേയും ഹനമാൻ വധിച്ചു. ഏതോ ഒരു കാട്ടകളും ഏകദിനയേണ്ടി അക്കരു മാടിയിരിക്കുന്ന ഏന്നവെച്ചു് അവനെ പിടിക്കവാൻ പെട്ടെന്നുണ്ടോരോ ഓടിപ്രോംവരാണവർ. അങ്ങിനെയുള്ളിവരെ നല്ല കത്തലോട്ടുകൂടി നില്ക്കുന്ന ഹനമാൻ അങ്കമിച്ചുവിഴ്ത്തിയിൽ വിശ്വേഷിച്ചു്

ശുലഗനപ്പുമൊന്നമില്ല. കാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു പുലി നാട്ടിലെങ്ങാണോ കടന്നകൂടിയാൽ, അതിനെ കാണുന്ന തിന്റെ പല തരകാരം ചെല്ലുംപോലെയാണ് എന്ന മാൻ നിന്നുന്നിടത്തേക്കും രാവണന്റെ ആരക്കാർ പോയതും. ആലുമെന്നോ, വയമെന്നോ അവക്കാക്കും അപ്പോൾ പിച്ചാരമെയില്ല. അങ്ങിനെയുള്ളിവരെയാണ് എന്നമാൻ ഏതിൽ്ലെ കൊന്നിരിക്കുന്നതും. അങ്ങിനെ കത്രായ വരിൽ രാവണന്റെ ഇളയ മക്കാം ഉറയപ്പെട്ടം. അതു ശായപ്പോൾ, മുത്തമക്കായ ഇരുജിത്തുതനെ അല്ലോ ചില സന്ധാരത്തോടെ കളിക്കെ പിടിക്കവാൻ ഇറങ്കി. അദ്ദേഹം എന്നമാനെ ബൊധിച്ചും രാവണസമക്ഷം ഹാജ ഓക്കെക്കയും ചെയ്തു. ആരാണുന്നും എന്തിനും വന്നാവ നാണുന്നും അറിയാത്തതുകൊണ്ടും ഹാംമാനെ കൊല്ലു വാൻ അവിടെയാരം മനിട്ടില്ല. എങ്ങിനെയെങ്കിലും പിടിച്ചുകൈട്ടുമെന്നോ എപ്പാവരും നോക്കിയുള്ളൂ. അതു നോട്ടമാവട്ടു, അല്ലോ സംഭേദത്താട്ടും വിഭന്നാഡ തേതാട്ടും കുടിയതായിരുന്നു. വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലാതെയാണ് അവർ പോന്നാതെന്നുണ്ടും. അതു സ്ഥി തിക്കും അവരെ കൊല്ലുവാൻ വലിയ ആയംസമാനം വേണ്ടതില്ലപ്പേണ്ടും. ചുന്നാൽ, അതു ഉപായം ഇരുജിത്തി കൊട്ട പററിയില്ല. ഹനമാൻ ബലുനായി.

“സവേച്ചപ്പണ്ണങ്ങളും തികഞ്ഞു വിളങ്ങിക്കൊണ്ടു മന്ത്രിസഭയിൽ സിംഹാസനസ്ഥനായ രാവണനെ കണക്കുപ്പാർ—‘അവഹാ, എന്താൽ അപാ! എന്താൽ എന്താൽ എയ്യും! എന്താൽ വീയ്യും! എന്താൽ തേജസ്സും! ശാഹോ, സർരാജിലക്ഷ്മണസ്ത്രീന്നായ രാജാവും!—

എന്ന് ഹനമാനു തോനി. ഉടനെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സ് രാമഗൈശവത്താൽ മറിഞ്ഞു.

ഹിംസയിലും നാശവും ക്രോധാനുമല്ലോ ഹനമാൻ ചെങ്കിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീജനത്തെ അതുകൊള്ളാതു്, ഉദ്രാ നത്തെ തകത്തതു്, രാജനിയോഗത്തെ നിവർഖിക്കുവാൻ ചെന്ന വലിയവരെ കൊന്നതു് പൊരുക്കാവുന്ന അദ്യ രാധാകൃഷ്ണ. അനീതിയായി ഇതും കറിക്കമ്പണംഡ നടത്തിയ അനുനിൽ സാമ്പത്തികലും ഭണ്യത്തെന്നു നോക്കാം ചെലുത്തേണ്ടിന്നു്. എന്നാൽ, രാവണൻറെ മനസ്സ് ഇക്കാൽത്തിൽ ഭണ്യത്തിലേക്കെ തിരിയുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഹനമാനെ നോക്കിയതു് അലിവോട്ടക്കട യാണ്. അപരാധം ലേഖംപോലുമില്ലെങ്കിലും, ബാലി ദേപ്പുാലെയുള്ളവരെ വെഡം വിനോദാത്മം ക്ഷതിയ നാക്ക് കൊല്ലാവുന്നതാണ് എന്ന് രാമൻ വിഡിക്കുന്നു. രാവണനാവദ്ധേ, എത്ര ഓലാരമായ അപരാധം അനുന്നു ചെങ്കാലും അതിനെക്കരിച്ചു് നിമ്മത്സരം ആലോച്ചിക്കുന്നേയു ഭണ്യം പ്രയോഗിക്കുതെന്ന പക്ഷത്തിലാണു് നില്ക്കുന്നതു്. ആരാണിവരിൽ മതിമാനം ദയാവാനാം?

തന്റെ സ്വന്തം ഘുത്തനേയും, മഞ്ഞിപ്പുത്തനേയും, സേനാപതിയുടെപ്പുത്തനേയും ഒരു സംഘം ഭക്താരേയും അകുമമായി എതിന്ത്രകൊന്നവനായിരുന്നു ഹനമാനോട് രാവണന് കാരണമാണ് തോനിയതു്. ആരോഗ്യ ചുവാം ഉദ്രാനത്തിൽ എങ്കിനേയോ അക്കപ്പേണ്ട താഴിരിക്കുമെന്നും, ആര്യാർ ആളുകളെ കണ്ണപ്പേണ്ട ദേശനായുംതീന്തു് ജീവരക്ഷയ്ക്കായി എന്നൊക്കെയേം ചൂപ്പുണ്ടാണും കാണിപ്പുതാവാമെന്നും, അതിൽ ആര്യഃ

ക്ഷോട്ട് അരാക്കവുംബു വേണ്ടിത്തന്നും രാവണൻ വിച്ചാ
നിച്ചു. ഇതു നില്ലപട്ട മററാക്കിണ്ടോ? പരവള്ളുന
ഞ്ഞപ്പറി ഗ്രൂഖാശയനായ രാവണൻ അറിയുനില്ല.
അസത്രുവും അധികമുഖം അതിക്രമവും തനിക്കെതിരെ
പിളഞ്ഞതുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം കാണുന്നതുമില്ല.

സാന്തപ്പന്തുവുംകും അദ്ദേഹം നൽകിക്കൊണ്ടാണ്
രാവണന്മാരും ഹനമാനോട്ട് അതെന്നമെന്തെന്നും ചോ
ദിച്ചതു്. അതിനു് ഹനമാനൻറെ മരചടി അതിർക്ക
വിശ്വര ധിക്കാരതേതാടിക്രമിയാണ്. രാവണൻ അപരാ
ധിയാണുന്നതിനു് ഹനമാനുന്നതാണ് അനാഭവും?
അമ്പവം, കാമലോഭ്രാഷ്ട്രാൽ രാവണവധത്തിനു് ശ്രദ്ധം
ചെയ്തിരഞ്ഞിയവക്കു് രാവണനിൽ വല്ല അപരാധവു
മുണ്ടാ എന്നു്, അനേപശിക്കവാനില്ലല്ലോ. എന്നാലും,
നടപടിയിൽ കരിച്ചുക്കുരൈയു മന്ത്രാദ വേണ്ടയേണു?
മന്ത്രാദയെ അതിലംഗിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നു് മുടാപരാധം
ചുമത്തിക്കാണ് രാമൻ ബാലിയെ കൊന്നതു്. അതു
രാമൻറെ അരംകാക്കാവട്ടു, നീതിയും വേണ്ടാ, അതു
രവും വേണ്ടാ. വേറും പോകിരിക്കിയാ രാവണനോട്ട്.
ഹനമാൻ പറഞ്ഞത്തിൽ തെമ്മാട്ടിത്തമല്ലുതെ മരോ
നാമില്ല. താനോന്നിയായി വിലേപശ്രേതാട ശകാഡി
ക്കാനം ദ്രോഹിക്കാനമായി ഇരഞ്ഞിയവനാണ്. താൻ
എന്നു് ഹനമാൻ രാവണൻറെ മുവിൽ മാരു തട്ടി നി
ല്ലെന്നു. അതു ക്രാഡപ്പോരു രാവണനു് ഒപ്പുമുണ്ടായി
ഈ ഭാജ്ഞൻ വയ്ക്കാണുന്നു് അപ്പോഴേ രാവണനു
ഭന്നാനിയുള്ളൂ. എന്നാൽ, അതു തോനാലിനെ കുമ്മരി
ശ്രദ്ധാ പക്കാവാൻ വിശ്രീഷ്ടനു് രാവണനെ റിഭിം

കുതന കൊല്ലുന്നതു് പാപമാണെന്ന വിഭീഷണൻ
 വാദിച്ചു. കുതയത്രു അരങ്കാരാത്തനായാണെന്നു
 അതാം അറിയാം. ദഹമാൻ കുതന്നർ നിലയിൽ
 അല്ലപ്പോ വന്നതും ചെയ്യുതമെന്നും. സുകുളു അകാ
 ചതു് അകുമിക്കും, രാജകിക്കരമാരെ മാത്രമല്ല, രാജ
 ചുതനൈക്രടിയും കൊല്ലുകയും, അതിനെക്കരിച്ചു ചോ
 ചിച്ചതിനു് രാജാവിനെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് ശകാരി
 കയും ചെയ്യുതു് കുതയമുണ്ടോ? കളിച്ചു്, ചതി, കൊല,
 ഏകയേററു, രാജദേപശം എന്നിങ്ങനെന ചല അപരാധ
 ഞേളും കറിന്തരങ്ങളായി ഹനമാനിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേ,
 രാജനിയോഗത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ട് വിളിക്കവാൻ
 തെന്നു രാജകമാരനെ ഹനമാൻ അനീതിയായി വധിച്ചി
 റിക്കേ, അതൊക്കെയും മറന്നു് കുതനെനു വെച്ചു മാത്രം
 ഹനമാൻ രക്ഷപ്പനാകമെങ്കിൽ, കുതനാൻ മാത്രം ഒരി
 യല്ലോ രാജാവിനു് പരരാജ്യങ്ങളെല്ലാം നശിപ്പിക്കവാൻ.
 ഹനമാൻ ചെയ്ത ഓലാരാവരാധ്യങ്ങളെക്കരിച്ചു്—തന്റെ
 ജൗമുന്നൻറെ പുത്രനെ വധിച്ചതിൽപ്പോലും, വിഭീഷണ
 എന്ന വിചാരമില്ല. രാവണനണ്ണായ നാശത്തിലും ശ്രോ
 കത്തിലും അവമതിച്ചില്ലും വിഭീഷണൻു് അരംതാപവു
 മില്ലു. ഹനമാനെ എങ്ങിണ്ഠായെങ്കിലും വിട്ടയ്ക്കുണ്ടതി
 ലേക്കു് വിഭീഷണൻ തരം നോക്കുന്നു. ഹനമാൻ അറിവെ
 ചെയ്തു് ദണ്ഡാർമ്മായ ക്രഷ്ണതയാണെന്നു വിഭീഷണൻു്
 അതാന്നാജ്ഞയില്ലു. ആ അപരാധങ്ങളാൽ ഹനമാൻ വധ്യ
 നാണ്ണനു വിധിയിണ്ണാകയാണെങ്കിൽ, ആ രാമക്രൂതന്നെൻറെ
 ശോചനത്തിനു് രാവണാദാജൻ വേരെ വഴിനോക്കുന്നു.
 ശരാഖാനു വധിച്ചാൽ രാമനെ യുദ്ധത്തിനു് ഇങ്ങോടു്
 ആച്ചിശോഭാബുചോദ്യനാൽ വേരെയും ഒണ്ണാകയില്ലോ

എന്നും, അത്യോധനത്തിനും സന്ദർഭം കിട്ടിയതും വെള്ളേക്കുള്ളായതു എന്നും, ഇങ്ങോടു വരുത്തിയോ അങ്ങോടു ചെന്നോ രാഖനേപു പൊതുവാൻ സെസന്റുമെല്ലാം ഉണ്ടായതെന്നും നിൽക്കുവാൻമാറും, ധനമാനന ഇപ്പോൾ വിച്ചയച്ചാലും മുലം ക്ഷീപ്രസാധ്യമാക്കുവെന്നും പിഠീഷണൻ രാവണനോടു പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വാദം വെള്ളേബാലിശമാണും അക്കും മനസ്സിലാക്കും. ധനമാനന വിച്ചയച്ചാൽ മാത്രമേ രാമൻ മുലത്തിനു വരീകയുള്ളതും വെന്ന വിഭീഷണൻ വാദിക്കുന്നതിൽ അധ്യാരമേയില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ധനമാനന ഏങ്കിലെന്നെങ്കിലും പിച്ചവിക്കണമനാണും കരതൽ. അതിലേക്കവേണ്ടി എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നവെന്നു മാത്രം. അദ്ദേഹം രാവണനു പ്രഭാദിപ്പിക്കുവാൻ രാമപ്രേഷവും മുലതുള്ളും കലാലായി ഇവിടെ കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

ഓതുപ്പിയന്നായ രാവണൻ വിഭീഷണൻറെ ഇപ്പോൾ പോലെ ചെയ്തുകൊള്ക്കുന്നും ഒഴിവെന്തു മാറി. ധനമാനന കൈട്ടിയിട്ടുന്നതുകൊണ്ടും തന്നിക്കു വല്ല ഇണവുമോ, വിച്ചയയുള്ളനുകൊണ്ടും വല്ല ദോഷവുമോ ഉള്ളതായി രാവണൻ കാണാനില്ല. അപരാധിയെ ഭാഗിക്കുവെന്നതും സന്ന്യോ അദ്ദേഹം കുത്തിയുള്ളതും. അതിൽ, അഭിപ്രായ ഫലം കണ്ണപ്പാരാ, അസജനോടും വാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനും സമൂഖിക്കായില്ല. വാദപ്രതിവാദംകൊണ്ടും മന്ത്രിസഭയെ കലക്കുന്നതും രാജബവലത്തിനും ദോഷമാണും കണ്ണിട്ടാവാം അദ്ദേഹം മാറിയതും.

വിഭീഷണൻറെ വാക്കപോലെ ധനമാനന വിച്ചയയും യാതൊരു മററാതു ദോഷാരാപത്തുകൂടിയും ലക്ഷയുള്ളണായി. തന്നോടു രാവണൻ കാണിച്ച ഏദാർത്ഥത്തിനും അനന്തരാ-

നായി, കേവലം ഭവിനീതനായി, മുതല്ലുതയോടെ ഹസ്താന്തരം ലക്ഷാനഗരത്തിൽ തീരകാളി തനി. കൗത്തിങ്കുട്ടി നിശ്ചിക്ഷവാൻ വിദ്രോഹമുന്നിയായി വന്നിരിക്കയാണ് ഹസ്താന്തരം എന്ന്, അദ്ദേഹം അവിടെ അകാരണം തുടർച്ചരെ ചെന്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഭാഷ്യമ്പദ്ധതിക്കാണ്ട് മനസ്സിലാക്കവാൻ വിഭീഷണൻ കഴിഞ്ഞിപ്പോയും! തന്റെ സ്വന്തം ഭൂതാവിശന എത്ര ദേഹാരമായ ദാദാമാനത്തിലാണ് വിഭീഷണൻ തജ്ജിയതും! രാവണന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജധാനി അശ്വിക്ക് ആമാരമാക്കുന്നതും. രാവണന്റെ ഇദ്ദോട്ടുള്ള പുന്നിസ്തോദവിശ്രദ്ധാസങ്കമാണെന്ന്, അദ്ദോട്ട് സമുലനാടെ തേരാളം ഭ്രാഹ്മിക്കവാൻ വിഭീഷണൻ പഴിതാക്കക്കയേറു ചെയ്യുന്നതും? രാവണന്റെ ഉഭാരവൃത്തിയോ രാവണനെ നിശ്ചിക്ഷമാരായതും?

ഇതാ, ഈ ഹസ്താന്തരം ചെയ്യു പ്രശ്നസക്കമംംഎത്ര പെശാച്ചികമാണെന്ന് ഫോക്കുക. രാവണൻ രാമന്റെ അപരാധം ചെയ്തിട്ടബന്ധകിൽത്തന്നെന്നും, ലക്ഷാനിവാസികൾ എത്ര പിശച്ചു? രാജാക്കന്മാർ പരസ്പരം പിണ്ണാക്കയെന്നതും സാധാരണമാണ്. അവർ തമ്മിൽ ഇടയ്ക്കിടെ പൊതതുകയും ചെയ്യേക്കണം. അതിലെഡാന്റി, ഒരു അതതു രാജുത്തിലെ സാമാന്യമാക്കി പജിപ്പിച്ചെന്നുരല്ലാതെവരെ ഉച്ചലവിക്കാരത്തെന്ന പദ്ധതിക്കു പണ്ടെ വിധിയുണ്ട്. സുരീകളും കണ്ണുപ്പെട്ടും വുലരും ഉംപുടെയുള്ള പെട്ടെന്നു മഴവൻ നിരവധി നാശങ്ങളെക്കാണ്ട് ആത്തരാക്കിയതും പെശാച്ചിക്കുന്നുതെ എത്ര പരയട്ടേ. എത്ര രമണീയമാണ് ലക്ഷ്മി

നഗരം! ലോകത്തിന് ഒത്തു് അനന്തരാലമായ നിധിക്കു
ഞാ? അതിനേരൽ തീവ്യച്ചവന എത്ര ഭാരണവുത്ത
സാമ്പത്തികാശം നാം കരത്തേണ്ടതു്? ലോകാന്റരാങ്കളായ
ധനങ്ങളും വിശിഷ്ടമുണ്ടാവന്നരായാൽത്തു് കൂടും, സാധപ്രി
ഖനങ്ങളായ സവാഗ്രഹങ്ങൾക്കും, ദിവ്യമോഹനങ്ങളായ
പ്രതിവിലാസങ്ങളും, വിചിത്രാത്മകങ്ങളായ കലാവി
ഭവങ്ങളും ലക്ഷ്യിച്ചുള്ളതു് ഹനമാൻ കണക്കാണ്ടോ.
അതു വകയെക്കെങ്കും പുതഃപ്രേപ്പം കൊണ്ടുമാത്രം മന
മാൻ ഭർബുഖിയാൽ നിലപ്പിച്ചവല്ലോ? ധാതോങ്ക
തെററം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത അതു പെണ്ണുങ്ങളേയും കാരണങ്ങൾ
ഒഴുയും മുല്ലരേയും നിർദ്ദേശം ശുട്ടതേതാടെ ചുട്ടകനിയും കയ
ശ്രേ മനമാൻ ചെയ്തു്? മനമാൻ രാമക്കത്താണ്ടാന
ചെയ്തു് സാധുജനപീഡനം അവാമെന്നോ? തനിക്കു
കുറ്റാക്കുമെന്ന മാറ്റിച്ചു് മനമാൻ നീതിയും മംഗലയു
മില്ലാത്ത ചെറം പ്രോക്രിയയായി നടക്കക്കയേന്നോ!
വാനരചാപല്ലുമാണിതു് എന്നാണോ ഇതിനു് രാമന്തോ
സമാധാനം? വാനരചാപല്ലുത്തെ പഴിച്ചു് വാലിയെ
ചെയ്തു രാമൻ, “ഈ ഏൻപിച്ചു യല്ലവാ” എന്നു ഹന
മാന്ത്ര കാഞ്ഞത്തിൽ ഇളിച്ചുനിൽക്കാമോ? കാമപ്രാത്മന
ചെയ്ത കനുകയെ കുറ്റനാസാച്ചേദം ചെയ്തു് വിത്രപരാ
ക്കിയ രാമൻ, മുല്ലത്തിലിറിങ്കിട്ടില്ലാത്ത രാജുത്തു് കടനു്
അവിടെ കൊലയും തകക്കലും തീവ്യപ്പുംകൊണ്ടു് അസം
പ്രം ജനങ്ങളെ കരയിപ്പിച്ചവനെ പരമക്കത്തെന്നു്
അതിരിക്കുന്നു.

ഭീകരമായ ലോരകൾം ചെയ്യവാൻ ഹനമാനെ
വിട്ടതിനു് രാവണൻ ലജ്ജയാൽ തലതാഴ്ത്തി. നീതി
പ്രംാദം വിട്ടയ്ക്കുവാൻ എന്നകൊണ്ടു് അർഹന്നല്ലോ

നാനാമാൻ. ഓരുള്ളേഷ്വരവും ധന്മഖലിയും അതിൽ കവി എത്തതുകൊണ്ട് രാവണൻ്റെ അഭവലം പറ്റി. അനാജ നായ വിഭീഷണനെ രാവണൻ പരിചുമ്പുമായി ലോഹി ക്കായം വിശ്രദിക്കകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്ത്രിക്കമോ അഫിതമോ അത്യി വിഭീഷണൻ ഇതുവരെ യാതൊന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഒരാൾ കൂതവയം നീതിനിഷിലമാണെന്നും സാധുമതം പുറ പ്രസ്തുവിച്ചേണ്ടും അതിൽ എങ്കിനെ സംശയിക്കും? അൻഡാജൻറു പ്രിയത്തിലും, അതു നീതിവാകുത്തിനും മാറ്റുന്നതിലും മാത്രമേ രാവണൻ അപ്പോൾ മനസ്സു ചെന്നുള്ളൂ. അനുരീഞ്ഞപ്പോൾും അദ്ദേഹം കൈടകില്ലും കാണുന്നില്ല. വഞ്ചനയിൽ അദ്ദേഹം കട്ടങ്ങിയിരിക്കു ഹാണെന്നും അറിയുന്നതുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിനുള്ള നാശം പടതയാല്ലാണും വിഭീഷണവാകുത്തെ വിശ്രദിച്ചതും ഹനമാനെ വിട്ടുചെന്നതും. മഹാമാൻ, വാസുവത്തിൽ, കൂതനായിട്ടല്ലോ അവിടെ വനിക്കുകയും. ഗ്രംമായി ലങ്കാ രഹസ്യം ഗ്രഹിക്കവാനായി ബലാൽ അക്കത്തു കടന്ന ചാരനാണും ഹനമാൻ. രാജനീതിപ്രകാരം ചാരൻ വയ്ക്കാണും. ചാരകത്തം മാത്രമല്ലോ, നിമ്മാംഗമായ അതുകൂടുതലും അവിടെ നടന്നിട്ടണ്ട്. അതിനൊള്ളാം പുറമേ, അതു ചാരൻ രാജാവിനെ അധിക്ഷപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുയും ചെയ്തു അത്രേ വിഭീഷണനു വേണ്ടി വിട്ടുയാണും ഇപ്പോൾ തലതാഴ്ത്തണ്ണി വന്നു. താൻ ചെയ്തു അനന്തമായിരെന്നും ലങ്കാ മഹനും കണക്കപ്പോഴേ അദ്ദേഹം ചൊരുന്നുള്ളൂ. വിഭീഷണ നാൽ താൻ വഞ്ചിതനായിരെന്നും അപ്പോൾ അദ്ദേഹം സംശയിക്കുന്നും ചെയ്തു.

ഓക്കെന്തോടും അധികമയിക്കും ഭയംകരമാണ് വിലീഷണർന്നു ആ വന്നുന. രാവണനാണ് സീതയെ അപഹരിച്ചതു് എന്നു് രാമനു് തുനു പറയുവാൻ അഞ്ചു വരെ ദേഹം മുളായിരുന്നില്ല. ലങ്കാനിവാസികൾ പോലും പരക്കു അറിഞ്ഞിട്ടില്ലോത്തതാണ് അവിടെ സീയയുണ്ടെന്നതു്. പരഭാരാപദ്ധതിം നിദ്രക്കമ്മാ എന്നു് രാവണനാരിയാം. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അക്കായ്യും അദ്ദേഹം ഏററവും ശ്രദ്ധമാക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഗതുന്നരമില്ലാതെ വരുമ്പോരു സ്വന്തം മാന തനിനു വേണ്ടി ഇത്തരം പ്രതിക്രിയകളും ചെയ്യാവുന്നതു തന്നെയാണ്. ഇതിലധികം സെഫ്റ്റ്മായി വേറെയെങ്കിൽ പ്രതിക്രിയ രാവണനു് ആ സദഭ്രതതിൽ ചെയ്യാനി ശ്രീനു് നാം കണക്കാണല്ലോ. എങ്കിലും, സാധാരണമായി ഇതരജാക്കാൾ അനവത്തിക്കവാൻ യോഗ്യമില്ലാത്തതാണ് തന്നെന്നു ഇരു കമ്മം എന്നു് രാവണൻ അറിഞ്ഞിട്ടാണ് ഇതിനെ ഇതു രഹസ്യമായി വെച്ചുതു്. മഹാജനമത ദേഹയും, മുരിപക്ഷധിതത്തേതയും അതഭരിക്കുന്നതിൽ രാവണനുള്ള ഒഴിവുകൾക്കും ഇരു ഗ്രാവനത്തിൽനിന്നു് തെളിഞ്ഞുകാണാം. രാവണൻനു ഇരു രഹസ്യം ഏറ്റ മാനാൽ ഇതാ വെളിപ്പേട്ടു. രാവണൻ പരഭായ്യേ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നവനു ആക്ഷേപം ഇതാ, ലോക മൈജ്ഞം പരക്കകയായി. ഇതാണ്, യഥമാനന വിച്ചയ ചുത്രകൊണ്ടുനായ ഏററവും വലിയ അപത്തു്.

സീത ഇവിടെ ഉണ്ടെനു് യഥമാനിൽനിന്നു് അറിഞ്ഞു് രാമൻ യുദ്ധത്തിനു വരുട്ടു എന്നു് താനാം ആട്ടാളികളും സമരസന്തോശ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടു്, അമുഖം, യഥമാനൻ പിന്നാലും കണ്ണ

കുട്ടാ സെസന്റും രാഖനെ ആകുമിച്ചു ചെല്ലുടേയെന്നും വിഭീഷണൻ പറയുകയുണ്ടായില്ലോ. വിഭീഷണൻറെ ഈ വിക്രമപ്രഭോന്തരാലുണ്ട് രാവണൻ അപ്പോരു അന്യ നായതു്. പിന്നോ ആ വിഭീഷണനെനെ അരങ്ങേണ്ടും കാണു നില്ലു. താൻ ജേജുമുന്നേക്കൊണ്ട് വിട്ടയപ്പിച്ചു ഹനമാ നാൽ ലങ്കാനഗരം ദുർഘായിട്ടും വിഭീഷണൻറെ മന സ്ഥിതി ചുടേററിട്ടില്ല. തന്നെക്കൊണ്ട് തന്റെ ജേജുമുൻ ഡാനംകെട്ടു് തല താഴേഴ്ത്തി വന്നവല്ലോ എന്ന അന്ന താപവും ആ അനാജനില്ല. വിഭീഷണൻ പറഞ്ഞതു ക്ഷോലെ രാമനോടു് യുദ്ധത്തിനിരിഞ്ഞവാൻ ലങ്കാനി ചുസ്തികൾ തുനിശ്ചതിരിഞ്ഞമെങ്കിൽ, സീതാപരഹരനു ദഹസ്യം നാട്ടിലെണ്ടും പരത്തി തനിക്കു് ശത്രുക്കൾ ചല്പിക്കുമ്പുന്നേ. രാമനെ പിടിക്കുന്നമെന്നു് രാവണനു് താനീയിരിക്കാം. ഇനിയങ്ങോടു് യുദ്ധംതന്നേ എന്നു് അനാജൻ ചുതിന്ത്തു കണ്ടതിൽ രാവണൻ നിറ്റുക്കും മഹിച്ചു്. “എന്നാൽ, ഈ പോകിരി ചെന്നു് രാമനെ യുദ്ധത്തിനു കൊണ്ടവരട്ട്” എന്നു് ഹനമാനെ രാവണൻ വിട്ടയയ്ക്കും ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോരു ഉണ്ടാ ഇതു് ലഭ്യാദ്ധനമാണു്, രാമനോടു് ചുതിരിട്ടേണ്ട കാഞ്ഞത്തിൽ വിഭീഷണനുമില്ലോ, മരാക്ക നില്ലോ ഉള്ളമെമാനും. അനാജൻറെ ഈ വഞ്ചനയാൽ തനിക്കു പററിയ അബവലത്തിൽ രാവണൻ തലതാഴുകു ഉള്ളാതെ എത്തു ചെയ്യും!

മേലിൽ വേണ്ടുന്ന കാഞ്ഞങ്ങളെളുക്കരിച്ചു് ആലോച ചിക്കവാൻ രാവണൻ ഉടനെ മഹാജനസം വിളിച്ചുകുട്ടി. ആനങ്ങളോടുകൂട്ടുകി ആലോചവിച്ചും, ജനങ്ങളുടെ ക്രിപക്ഷം

അവിച്ചുംകാണല്ലാതെ, രാവണൻ രാജുകാൽ പദ്ധതി ലഭാന്നിലും എപ്പോറ്റുകയില്ല. സീതാപരമരണം സ്വന്നം കാൽമായതുകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ ഇണങ്ങോ ഭോഷ്ഠനാം ജനങ്ങൾ എല്ലിക്കാതെന്നും രാവണൻ തനിപ്പുമുള്ളു.

അതു സദയിൽവെച്ചണായ രാവണന്നെന്നറ ഉപാക്തമത്തിൽനിന്നും അഴടിയം എത്ര നല്ല നീതിപ്പണ്ണം ദൈവങ്കരനം ഉഭാരവൃത്തനമാണെന്നും കാണാം.

“മഹിമാർ ഹിതമിച്ചിപ്പോർ, മഹിത്തിപ്പിനു പോന്നാ— [വർ, സമാനഗ്രീലർ, വേദ്യകാർ, ഹിതപ്പുട്ടുള്ള ബാധാവർ ഇവരോടൊരു മഹിച്ചിട്ടുവൻ കാല്ലും തുടന്നിട്ടും, യതാം ദൈവത്തിലും ചെയ്യുമവൻപോൾ പുഞ്ചേഷാതാ—

രുണങ്ങോഷമുറയ്ക്കാതെ, ദൈവത്തെ നിന്നുക്കാതെയും, [കർ; ചെയ്യാം ഞാ'നെന്നു കാൽത്തിലമാന്തിപ്പോർ നരായ—

എനിക്കിനേയാണും അദ്ദേഹം ആ ഉപകുമം അതരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതും. [മൻ.”

“രഹ്യകമത്രതെയാലംബി, ചുംഗമം കണ്ണക കണ്ണമായും മഹിമാരേതിലേപ്പുട്ടിട്ടുണ്ടുതമമമല്ലുമാം; തമിൽപ്പുക്കണ്ണം പിടിച്ചേരുതെങ്കിച്ചീട്ടുനാതെതിലോ, രഹ്യകമത്രപ്രിയമുമില്ലോ മനുമയമം സുമതം.” — എന്ന് അദ്ദേഹം സദസ്യരും ഓമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, രാമന്റെ യുദ്ധസന്ധായത്തിൽ ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതെന്നാണെന്നും വിനായത്തോടെ ചോദിക്കുന്നു.

വിഭീഷണനാഴികെ, മരഹസ്താവത്യം “യുദ്ധം, യുദ്ധം” എന്ന മതിന്നനിന്ന്. വാനാരനെ വിചയയ്ക്കാവാൻ വേണ്ടി അപ്പോൾ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമല്ലാ ഇപ്പോൾ വിഭീഷണനിൽനിന്ന് കേരളക്കന്നതു്. രാമനോടു് യുദ്ധം ചെയ്യാൽ ജയമണ്ഡാകയില്ലെന്നും, സീതയെ വിച്ഛക്കാട്ടക്ക കയാശ് നല്ലതു് എന്നും വിഭീഷണൻ വാദിക്കനും അപ്രകാരമൊരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടെന്നും വിഭീഷണനിൽനിന്ന് ചുരപ്പുട്ടുള്ളവൈക്കിൽ അല്ലോ പൊരുക്കാമായി അനുംതിച്ചു. രാവണനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശത്രുവിനെ വിഭീഷണൻ കേരിക്കേറി പ്രശംസിക്കുന്നു. അതുകൂടു് രാവണത്തേജസ്സിനെ ആ അഭാജന്ന് ഇടിക്കാലും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനേ, അഭിപ്രായഭേദം കണ്ണപ്പോരാധി, അതു് തന്റെ സ്വന്തം അഭാജനിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതാക്ക യാൽ രാവണനു് ദരിക്കൽക്കൂട്ടിയും തലതാഴേ തുണി വന്നു. ആ സദഭ്രത്തിൽ വിഭീഷണനോടു് താൻ ഇട തെതാൽ, ആ സദി മഴവൻ തന്റെ അഭാജനെ മുഖായ തേതാടെ എത്തിക്കുന്നതു തന്നിങ്ക് കാണേണ്ടിവരുമെന്നു വിചാരിച്ചു് രാവണൻ ആ സദയിൽനിന്നു് ഉടനേ പിന്നാറി. ആ ഭ്രാതാക്കന്നാക്ക് ഇതുവരെയും അഭാജന മായിട്ടിപ്പാത്തതാശ് അഭിപ്രായഭേദം. രാവണകുംഭക്കൻ വിഭീഷണനാരെ ദരേമട്ടിൽ ആരാധിക്കുന്നവരാശ് ആ നാട്ടകാർ. ആ നാട്ടകാരുടെ മുഹിൽ, തങ്ങരാഭിനിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നു കാണിക്കുവാൻ രാവണൻ മടിച്ചു് അതുകൊണ്ടു്, അനന്തരകാർത്ത്യങ്ങളിലേക്കു കടക്കാതെ, അഭിപ്രായഭേദം ഭവിക്കയാൽ കാർത്ത്യനിയുധം സുകരമല്ലെന്നു വെച്ചു് അദ്ദേഹം സദയെ പിരിച്ചുവിട്ടു.

അവിച്ചുംകൊണ്ട്പോതെ, രാവണൻ രാജുകാൽക്കുളി ലെംഗിലും ഏപ്പേട്ടടക്കയിലും. സീതാപരവരനാം സ്പന്ദകാൽമായതുകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ ഗ്രണമോ ഭോഷ്യോ ജനങ്ങളെ ഏപ്പിക്കുത്തെതന്നു് രാവണൻ തനിപ്പേണ്ടു്.

അതു സദയിൽവെച്ചുണ്ടായ രാവണന്റെ ഉപകുമതിയനിന്നു് അദ്ദേഹം എത്തു നല്ല നീതിജ്ഞനാം ദൈവക്ഷേത്രവും ഉദാരവുത്തന്മാശാനാം കാണാം.

“മരുമാർ ഹിതമിസ്തിപ്പോർ, മരുത്തീപ്പിനാ പോന്ന
വാർ, സമാനഗിലർ, വേദ്യക്കാർ, ഹിതപ്പുട്ടിള ബാധവർ
ഇവരോടൊത്തു മരുച്ചിട്ടെങ്കിൽ കാൽപ്പം തുടന്തിട്ടു്,
യതാം ദൈവത്തിലും ചെയ്യുമവൻപോൾ പുഞ്ചോതാ—
[വർ,

മുണ്ഡോഷ്ഠുറയ്ക്കാതെ, ദൈവത്തെ നിന്മക്കാതെയും,
ചെയ്യാം തൊനെന്നു കാൽത്തിലമാനതിപ്പോൻ നരായ—
[ഒൻ;
എനിങ്ങിനേയാണു് അദ്ദേഹം ആ ഉപകുളം ആരംഭി
ച്ചിരിക്കുന്നതു്.
[മൻ.”

“ഐകമത്രത്തെയാലംവി, ചുംഗമം കണ്ണക കഴുമായും
മരുമാരേതിലേപ്പേട്ടിട്ടുണ്ടുതമമരുമാം;
തമിൽപ്പുക്കണ്ണം പിടിപ്പേരേതക്കിച്ചീടുന്നതെതിലോ,
ഐകമത്രപ്രിയവുമി, ചുംഗമം കണ്ണമായും നൃത്തം.”—എന്ന
അദ്ദേഹം സദസ്യരു ഓമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്, രാമന്റെ യുദ്ധ
സന്നാഹത്തിൽ ഇവിടെ ചെയ്യുണ്ടെതന്നുണ്ടാണു് വിന്ന
യതേതാടെ പ്രോഭിക്കുന്നു.

വിഭീഷണനാഴികെ, മരഹസ്താവത്റം “യദിഃ-
യദിഃ” എന്ന മതിന്റെനിന്ന്. മനമാനെ വിട്ടയ്ക്കുവാൻ
വേണ്ടി അപ്പോൾ പറത്തെ അഭിപ്രായമല്ലാ ഇപ്പോൾ
വിഭീഷണനിൽനിന്ന് കേരളക്കനാത്രു്. രാമനോടു യദിഃ
ചെയ്യാതെ ജയമണ്ഡാകയില്ലെന്നും, സീതയെ വിട്ടകൊടുക്ക
കയാണു് നല്ലതു് എന്നും വിഭീഷണൻ വാദിക്കനും
അപ്രകാരമൊരു അഭിപ്രായം ഉണ്ടെന്നും വിഭീഷണനിൽ
നിന്ന് ചുറപ്പെട്ടുള്ളിട്ടെങ്കിൽ അല്ലോ പൊരുക്കാംമായി
തന്നെ. രാവണനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ശത്രുവിനെ വിഭീഷണൻ കേരിക്കേറി പ്രശംസിക്കുന്നു.
അതുയും് രാവണത്തേജസ്സിനെ അതു അനാജൻ ഇടിക്കയും
ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനേ, അഭിപ്രായഭേദം കണ്ണപ്പോൾ,
അതു് തന്റെ സ്വന്തം അനാജനിൽനിന്നു് ഉണ്ടായതാക
യാതു് രാവണനു് ദരിക്കൽക്കുടിയും തലതാണു് തന്നെ
വനു. അതു സദാദ്ധത്തിൽ വിഭീഷണനോടു് താൻ ഇട
തെത്താതു്, അതു സദി മുഴുവൻ തന്റെ അനാജനെ ക്രൂയ
തേതാടെ എത്തിക്കുന്നതു് തനിക്കു് കാണേണ്ടിവരുമെന്നു
വിചാരിച്ചു് രാവണൻ അതു സദയിൽനിന്നു് ഉടനേ
പിന്നാറി. അതു ഭാതാക്കമാക്കു് ഇതുവരെയും അണിവെ
മായിട്ടില്ലാത്തതാണു് അഭിപ്രായഭേദം. രാവണകുംഭക്കന്ന്
വിഭീഷണമാരെ ദേരുട്ടിൽ അന്തരാധിക്കനാവരാണു്
അതു നാട്ടകാർ. അതു നാട്ടകാതുടെ മുമ്പിൽ, തങ്ങൾ
ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നു കാണിക്കുവാൻ രാവണൻ മടിച്ചു്
അതുകൊണ്ടു്, അനന്തരകാർത്ത്യങ്ങളിലേക്കു കടക്കാതെ,
അഭിപ്രായഭേദം ഭവിക്കയാതു് കാൽനിശ്ചയം സുകര
മല്ലെന്നു വെച്ചു് അദ്ദേഹം സദയെ പിരിച്ചുവിട്ടു.

ഇങ്ങിനെയല്ലാതെ ഇവിടെ രാവണൻ മറ്റൊരാൾ ചെയ്യുക? കാൽനിശ്ചയം ഉടനടി വേണ്ടതാണെന്നോ, ഇനി അല്ലോപ്പോലും ദാമാന്തിച്ചാൽ ആപത്രും അനി വായ്മാക്കേണ്ണം അദ്ദേഹത്തിനാറിയാം. എന്നാൽ, സപന്തം അനാജനം, സപന്തം സചിവമായം തമ്മിൽ ഭിന്നിച്ചുനിൽക്കുന്നതിൽ ഏതു പക്ഷത്തേക്കാണ് അദ്ദേഹം ചായേഖിച്ചതു്? വിഭീഷണവാക്കപോലെ ഹനമാനെ വിട്ടയുള്ളാലുണ്ടായ മനോലുണ്ണം നാടക്കേരം അദ്ദേഹത്തിൽ വളരുന്ന് വളരുന്ന് വരികയാണ്. അറിയാതെ ചാറിയ അത്തരം അവലും ഇനി അറിത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തുടങ്ങേം? ആ വിഭീഷണനെ വിശ്രസിച്ച് സചിവമാരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്നക്കാമോ? സചിവമാരുടെ അഭിമർത്തത്തെ കൈകൈഞ്ഞിപ്പാനതായാൽ, ജ്ഞാപ്താ ഒഴിമാർ തമ്മിൽ കലഹമായിരുന്ന ജനാപവാദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതുക്കേണ്ടിവരുമല്ലോ. ഭോഗ്യത, അമിതവല്ലത്താടെ തന്റെ പട്ടിക്കലേക്ക തള്ളിവരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, തന്റെ കുടംബം സ്ഥർലുക്കും ഇരു ഡാക്കന്തു് രാവണൻ സഹിക്കുന്നതുണ്ടിനെ? ഇങ്ങിനെയുള്ള അവസരത്തിൽ, വരുന്നതു വരട്ടേ എന്ന സക്കാത്താടെ ഒന്നം മിണ്ണാതെ മാറിയിരിക്കുകയേ നിവാഹ ഇല്ലെന്ന്. അതുതന്നായാണ് ഇവിടെ രാവണൻ ചെയ്തു്. പദ്മേ, രാവണന്റെ ഇം സാമം കാലോചിതമല്ലായും യാൽ ദോഷമായിട്ടാണ് ഭവിച്ചതു്. രാവണന്റെ മനസ്സിനുള്ള മാത്രവം വേണ്ടതില്ലയിക്കമായോ!

യുക്തിയോ, ന്യായമോ തെല്ലമില്ലാതെ പുംബര വിരോധമായിട്ടാണ് വിഭീഷണന്റെ വാദം. രാജനോട് ആലൂത്തിനായി ജ്ഞാപ്താനെ പ്രതിപ്പിച്ച വിഭീഷണന്റെ,

പ്രജാദഹനം കണക്ക് കോപമാണ് ക്രുട്ടോട്ടതു്. എന്നാൽ, പ്രക ദയിച്ചതോടുകൂടി വിഭീഷണൻറെ ഉന്നസ്ത തന്മ ത്വിരികയാണ്. അതുകൊണ്ട്, യുദ്ധത്തിനായി മനീച്ച തിന്റെ അട്ടത്ത ദിവസം, കീഴാതുള്ളകയാണ് നല്ല തന്മ വിഭീഷണൻ ജേജുമ്പനോട് ഉപദേശിക്കമാറായി. ഇന്നലെ കാണാത്ത കീഴാതുള്ളതു അദ്ദേഹം ഇന്ന കണ്ണ തെങ്ങിനേ? ഇന്നലെത്തെ നിലയിൽനിന്ന് ഇന്നേക്ക് തലകീഴ് മരഞ്ഞിരിക്കനാൽ നോക്കു. അപ്പുംപ്പും തന്ത തന്റകാൽം ഹോലെ വല്ലതുമൊക്കെ പറയുന്ന വെറും സ്പാത്യവരാം, മൈവാദും മാനവമില്ലാത്ത ക്കു പ്രനമാബന്നം വിഭീഷണനെ ഭാതുവാധനിന്റെ ശുദ്ധകംകൊണ്ട് രാവണൻ കാണുന്നില്ല. ലജ്ജയെ ചുട്ടു തിന്ന് ഹനമാനെ വിച്ഛവാൻ ജേജുമ്പനെ പ്രഫലാഡിപ്പി കുന്നതിന്ന് യുദ്ധപ്രസ്താവത്തെ വാക്കേകൊണ്ട് കോരി എടുത്തു് ധാരാളമായി വിളവിക്കേട്ടതു്. അക്കാല്യം നേടിയപ്പോൾ, ഇന്നി വേണ്ടതു് തന്റെ ജേജുമ്പനെ ശത്രു വിന്റെ കാൽക്കരയെ തല കുന്നപ്പിച്ചു് ലോകസമക്ഷം അപധാസ്യനാക്കുകയാണ്; അതിലേക്ക് വിഭീഷണൻ ഇപ്പോൾ കീഴാതുള്ളവാൻ ഇടത്തോപദേശിക്കും! നല്ല അഭാജന്ന! കഷ്ടം! തന്റെ നിമ്മലമൈയുംതെ രാവണൻ അപാരത്തിൽ ശിഥുകളിൽവല്ലോ!

സീതയെ രാമന്ന് ഈ അവസരത്തിൽ വിച്ഛകൊട്ട ക്കേണ്ണലെന്ന വാദിക്കുന്ന വിഭീഷണൻ എത്ത നീചനായ ദർശിലിയാണ്! ഹനമാൻ വന്ന് സീതയെ കാണാ കയ്യും, സീതയെ രാമന്ന് കൊട്ടക്കാതിരുന്നാൽ യുദ്ധ മാണ്ഡ് ഫലമെന്ന ഹനമാൻ രാവണനോട് പറയുകയും ചെയ്യുന്നായ ആ സന്ദർഭത്തിൽ വിഭീഷണൻ സീതാ

മോചനത്തിനു രാവണനെ പ്രേരിപ്പിക്കാമായിരുന്നില്ലോ? അതെല്ലു അതിന്റെ അവസരം? സീതയെ അപഹരി ചുറിക്കുന്നവനു വെളിപ്പെട്ടുപോകയാലും, സീതയെ പശ്ചായാക്കുന്നതു് അസാധ്യമാണെന്നു വന്നിരിക്കയാലും, ലോകാപവാദത്തെയും പരപ്പിയന്തെയും ശശികവാൻ സീതയെ വിട്ടുയേരുന്നതാണെന്നു വിഭീഷണൻ, അദ്ദുര യക്തിപൂർവ്വം വാദികവാനാണെല്ലോ. അതു് ചതിമാനാരാക്കുന്ന ശരിവെക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, എത്തു ചെയ്യാം! ജേഞ്ചുങ്ങനോ ഗ്രേഗസ്സുബാക്കുന്നെമുന്ന സ്ഥലോ വിഭീഷണൻറെ പ്രാത്മക! അതുമാത്രാം വിനേയുടെ അത്തവശത്പരണതയും നശിപ്പിച്ചു്, പാരതഗ്രാത്തിൽ സ്വാത്മം ഭജിക്കുന്നെന്നു നീചതപ്രതിലിംഗാഭ്യും വിഭീഷണൻറെ നില. ആ കടിലനിൽനിന്നു് നല്ലതു വല്ലതും കാണാമോ?

പരകളുതെന്നു രാവണൻ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്ന വെന്നു അപവാദം നാടുക്കും പരന്നകഴിഞ്ഞു. ഈന്നി രാവണൻ സീതയെ വിട്ടുകൊടുത്താലും ഈ അവമാനം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു നീണ്ടുകരിഞ്ഞു. ഈ അവസരത്തിൽ സീതയുടെ പുനർല്ലാഭം കൊണ്ടു് രാമൻ അടങ്കുകയും വില്ല. തന്റെ ഭാന്തും പീഡിപ്പിച്ചവനോടു് അദ്ദേഹം പ്രതിക്രിയ ചെയ്യാതിരിക്കുമോ? ആ സംഭവം അനീതിയാണെന്നു് ആക്കം തോന്നുന്നതുമല്ല, ഹനമാൻറെ ത്രംട സീതയെ അയച്ചു്, തനിക്കുണ്ടാക്കിയ നാശത്തിനു് രാമ നോടു ഇത്തും പ്രതിക്രിയ താൻ ചെയ്യുതാണെന്നു് രാവണൻ ലോകത്തെ ഗ്രഹിപ്പിക്കയാണെങ്കിൽ, അങ്ങിനെ യും രാവണനോടു് രാമൻ ഏതിക്കുന്നതായാൽ ലോകം അതിനെ ഓഭിനന്ത്യിക്കുന്നതെല്ലുന്ന വരും. അതു് രാവ

ണന്ന് വലവർഖനമാണ്. ഹനമാൻ ഉച്ചതിച്ചുനാം അചവാദാ യാത്രി, ലോകത്തിന്റെ ആകാനജായിൽ അനുസ്രൂത്യത്തെ രാഹനിലേക്ക് തിരിച്ചിരിക്കുവോരും, രാവണൻ ക്ഷമാപനപ്പും രാമസമക്ഷം ചെന്നാൽ അതിൽ ഭീതപ്രമില്ലാതെ മരൊന്നാലാരും കാശാകയില്ല. രാവണന്റെ പ്രതമാവട്ടം, മുഖം വിഭ്രാംഖിവനാലും ദാനം വിട്ടകയില്ല എന്നാണ്.

ധമാത്മമായി വിഭീഷണൻ ശമത്തെ കാക്ഷിക്കുന്ന സംബന്ധിയും, രാഖരാവണവിരോധത്തെ ഒഴിപ്പിക്കുവാൻ ഉചിതമായ മാർഗ്ഗം വേരെളുണ്ട്. രാമൻ ചെയ്തായി രാവണന്റെ കാശാന അപരാധങ്ങളും രാവണനിൽ രാമൻ അനുരോധിക്കുന്ന കൂദ്ധതകളും അന്നെത്തെ രാജാക്കന്നാരെ ധരിപ്പിച്ചു്, അവരെക്കൊണ്ട് ലോകധിതമാംവണ്ണം വിധിപ്പിക്കുവാൻ വിഭീഷണൻ ഉള്ളിക്കരുതോ? അങ്കി നെ അദ്ദേഹം ചെയ്തിങ്ങനെവക്കിയും, ദക്ഷിണഭാരതത്തിൽനിന്നും കുറേ ഭാഗമെങ്കിലും രാവണാപക്ഷത്തെക്ക് കിട്ടമായിരുന്നു. അതൊന്നും അപ്രോച്ചിക്കാതെ ജ്ഞാപ്പുണ്ട്. അഭിജാത്യൈത്തയും ചുറ്റപ്രയുക്തിയും, ദൈക്ഷികക്കാനും അദ്ദേഹത്തെ ശമുവിനെക്കൊണ്ട് ചവിട്ടിക്കുവാനാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്മുഖിയും പരിപൂർണ്ണമേഖലയിൽ പ്രതിഫലജായി സപാത്രലോഭിതനായ വിഭീഷണൻ കരതിലിരിക്കുന്നു.

സീതയെ വിശക്കിട്ടിയതുകൊണ്ട് രാമൻ ഉദ്ദേശി ആപോനന്തു സഹലമാക്കാതല്ലാ എന്ന് നമ്മകരിയാം. രാവണവധംകൊണ്ടല്ലാതെ അദ്ദേഹം അഞ്ചുനാലല്ലോ. അതിലേക്ക് കാരണങ്ങൾക്കൊന്നിനാം അദ്ദേഹം കാത്തി രിക്കനില്ല. വൈജ്ഞവന്മാർക്ക് വേണ്ടി രാവണനെ നിന്താം.

ഹിക്കവാൻ അദ്ദേഹം പ്രതിജ്ഞാവാബദിയാണ്. അതിന്റെ നിഖുത്തിക്കായി തനിക്ക് വലം അട്ടിനാൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു കരുളും മുളും. താടകകയെയും, വിരാ യന്നെയും, വരന്നെയും കൊന്നാൽ തക്കതായ കാരണാഥി ഗണായിട്ടില്ല. തനിക്ക് ചീഡാകരനായിട്ടില്ലോ അദ്ദേഹം ബാലിയെ കൊന്നാൽ. അതുപൊലെ അദ്ദേഹത്തിന് രാവണനേയും കൊപ്പുനാം. അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന അ പവാദങ്ങൾക്കെല്ലായും മായ്ക്കവാനം മരയ്ക്കവാനം വേണ്ടുന്ന കോപ്പു് വൈഷ്ണവനാർ കയറ്റിട്ടില്ല. രാമ നന്നാൽ രാവണനെ വെട്ടവാൻ കത്തിച്ചുവരുന്ന കാട്ടുപൊത്താണ്. അതിന് കരച്ചു ചുല്ലിട്ടുകൊടുക്കവാൻ അതിന്റെ ശൃംഗാരകൾ രാവണനെ പിണ്ഡിഷണൽ തജ്ജിന്. സത്രയർമ്മങ്ങൾക്കു മനസ്സിൽനിന്നും നാവി നേരൽ കെട്ടിക്കൊണ്ടു്, അതിന്റെ പകിട്ടിൽ മന്ത്രാഭ യൈയും അരാക്കവയേയും കെട്ടുള്ളു് സപ്താത്മലോദ്ധരി നായി എന്താനു ചെയ്യവാനം ക്രസലിപ്പാത്ത ശ്ലോര ശത്രവിന്റെ രക്തപഞ്ചിലമായ വാസ്തവാന്തിലേക്ക് തന്റെ ഒരു ജീവിന്റെ സാമ്പത്തിന്റെ പേരിൽ പിണ്ഡിഷ നന്നാ് എടുത്തുകൊടുക്കണമെന്തു!

ആലും പത്രക്കമായി ആകുമിച്ചതു് തന്റെ ജീവ്യനോ, രാമനോ എന്നു്, പക്ഷേ, പിണ്ഡിഷന്നു് പാക്കണംതില്ലായിരിക്കാം. ജനസ്ഥാനത്തിൽ രാമൻ ചെയ്യുള്ള ശരിയായിയെന്ന സമ്മതിക്കവാൻ ആ സദ ചിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ദെയ്തുമുണ്ടായില്ല. ജനസ്ഥാന മദ്ദനത്തിൽ രാമനെ അഭിനവിക്കവാൻ വക കിട്ടാത്ത അദ്ദേഹം, രാമന്റെ അപരാധത്തെ മരയ്ക്കവാൻ വേണ്ടി പരദിഷണത്തിലിരുന്നുക്കുള്ള ആക്ഷമപ്പിക്കുന്നു. അവന്ന

വന്നു കൊണ്ട് അവൻ നോക്കിനി നില്പാ എന്നാണ് വിഭീഷണൻറെ ചോദ്യം. എങ്കിൽ ഏതേനാ വിചാരത്തിൽ രഹം നിൽക്കുവോരു പെട്ടെന്നും ചാടിച്ചുന്നു അയയ്ക്കുവേണ്ടാവൻ അടിച്ച കൊന്നാൽ, കൊലപ്പുട്ടവനാണ് വിഭീഷണൻ നോട്ടു തിൽ അപരാധം. ആ മതൻ സ്വന്തം ഭ്രാതാവാണെന്നുവോലും വിഭീഷണൻ ഓക്കനില്പ്. മതനായ ഭ്രാതാവിനെ നിന്നിച്ചും, അസ്ത്രൻറെ അപരാധത്തിനു കുറഞ്ഞുവാൻ അദ്ദേഹം നോക്കുന്നു. കാമിച്ചുന്ന എത്വക്കു വിത്രപ്പാക്കകയും, അതിനെക്കുറിച്ചു ചോദിക്കുവാൻ വന്നവരെ അടിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്തിൽപ്പരന്ന മതനാവിലല്ലോ, സ്വകീയരായ ദത്താവിലാബാം വിഭീഷണനു പഴി! അപരാഡാം അപരാധം ചെയ്തു എന്നു വിഭീഷണനു വാദനില്പ്. അസ്ത്ര ചെയ്ത അപരാധത്തിനു എന്തിനുവർ മതുകു കാണിച്ചുകൊടുത്തു? ശരിയാണതും! ആ ആകുമണ്ണത്തെ വരൻ നിരോധിക്കേണ്ടിനാവൻതെനു. അതു വേരെ കാഞ്ഞമാണ്. അതിനെക്കൊട്ടാം രാമൻറെ അപരാധം മറയുന്നതല്ല. ആ വാറ്റുവം കലാധമനായ വിഭീഷണനു അറിയേണ്ട തില്പില്ലോ.

രാമനെ കിഴ്ച്ചും സ്ഥിരതയേക്കു ആകുമിച്ചുചെല്ലവും നാണ് രാവണൻ ഉദ്ദേശിച്ചതും. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ, ലക്ഷാനന്ദരത്തിനു രക്ഷ കിട്ടുമെന്നതു നിശ്ചയമാണ്; അസ്ത്രരാജുക്കുളിൽ നിന്നു രാവണനു കരേയെങ്കിലും സഹായമാർ ഉണ്ടാകയും ചെയ്യും. ലക്ഷയെ നിരോധി കുവാനും, അകുളു കടന്നു കലക്കുവുന്നും ശ്രദ്ധകരിക്കും അവസ്ഥം കൊടുക്കിയതായിരുന്നു. അതു കയറ്റിത്തെന്നു.

ഈശൻ രാവണന്റെ മഹിസുഖിൽ കാഞ്ചിപ്പലാചരന്സ്തു ചെന്നാത്ത്. എന്നാൽ, അതു അതിലോചനാരൂപ നിശ്ചയത്തി ലെത്താം മുന്നേ വിഭീഷണൻ മറിച്ചിട്ട്. അങ്ങിനെ, നഘ്നാരവസരം വേരുതെയുന്നബന്ധായതും പാഴിലായി.

രാമനെ ലക്ഷ്യിലേക്കു കടത്തി, തന്റെ ജൈവ്യ നാശര സൗലം നമിപ്പിച്ചു് അനുഭവിച്ച ഭാസനാളി തനിക്കു നാട്ടു വാഴേണമെന്നു അതുവിക്കുന്ന ഭരംതമാ വായ വിഭീഷണൻ ഭാതുനാശനത്തിനാളി മരുന്നാൽ കുപ്പകാപാവത്തിൽ ഒപ്പേപ്പുട്ട്, രാവണനെ ദത്തജ്ഞാവധ തനാൽ തള്ളാർക്കെയുന്നതാണത്ത്. മരാസ്സിനോ് നിശ്ചയ ചുഡിയാൽ ഉദാഹരം വാൾപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും മാത്രമേ കുംങ്ങപ്പളിൽ വിജയമുണ്ടാകയുള്ളതി. മേനാബവലംകൊണ്ടു മാത്രമാണോ് ശൈത്യികവലംത്തിനു ചെത്തന്നുമുണ്ടാക്കുന്നത്. ഒന്നാബവലം നമിച്ചും, വേരു എന്തെല്ലാം ബലങ്ങപ്പളാഡിരുന്നാലും വിജയത്തിലേക്കു ശോഭിക്കു കില്ല. സൗലമങ്ങാബവലത്തിന്റെ വിസ്തൃതിനും തേജ്ഞാ മയമാണോ്. ആ തേജസ്സിലാണോ് വിജയത്തിന്റെ എല്ലാ, നില. അതിനെയും രാവണനീൽ നിന്നു് വിഭീഷണനു നമിപ്പിക്കുന്നമത്രോ തനിക്കു വിശ്രാംപുനായ സ്വന്തമാരം അരികെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് നിന്തിച്ചുത്തുടങ്ങിയാൽ ഒരു ധീരമാവിന്നുന്നും മനസ്സു് തള്ളംപോ യേക്കം. ശൈത്യികവലം കറന്തിരുന്നാലും, തൈവനിൽ ദ്രോഘനകൊണ്ടു് തേജസ്സയത്താമെക്കിൽ അവൻ അത്തു താവഹമായി വിജയം നേടുന്നതു കാണാം. മഹാകംം ത്തിലേക്കു് ശ്രദ്ധിക്കുവന്നോ് തന്റെ അഞ്ചാതികളിൽ നിന്നു് സ്വാത്തുകളിൽ നിന്നു് തേജാവല്ലക്കമായ

പൂർജ്ജകളും വേഷ്ടികളും മാണം വേഗംതു്. നേരുമറിയും, കൊള്ളിയ തത്താത്തവനെന്നും മറ്റൊ ഭാവനെ അവർ ആ സദാദിനതിൽ ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടിൽ അഭവന്നും മനസ്സു് ഉടൻ തളിന്പവീണു് അവനു വിജയം കുശല്യാപ മാകും. ഇങ്ങിനെയുള്ള മനോബലഹത്രയെയാണു് ദത്തജ്ഞാവധിമെന്ന പറയുന്നതു്. ആ ശ്വോരാജ്യയും വിഭീഷണൻ രാവണനിൽ പ്രയോഗിച്ചു.

പുജിതമാരായ വേദജ്ഞത്വമുഖ്യമാർ മന്ത്രവിധി ഒപാലെ രാവണനു വിജയപ്രദമായി പുണ്യാധനിസ്പന്ദനം പാവനമായി മുഴക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും, രാവണസന്നിധി തിൽ വിഭീഷണൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. പ്രിയവും അനാഞ്ചലവു മായിട്ടാണു് ആ നയകോവിദൻ ജ്യേജ്യനോടു് സംഭാ ഷണം ആരംഭിക്കുന്നതു്. സ്നേഹമസ്തുതമായി രാവണന്റെ മനസ്സു് തന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞെവനു കണ്ണപ്പോരു, ദാന്തിമിത്തദംനമെന്ന റ്റ്രാജത്തോടെ രാവണനെ വിഭീ ഷണൻ പഴിച്ചുതുടങ്കുന്നു. കർന്തരമായി അനജ്ഞൻ ചൊരിഞ്ഞുതുടങ്കിയ നിന്ദകളാൽ രാവണൻ കഴുക്കി. ഇതും കാലം തയമിച്ച വളംപോന്ന തന്നെ ഇഞ്ചി ഭാതായു് ഇന്ന ആപാർക്കാലത്തു് തന്നെ മനസ്സിനെ ആത്മതാജ്ഞത്തിട്ടിക്കുയാൽ രാവണൻ തളിന്. ധാതാത ദാന്തിമിത്തദം, വാസ്തവത്തിൽ, അവിടെ ഇല്ല. വല്ലതു ശ്വാശജീവിൽ, രാവണനോ മറ്റാരക്കിലുമോ കാണേണ്ടു തായിക്കുന്നു. വിഭീഷണൻ മാത്രമാണു് എന്നൊക്കെയോ ദാന്തിമിത്തദം കണ്ടു്, അതിനൊക്കെയും മെത്രഭ്രത എന്നു കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടു് രാവണനെ പഴിക്കുന്നതു്. ഇപ്പു ക്കാരം പേടിപ്പിച്ചതിൽപ്പിനേ, സീതയേ വിട്ടയ്ക്കു

വാൻ വിഭീഷണൻ രാവണനോട് ഉപദേശിക്കുന്നതാണ് മഹിസുംഗ മഴവൻ വിരോധമാണെങ്കിലും താൻ പറയുന്നതാണ് ശരി എന്ന് വിഭീഷണൻ ശറിക്കുന്നതുഞ്ചാണ്². സന്ധികാലം തൊറി കഴിഞ്ഞിരിക്കേ, അതിലേക്ക് രാവണനെ വിഭീഷണൻ പിരകോട്ട് പിടിച്ച വലിക്കുന്നതു്, ഉപദേശിക്കാനല്ലാതെ മററുന്നില്ലോ? ഈ ഉപദേശംതന്നെന്നയാണ് തേജോവധി താൻ സൃഷ്ടതകളെ നികുത്തനാതിനാളെ കാലം കൈ കടന്നപോകയും, അതുരക്ഷയ്ക്കായി വിക്രമത്തിലേക്ക് മുതിരോട്ടിവരികയും ചെയ്യിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ആ സംരഘ്നിക്കുന്ന മുമ്പിലത്തെ സൃഷ്ടതകളെ ഇളിക്കിയെടുത്തു് അവയെക്കാണ്ട് മനസ്സിലേക്ക് സ്വപക്ഷിയന്നായ രാം ഉന്നക്ഷാട തല്ലുന്നതു് തേജോവധിയമാണ്; അതു് രാവണ നിൽ വിഭീഷണൻ ചെയ്യുന്നു. ഇതുമായപ്പോഴേ അംഗാജികൾ അന്തരംഗം രാവണനും കണ്ടിരുത്തു്. എന്നിട്ടു് കരബ്രായ കാലുഷ്യമല്ലാതെ ഒട്ടം വിദ്വേഷം അനാജ നോട്ട് രാവണനുണ്ടായില്ല. എല്ലാം കേടുതിരുപ്പിനോ, “അതു, പോകു” എന്നീമട്ടിലാണ് രാവണനും വിഭീഷണനെ അയച്ചതു്. ശയ്യാധാരത്തിൽ ഓലാരസപ്പ് മാണം ഇഴയുന്നതെന്നും, അതിനേ തല്ലിക്കൊല്ലാതെ വിട്ടാൽ അപത്തു നിശ്ചയമാണെന്നും, രാവണനും അപ്പും ഒരു ഭാത്തേസ്തായ അറിയുന്നില്ല.

നാട്ടോം അരയുായം.

സ്ഥിതയെ കണ്ട് രാമമാൻ കിഷ്ടിന്യയിൽ
മടങ്ങിയെത്തിരുത്തുതൽ രാവണനെക്കരിച്ച് പുംബിക്കു
ള്ളക്കോട്ടകുട്ടി ലോകമെങ്ങും അപവാദം പരഞ്ഞുന്നതിനു
രാമൻ കഴിഞ്ഞു. പതിപ്രതാരതമായ പരക്കളിലെത്തു
വലാൽ അപഹരിച്ചവനാണു കേടുവെ, അങ്ങിനെ
യുള്ള ആളു ലോകം പഴിക്കാതിരിക്കുമോ? പിന്തുനിയോ
ഗംപോലെ യൈപ്പുരാജ്യാഭിപ്രേക്ഷകത്തിനും തയ്യാറായി
നില്ക്കുന്ന നിലയിൽ നിന്നാണ് രാമനെ നാട്ടകടത്തിയ
തെന്നും, കൈകേൾക്കിവരുന്നായി പ്രതിജ്ഞാവെല്ലന്നായി
ട്ടാണ് രാമനെ ദശരമാൻ കാട്ടിലേക്കു തജ്ജോണ്ടിവന്ന
തെന്നും, അന്തുണ്ടുന്ന സത്യത്തെ പരിപാലിക്കുവാൻ
വേണ്ടി മാത്രം രാമൻ രാജുത്തെ ത്രജിച്ചിരിക്കയാണു
നും കേരക്കുന്നവക്കല്ലോം രാമനിൽ അന്നതാപപൂർവ്വ
മായ സ്നേഹം ജനിക്കുന്നതാണുല്ലോ. അങ്ങിനെയുള്ള
രാമൻ ഭാർത്താസമേതം താപസവൃത്തിയോടെ സഖ്യരിക്ക
നാതരിഞ്ഞും ഗംഗാതീരംമുതൽ ജനസ്ഥാനവരേക്കുള്ള
വർ ഇതിനുസ്പതനു രാമനോട് ഇണക്കിയതു നാം
കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ആ നാട്ടകാർ, രാവണൻ പണ്ഡവടിനെ
തകര്ത്തു കണ്ണതോട്ടകുട്ടി ദയത്താൽ ഒന്ന് പിൻവല്ലി
തന്ത്രവൈക്കിലും, രാമനുണ്ടായ സുന്ദരിവസ്വരൂതിയിൽ അംഗ
യംകണ്ട് വീണ്ടും മുന്നിട്ടമാരായി. കിഷ്ടിന്യയെ സ്വന്തായി
നമാക്കിയതുകാണ്ട് ജനസ്ഥാനമുതൽക്കും ക്ഷുണ്ണസ്ഥാ
നംവരേക്കുള്ളവർ രാമനിലേക്ക് തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പു
കാരം ഭാരതവൻ്റും മഴുവൻ മനസ്സുകാണ്ട് രാമവശമും

ചിട്ടാശീർഷിക്കുന്നതു്. അതു രാമൻറെ ഭാഷ്യങ്ങൾ—പതി പ്രതാവിലുക്കമായ സീതയെ അതുകൂടുതൽവെച്ചു് രാവൻ കൂടുകൊണ്ടപോകിയെന്ന കേട്ടാൽ രാമപ്രിയന്മാ രാജു ജനങ്ങൾ ക്ഷുബ്ദിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്കിനെ? പരാരാഹവഹരണമെന്ന ഈ ഭാഷ്യമാം ഈനിയും തുടങ്കക്കയാണെ കുംഭോ എന്നോ ജനങ്ങൾ പേടിക്കാതിരിക്കുമോ? ഈ കാരം എരിവാതുതുടങ്കിയ ജനപ്രുദ്ധകാപത്തെ രാമസുഗ്രീവനും രാവൻനെക്കുറിച്ചുണ്ടാക്കിയ അപവാദങ്ങളും അതുവോളും വല്ലിപ്പിച്ചു.

അപചരാധി രാമനിലോ രാവൻനിലോ അതിലാശീർഷിക്കാ എന്ന ജനങ്ങൾക്കു് വകതിവിച്ചു് കാണിവാൻ അവസരമുണ്ടായിട്ടില്ല. രാവൻവാധത്തിനോ് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തുകൊണ്ടാശീർഷിക്കുന്ന രാമൻ നാട്ടിത്തനിനോ് ഇന്ത്യിരിക്കുന്നതെന്നോ് ജനങ്ങൾ അറിയുമോ? രാമനെന്നേ, കോസല ഹാജുതെന്നേയാ യാതൊരു വിധത്തിലും ഉപദ്രവിച്ചിട്ടി കൂടാതെ. താടക്കയു—രാവൻനെ അനവത്രിച്ചുകൊണ്ടു് നാട്ടു വാഴുന്ന രാജാനിയാണെന്നോ് അറിതുതുകൊണ്ടു്, രാമൻ യദ്ദുവായു ചെന്നോ് അങ്കുമിച്ചുകൊന്ന അനീതിയെ ജനങ്ങൾ ഹാക്കുന്നില്ല. അങ്ങോടു കേരിച്ചുനോ് വിരാധ നെ വധിച്ചതും, വൈജ്ഞവതാപസന്ധാരണ പ്രിയത്തിനായി മാത്രം രാവൻനെ സൗഖ്യം നശിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധംചെയ്തും ജനങ്ങൾക്കു് അജ്ഞാതമാശീർഷിക്കുന്നവളിൽ അതുയും പ്രഭോഗിച്ചതും അതുകണ്ടു് ചൊടിച്ചുവരുന്നതു മുട്ടതോരാട കൊണ്ടാതും രാമൻ സ്വരക്ഷാ കുമം ചെയ്തുകയിട്ടു് ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. രാമൻ ഈ ചെയ്തതത്തും രാവൻനോടുള്ള പോർവിളിക്കു

ഒന്നനോ ഉന്നുംലാക്കീടില്ലാത്തവക്കും, രാമന്നീറേ രാവണൻ ഒക്കാനാറിളിക്കിയപ്പോഴെങ്കിൽ റോഷ്യൂജായതിൽ അരള്ളത്തിലില്ലോ. രാവണനോ രാമനെ കൊല്ലുവാൻ ഇനി ചുവരെ കാരണമെന്നും വേണ്ടാ എന്നാളുടെന്നൊളം രാമൻ രാവണനെ ദ്രോഹിച്ചിരിക്കുന്നതും ജനങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. പഴിനീരെ രക്തം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ, രാമൻ ചെ ലുംനാത്തുനും, രക്തപ്രവാഹം ഒരും അങ്ഗത്തുനു കുങ്ഠി ഡാണ്ട് രാവണൻറെ പ്രതിക്രിയയെന്നും ജനങ്ങൾ നോ ക്കുന്നതുംല്ല. ഇനി, ബാലിവധ്യത്തിലേക്ക് നോക്കുകയാ എന്നകിൽ — അതിൽ രാമൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭോഗരതരമായ വദ്ധമനൈ സുഗ്രീവതേജസ്സിൽകൂടി ജനങ്ങൾക്ക് വെള്ളി പ്രപുണ്ണാതങ്കിനെ? അവർ കേരംകുന്ന ദന്തം നേരു രാവണൻ സീതയെ അപഹരിച്ചുവെന്നൊണ്ടോ. അങ്ങി എന രാവണനു ചെയ്യുവാൻ തക്കവണ്ണും രാമൻ എതിന്ത്ത കിച്ചുവ യാതൊന്നും ജനങ്ങൾക്കു അങ്ങം കേരളപ്പിട്ടിട്ടില്ല. അപ്പുഴപ്പോരു കേരംകുന്നതെന്നോ, അതതിനുനുസരിച്ചും അനുവിച്ചാരം കുടാതെ തുള്ളിനാവരാണല്ലോ ഭ്രി പക്ഷം ജനങ്ങൾ, സദ്ഗൃഹത്തുനുക്കുന്നപോലെ, മന്ത്ര വൃത്തമാക്കിം അവർ മുട്ടേനോടെ വശഗരാകാരഭൂതതും ഇപ്പോഴം സാധാരണമാണോ. പത്രംപേര് എന്തോ ദരിച്ചുകൊണ്ട് ആളും മനിട്ടാൽ അവത്തെ പിന്നേ എന്തിനന്നില്ലാതെ മറ്റൊരുവരോക്കെങ്കും കഴുകുന്നതു കാണാം. ഇങ്ങിനെവരുതു മഹാജനപ്രവാഹം രാവണ കുന്നതിനേ അവിഷ്ട രിക്കവാൻ നദ്യാപായങ്ങളും രാമന്നു സാധിച്ചു. തെക്കം, വടക്കം, കിഴക്കം, പട്ടി എതാരംജൂളി സവർജ്ജുങ്ങളിലേയും ജനങ്ങൾ സുഗ്രീവ

കിങ്കരാംരിൽനിന്ന് രാവണനെക്കരിച്ചുള്ള അപവാദം അഡ കേട്ട് അന്യരായി വിശ്വസിച്ച് അടംഞ്ഞുംഡായി കിഷ്ടിന്യയിലേക്ക് തിരിത്തു. ഒരമിച്ചു മുട്ടേനോടും ജനങ്ങൾക്ക് ബലഭാസാധനങ്ങൾ വല്ലിക്കൊണ്ടും. അതു കൊണ്ട് സുഗ്രീവൻറെ അതു ഭാരതപ്പുതംപടയ്ക്ക് കടക്കിക്കൂട്ടുവാൻ പോലും സുകരമായി. ഒരേ ലക്ഷ്യത്താണ് അഭിമുഖികൾിച്ചുകൊണ്ട് കോടിക്കൊടിയായി അതുകൾിൽ മുട്ടിയാർ അവരെ പ്രതിബേദിച്ചു നിന്തുവാൻ ഭാവി തനിൽ എന്നുണ്ടോ?

ആലും ജനങ്ങളുടെ എല്ലാത്തിലേക്ക് അഭാതാച്ചം തനിൽ ഞടി രാമൻ കടന്നു. അനന്തര, തന്റെ വിശ്വാസിനെപ്പറ്റി ദീനതയേംടെ കേരഡപ്പിച്ചു് അവരും ഇളക്കി. ഒട്ടകം അവരെരഹിക്കുന്നും സുഗ്രീവനെ കൊണ്ട് വിളിപ്പിച്ചു്. സർജന്റും വന്നാക്കിയുള്ളാണ് അവരെ രാവണനെന്നതിനെ തിരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതും സാധിക്കാതിലേക്ക് എത്തയാണ് അസത്യവും അധികവും രാമനു വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു്? സത്യതേന്തയും ധർമ്മതയും, അസത്യവും അധികവും മുഖ്യമായ ഉപാധനങ്ങളായിട്ടേ രാമൻ കത്തുന്നതു വരുന്നാണ് നമ്മക്ക് കാണേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നതു്. എന്തിനാണ് രാമൻ സുഗ്രീവനെക്കൊണ്ട് സർജന്റും ജനങ്ങളും ഒരു പ്രക്രിയയിൽനിന്നും അവരും സുഗ്രീവനെന്നും മുളകിപ്പിച്ചു് പ്രുഢവിച്ചിരിക്കുന്നതു് രാവണൻ സ്ഥിതയെ അപവാദിച്ചതിനും പ്രതിക്രിയയായിട്ടാണെങ്കിൽ, രാവണനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് രാമനു തനിയേ ചെന്നു് കാഞ്ഞും നേരുകുയ്ക്കും

എന്നാരം കിള്ളനാസാമേദം ചെയ്തു് വിത്രപയാക്കക്കൂടം, തനിക്കോ മുന്നിലില്ലെ തരാതെ തന്റെ വക ജനസ്ഥാന എത്ത ആകുമില്ലെ തകർക്കയും രാമൻ ചെയ്തു് രാവണൻ രാജുങ്ങളിലോകക്കയും പറത്തു പരത്തുകയുണ്ടായോ? ബാലിവധത്തിൽ രാമൻ അചരില്ലെ അധ്യമംഗത്തപ്പുറി രാവണൻ അപവാദത്തിനു മുതിസ്താവോ? രാമൻു് വികു മുഖങ്ങളിൽ നേരെ വന്നകൊള്ളിട്ടു് എന്ന രാവണൻ ആകന്നായി നിന്നുംവോരു, രാമൻ നാട്ടേതാരം നടന്നു്, നൃഥാപാഹ്യങ്ങൾക്കായി മറവിൽനിന്നനീകാണ്ടു് കറിന കര്മ്മങ്ങൾ ചെയ്തു് ജനങ്ങളെ ഇളക്കുന്നു. സുന്ദീവന്നുന്ന് അരുക്കാക്കു് ചെന്നാത്തവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സവർജ്ജ ങ്ങളിലേയും അരുളുക്കളും, ചരംഭാരവഹരണം എന്ന ദിശയും മന്ത്രത്തുനിന്ന മുഴുവൻ രാവണനോടു് എതിരിട്ടാ മണ്ണേ. എന്നാൽ, ബാലിവധത്തിൽ രാമൻ ചെയ്ത വഞ്ച നയിലാവട്ടു ആ ലോകം തന്നെ മുകമായി നില്ക്കുന്നു. ഒരു രാജാവു് തനിക്കു വിപ്പിയകാരിയായ അംബജന നാട്ടുകടത്തിയിരിക്കുന്നോരു, ആ അംബജഗസ്ത് പക്ഷത്തിൽ രാമൻ ചേറ്റു് ആ രാജാവിനെ ചതില്ലുകൊന്നതു് കേവലം അധ്യമംഗളപ്പേരോ? പക്ഷേ, ലോകം അതു അറിഞ്ഞി കില്ല. രാമനേപ്പോലെ കരഞ്ഞുനടക്കുവാൻ രാവണൻ ശരിപ്പിട്ടില്ല. സപാത്മലാഭത്തിനായി എത്തും ചെയ്യാ ചെന്ന രാമനേപ്പോലെ ഉറച്ചവന്നല്ലോ രാവണൻ. രാവണ എന്നു ഗൗരവവും, രാമവു് രോദനവും കിണക്കേപ്പാണു ഇന്ന

കിങ്കരാബിൽനിന്ന് രാവണനെക്കറിച്ചുള്ള അപദാനം കേട്ട് അന്യരാധി വിശ്രസിച്ചു് മുട്ടംപുട്ടും കിഷ്ടിന്റെ ലേക്ക് തിരിത്തു. ഒരുമിച്ചു മുട്ടംനോടും ജനങ്ങൾക്ക് ബലഭാസാധനങ്ങൾ വല്ലിക്കുമ്പേണ്ടും. അന്തു കൊണ്ട് സുഗ്രീവൻറെ ആ ഭാരതപ്പുത്രപടയ്ക്ക് കടക്കി കിക്കുവാൻ പോലും സുകരമായി. ഒരേ ലക്ഷ്യത്തോടു അഭിചുവികർച്ചകൊണ്ട് കോടികോടിരാധി ആളുകൾ മുട്ടിയാൽ അവരെ പ്രതിബന്ധിച്ചു നിന്തുവാൻ ശ്രദ്ധ തനിൽ എന്നുണ്ടോ?

ആല്പം ജനങ്ങളുടെ എഴുപ്പുതാറിലേക്ക് അന്താപ്പത്തിൽ മുട്ടി രാമൻ കടന്നു. അനന്തരം, തന്റെ വിപ്പത്തിനെപ്പറ്റി ദീനതയേംടെ കേരംപുച്ചു് അവരെ ഇളക്കി. ഒട്ടകം അവരെരാധകരും സുഗ്രീവനെ കൊണ്ട് വിളിപ്പിച്ചു. സവംജനങ്ങളും വന്നതുടിരുത്തപ്പോരും അവരെ രാവണനെന്നതിനെ തിരിയുകയും ചെയ്യു. ഇതും സാധിക്കുന്നതിലേക്ക് എത്തുയാണ് അസ്ത്രവും അധികം രംഭവും രാമനു വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു്? സത്രതേയും ധർമ്മതേയും, അസ്ത്രവും അധികംവും ഏന്തോലെ ജയസിലഭിക്കായി താൽക്കാലികമായ ഉപാധങ്ങളുായിട്ടേ രാമൻ കത്തുന്നത്തിലെവന്നാണ് നമ്മുക്ക് കാണേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നതു്. എന്തിനാണ് രാമൻ സുഗ്രീവനെക്കൊണ്ട് സവംജുങ്ങളിലേയും ജനങ്ങളെ ഇളഞ്ഞിനെ ഇളക്കിപ്പുറപ്പെട്ടവിച്ചിരിക്കുന്നതു്? രാവണൻ സീതയെ അപഹരിച്ചിന്ന് പ്രതിക്രിയയായിട്ടാണെങ്കിൽ, രാവണനെപ്പോലെ രാമനും തനിയേ ചെന്ന് കാര്യം നേട്ടകയുമ്പേണ്ടിനായിരുമായ വിക്രമം! തന്റെ പെണ്ണെല്ലാ സന്ധി

ഒന്നാരം കൃഗ്രനാസാദേഹദം ചെള്ളു് വിത്രപദാക്ഷകയും, തനിക്ക് മുന്നാറിക്കിപ്പു തരാതെ തന്റെ വക ജനസ്ഥാന എത്ത അതുക്കിച്ചു തകക്കകയും രാമൻ ചെള്ളുതു് രാവണൻ രാജുങ്ങളിലെബാക്കെയും പറത്തു പരത്തുകയുണ്ടായോ? ബാലിവധത്തിൽ രാമൻ ആചരിച്ചു അധ്യംത്തപ്പുറി രാവണൻ അപവാദത്തിനു മുതിസ്താവോ? രാമൻു് വികു ചുംബക്കളിൽ നേരെ വന്നകൊഴിട്ടു എന്ന രാവണൻ ഏകനാലി നില്ക്കുമ്പോൾ, രാമൻ നാട്ടേതാദം നടന്നു്, നദിയാപായങ്ങൾക്കായി മറവിൽനിന്നുകൊണ്ടു് കറിന കർമ്മങ്ങൾ ചെള്ളു് ജനങ്ങളെ ഇള്ളക്കൊ. സുഖീവന്നൻ അരംകൊണ്ടു് ചെന്നാത്തവാൻ കഴിപ്പത്തിട്ടിള്ള സവർജ്ജ ശഭ്ദളിലേയും അള്ളുകളെ, പരബാഹപദരണം എന്ന ദിശ്മ സ്മർത്തെ നിർമ്മാലമാക്കവാനെന്നു ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ആട്ട ക്രതാട വിളിച്ചുവരുത്തി സ്പാത്മലാഭത്തിനായി രാമൻ രാവണനാതിരേ തള്ളുന്നു. രാമനിൽ കറിനാപരാധ ക്കറി കാട്ടു് രാവണൻ രാമന്നൻ ഭാന്തുക്കൈ അപഹരിച്ച തിനു് ലോകത്തിനു മുഴുവൻ രാവണനേന്നാടു് എതിരിട്ടാ മാത്രേ. എന്നാൽ, ബാലിവധത്തിൽ രാമൻ ചെള്ള വദ്യ നയിലാവട്ടു ആ ലോകം തന്നു മുകമായി നില്ക്കുന്നു. ഒരു രാജാവു് തനിക്കു വിപ്രിയകാരിയായ അഭിജനന നാട്കടത്തിക്കിരിക്കുമ്പോൾ, ആ അഭിജനന്റെ പക്ഷത്തിൽ രാമൻ ചേറ്റു് ആ രാജാവിനെ ചതിച്ചുകൊന്നാൽ കേവ പം അധ്യംമല്ലേയോ? പക്ഷേ, ലോകം അതു അറിഞ്ഞി കിപ്പു. രാമനേപ്പോലെ കരത്തുനടക്കവാൻ രാവണൻ ശീലിപ്പിടിപ്പിലു. സ്പാത്മലാഭത്തിനായി എന്നും ചെള്ളും ചെന്ന രാമനേപ്പോലെ ഉറച്ചവന്നല്ലോ രാവണൻ. രാവണ ന്നൻ ഗൗരവവും, രാമന്റെ രോദനവും കണക്കേപ്പാണും ഇന്ന

അംഗ രാമപക്ഷത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. എത്തപരായ ദൈഹി മരണ്ണവാൻ കണ്ണിരിങ്ക് ശക്തി ആട്ടമല്ലോ. വാസ്തവം ഗ്രഹിക്കവാൻ വിവേകമില്ലാതെ വെള്ള ചപല സാധി ഇളക്കിപ്പുട്ടുകകാണായിരിക്കുണ്ട്, രാവണാജീവി തിരായി രാമനെ സഹായിച്ചുവരെയല്ലോ വാനരരഡം രെന്ന് വാസ്തീകിമഹഷ്ഠി അപഹസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഭോതത്രുമിയിൽ മനസ്സുപത്രതെ അധികരിച്ച് വാനര തപത്രതെ ചുരുളിക്കുവെന്നുണ്ട് രാമനാൽ സംഭവിച്ചുവെന്നായി.

ബാലിൻ്റെ രാഖർ ചതിച്ചുകൊള്ളുകുള്ളിൽ രാവണൻ കത്തിയതെയില്ല. ഭായ്യാസമേതം താപസവൃന്തി ഓയാട വനവാസിയാണ് ആ നാളുംജുനോട്ട് താൻ യുദ്ധത്തിനു ചെല്ലുന്നതാണു അതു് തൃനിക്കു് അഥവാമാന മാണനു വിചാരിച്ചാണ്, രാമൻ തനിക്കുതിരേ ചെയ്ത കറിനക്കമ്പദബൈയല്ലോ രാവണൻ പൊരുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ജനസ്ഥാനാക്രമണംകൊണ്ട് ശനനീയങ്ങളായ നാളുങ്ങൾ ഭവിച്ചിട്ടും രാവണൻ സ്വന്തം ബലവെന്ന രാമനുതിരേ പിടിപ്പു. വകതിരിവില്ലോതെ ഒരു രാജകുമാരൻ എന്തോ ചില ചേടുത്തങ്ങൾ കാട്ടുകയാണു നാണ്, രാമൻറെ ചേഷ്ടകളിൽ രാവണൻ കണ്ടു്. രാമൻറെ വരവു് തന്നോടെതിൽത്തിട്ടാണനു ദശമുഖ നായ രാവണൻ അറിയാതിരുന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ, അതു് ലോകം അറിഞ്ഞതിട്ടില്ലാതെ രഹസ്യമാകയാൽ, രാമനെ പരസ്യമായി ശാസ്ത്രങ്ങളിനു് രാവണൻ മുതിരാതിരി നാതാണ്. രാമൻ പ്രവത്തിക്കുന്നതു് ഗ്രഹമാർത്തിയിൽ ആട്ടിയാകയാൽ, ആ വഴിക്കുത്തനോ രാവണൻ രാമൻറെ നാസ്തിലേക്ക് നല്ലുരട്ടി കൊടുക്കുക മാത്രം ചെയ്തി

ട്ടണ്ട്. രാമനെ അടക്കവാൻ അതുയും മതിയെന്ന് രാവണൻ തുള്ളിയിലിക്കേയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ്, ബാച്ചി യെ രാമൻ ചതിച്ചു കൊന്ന് സ്വന്തം വശവത്തിയായി തീന് സുഗ്രീവനെ കിഷ്ടിന്യാധിപതിയാക്കിരിക്കുന്ന വെന്ന് രാവണൻ അറിഞ്ഞതാൽ “പറരിച്ചു രാമൻ” എന്ന് രാവണൻ അപ്പോൾ കൈക്കണ്ണതിട്ടാണ്ടി രിക്കാം. കിഷ്ടിന്യാധികും രാമനാൽ ചതി പിണ്ണഞ്ഞതാൽ ബാലിക്കല്ലോ രാവണനാണ്. രാമനെ തടക്കവാൻ ബാലിയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചു് രാവണൻ യുദ്ധകാൽ തീർ യാതൊരു കജയ്യും ക്രടാതെയാണ് വാണി പോന്നാൽ. ചതിയെക്കറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം മണംഡായില്ല. കിഷ്ടിന്യാധിലെ സിംഹാസനത്തിന്ന് പുരംവുംപുകാരം സുഗ്രീവൻ അവകാശിയല്ലാതെയിരിപ്പു, ആ സുഗ്രീവനു ഭേദി ബാലിയെ രാമൻ ചതിച്ചു കേ, ആ സുഗ്രീവനു ഭേദി ബാലിയെ രാമൻ ചതിച്ചു കൊല്ലുമെന്നതു്—രണ്ടുപേരും തന്മിൽ വാദിയോടെ പോരത്തുനില്ലോ ഭേദി അവരിലെബാരാജൈ അനൃതനാരാധ അകലെ മരത്തുനിന്നു് അവൈയ്യു കൊല്ലുമെന്നതു് രാവണൻ മനസ്സിന്ന് ഗോചരമാകാത്തതായ കാല്യമാലി അനു. രാമൻ അതു ചെപ്പുവെന്നു കേട്ടപ്പോഴേ ഇനി അമാന്തര വയ്യാ എന്നു് രാവണൻ ഉണ്ടാള്ളു. എന്നാൽ ആ ഉന്നത്ത്വയിൽ ആല്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു പറിയതു്. അവലുംമാണ്. അതു ഹനമാനെ വിട്ടയച്ചതെന്നു. രാമൻ പ്രയോഗിച്ചു എത്തു ഒലാറമായ വജ്രന്യുടെ മലമാണ് സുഗ്രീവസചിവനായ മഹമാന്നർ ലങ്ഘം കുമണം എന്നു് രാവണൻ ഓത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇനിയും അംഗ്രീജരിൽ നിന്നു് ചതികളായോക്കുമെന്നാറിഞ്ഞു മഹമാനെ വിട്ടുന്നതല്ലായിരുന്നു. ഭൗതികസേവനം തന്നു

ഹത്തെ അതിൽ വഴി പിഴപ്പിച്ചതു് നാറ കണ്ട്
വല്ലോ.

അരിയുരാജുങ്ങളിലെല്ലാം തന്നൊക്കറിച്ചു് അപവാദം
ചരനിരിക്കുന്നതും, തന്റെ സ്പന്തം നഗരം തന്റെ
ശ്രദ്ധിത്വേച്ചുതന്നു ഉള്ളതരം പീഡിതമായതും രാവ്
നുനു വിഷാദമഹനാക്കി. അതിനെന്നു പ്രതിവിധി
ക്കായി ഉടനടി മനിഭ്രംശന ധരിച്ചിട്ടാണോ് അദ്ദേഹം
മഹാസഭ വിളിച്ചുകൂട്ടിയതു്. അതിനെ വിഭീഷണൻ
കലക്കി വിട്ടവല്ലോ. സ്വർജ്ജുങ്ങളിലും രാമസൗരീവ
മാരാട നേതൃത്വത്തിൽ തന്നിക്കെത്തിരെ ലക്ഷ്യേ
സർവിപിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോരാ അദ്ദേഹം പിന്നൊയും
മഹാജനസദയിൽ കാഞ്ഞാലോചനയ്ക്കായി പ്രവേശിച്ചു്.
അംപ്രാഥം, തേജാവധിയം ചെയ്യുകൊണ്ടു് വിഭീഷണൻ
ഇടത്തുനില്ലെന്നാണുണ്ടായതു്. ഇതിനുന്നു് വിഭീഷ
നുന്നെന്ന ഈ ഭർജ്ജം ഭിന്ന രാവണനു സംശയിച്ചിട്ടു്
അവരും എതിക്കാതിരുന്നതാണോ്. അന്നാതേത ക്ഷമ
ശ്രദ്ധപോരാ അവക്കു് ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. ശത്രുക്കൾ
ഭർജ്ജംമായ മഹാബലപ്രതാട രജുങ്കത്തുകു് മട്ടിയിരി
ക്കുന്നോരും,—എല്ലാവരും ഏകമതിത്പ്രതാട യുദ്ധ
ന്തിലേക്കു് ഇരങ്ങേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നോരും, അതിനെക്കറി
ചുജി കാഞ്ഞവിചാരത്തെ അപസ്പരഞ്ഞാൽ കലക്കന്ന
വൻ ഏതു നിലയിലുള്ളവനായാലും നിന്മന്ന് തന്നെ. ആ
അവരും തുരന്തരുടെ ഉടങ്കാടെ മനസ്സിലേക്കിടക്കു
ന്നതു് ഭാത്രനേന്നുവാക്കൊണ്ടു് രാവണന്മാർ സഹിക്കുവാൻ
കൈത്തരണായിരിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിനെന്നു മക്കളും മരി
മായം അതയ്ക്കായിട്ടില്ല. ആ വിഭീഷണനോടു് രാവ്
നുന്നെന്ന രജാവാടും—

ഇരുജിത്തു് ചെയ്യതിൽ വിശ്വേഷമണ്ഡ്. “സീതയെ വിട്ടയ്ക്കുക” എത്രാണല്ലോ വിഭീഷണൻറെ പാട്ടകൾ ഒക്കലും പല്ലവി. സീതയെ വിട്ടയ്ക്കുന്നതു്, വാസ്തവ തതിൽ, ഇരുജിത്തിനു് ഹിതമാണോ. തന്റെ അമ്മയുടു് ഒരു സപ്താദിയെ കാണാവാൻ—അമ്മയുണ്ടായിരിക്കേ അള്ളുന്ന് മഹരാജവള്ളിൽ കാമാതുരനായിരിക്കുന്നതു കാണാവാൻ ഇരുജിത്തിനു് സുവമ്മണാക്കനാതലുല്ലോ. അതുകൊണ്ട്, സീതയെ അള്ളുന്നെനക്കാണ്ട് വിട്ടയ്ക്കു കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം അനാക്രൂഢിക്കതനായാണു ചെയ്യുക. എന്നാൽ, ആ കാൽത്തിനുല്ലോ ഇപ്പോൾ പൂജാനും. സീതയെ വിട്ടതനാൽ താൻ ഒഴിത്തുകൊള്ളാമെനു് രാമൻ വഴിപോലെ അറിയിച്ചിട്ടില്ല. രഥമാൻ വന്നതു് ചാരനായിട്ടാണോ, മുതനായിട്ടില്ല. ധമാധർമ്മം ആചാരം മന്ത്രാദഖ്യോപാലെ രാമൻ മുതങ്കെ അയയ്ക്കുന്നു. രാവണനുള്ളിൽ കാൽത്തു അപ്പോൾ പറയാമല്ലോ. അങ്ങിനെയാണോ സീതാവിമോചനകാൽത്തിൽ എപ്പുംഭേദമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അതെനാനുഥണായിട്ടില്ല. രാമൻ പെരുവബദ്ധയാട്ടകുടി ചക്രയെ സമീപിച്ചതു് കാണാക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളി. ആ വരു് എന്തിനാണെനു് രാമൻ അറിയിച്ചിട്ടില്ല. രാമൻ രാവണനിൽ കാണാനു അപരാധങ്ങൾ എന്നെല്ലാമാണെനും എങ്ങിനെയൊക്കെയാണെനും പറത്തുകേണ്ടതിനു ഇന്തു്, രാവണനെ പിടിച്ചു് അപരാധസമ്മതത്തോടെ രാമൻറെ മുഖിലേക്ക് വിഭീഷണൻ തള്ളിന്നതു് കണ്ണാൽ, രാവണപ്രിയമാരായം അടങ്കി നില്ക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടാണോ സീതാവിമോചനകാൽത്തിൽ വിഭീഷണനോടു് ഇരുജിത്തിനു മുടങ്ങണമ്പിവ

ചതികളും രാവണൻ വിഷാദപും അരാഭവിക്കനാഡാ ഹിതനിട്ടും, അക്കദിനയുള്ള ചതികൾ ഇനിയുഥനാ ആക്കാതെന്ന് ഓക്കനില്ല. ജ്ഞാദുനെ ചതിച്ചകാനും രാജ്യം കൈക്കലാക്കവാൻ രാമൻറെ സാഹായ്യത്താൽ സൗഗ്രീവനു കഴിത്തെത്തു് വിഭീഷണൻ ആറിഞ്ഞതു മുതൽ അദ്ദേഹത്തിൻറെ മനസ്സു് ആ കപടോപാധത്തിലാണു് പ്രവത്തിച്ചുകാണ്ടിരിക്കനാതെന്നു ഭാത്രപ്പേശ്യമുത്തെ കട നാകാണ്ടു് ഉത്തരിക്കവാൻ രാവണൻ ശാശ്വതനാണു്. തന്നെ കോല്ലിക്കവാൻ തന്റെ അരാജൻ ശത്രുവിനു തുണനിൽക്കയില്ലോ എന്നു് രാവണൻ ദൗഖ്യമായിക്കും കൊണ്ടു് വിശ്രദിക്കുന്നു. തന്റെ സ്വർമ്മങ്ങളും ഗ്രഹി ചീടുള്ള വിഭീഷണൻ—ലക്ഷാധിപതിയുടെ ആ കൈയു് ശത്രുവിനായി ലക്ഷാദ്ധാരവും, തന്റെ ഏദയും തുറന്ന കൊടുക്കുമെന്നു് രാവണനു വിചാരിക്കവാൻ കഴിത്തില്ല. കൂദാം! ഭാത്രപ്പേശ്യമുത്തും രാവണൻ അന്യസനായി.

തന്റെ കാപ്ത്രം ഗ്രഹിച്ചുകാണ്ടു് ആരെങ്കിലും തന്ത്രങ്ങൾക്കുമോ എന്ന രക്കിച്ചിട്ടിട്ടാണു് വിഭീഷണൻ ചെറും ഒന്നു പാതെതു് പിരുടി ആ സംഭവിൽ നിന്നു യാത്ര ചായതു്. തന്റെ ജ്ഞാദുനെ രാമനെക്കാണ്ടു കോല്ലി ക്കവാൻ ആ ട്രാത്രമാവു് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പു കാരം അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിനായി രാമൻറെ ഇവി ദേവകി ചെന്നു. രാവണാശജനിൽ നിന്നു രാമനു് രാവണൻറെ മം്മങ്ങളെല്ലാം കിട്ടിയെന്നതാണു് അംതിൽ നിന്നുണ്ടായതു്,

വിഭീഷണൻറെ ഇതു ചതിയെ രാമസൗഗ്രീവനും ക്ഷേപാലും അഭിനന്ദിക്കുനില്ലുത്തതാണു്. ആപത്തിൽ

അക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭാതാവിനെ വിഭീഷണനെന്നുപോലെ
ദേഹത്തിൽ അരക്കീലും ബൈക്കിയുണ്ടാ ദ്രോനാം സുഗ്രീ
വൻ ശൈക്ഷണ്ണ. സ്പാത്മദേഹത്താൽ സപ്തരം ഭാതാ
വിനെ നിറ്റുകൂം വഞ്ചിക്കുന്ന ഒൻപത്തന്നാശ് വിഭീഷ
ണൻ എന്ന രാമൻ കാണാനുമണ്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ അപ്പും
ശഭ്ര കാഞ്ഞത്തിനാം വിഭീഷണനെ അവർ തുച്ഛകരനാ
ഭാക്തിയെന്നുള്ളിട്ടി. ജ്യോമിതൻറെ ഒന്നും ദാരിദ്ര്യം
രാമനു തിന്നവാൻ എടുത്തു കൊടുത്തും, രാമൻ തുസ്തി
കൾ ആണ് ആ ചവറും തനിക്കുണ്ടാവിക്കുവാൻ വേണ്ടി
വിഭീഷണൻ ഭാതുനാശനത്തിനു കോപ്പുട്ടിരിക്കുന്നു.

വിഭീഷണൻ രാമപക്ഷത്തിലേക്കെ വാടിയതോടു
കൂടി രാവണൻറെ സവർഷവും നഷ്ടമായി. ഏറ്റനിടിം,
ആ ധീരാത്മാവും കല്പിതില്ല. രാമൻ പരത്തിവിട്ടു
അപവാദങ്ങൾകാണാവട്ടു, സുഗ്രീവന്തു ഭാരതപ്പെട്ടു
തന്യട രാമനെ പിന്തുടന്ന് തിലാവട്ടു രാവണനാം അഹി
ജയങ്കയ്ക്കും “അവകാശാഖായിട്ടില്ല. വൈദര ദൈ ദേഹം
യുലം നടത്തി, നാടോക്കെ നിന്നുകളിലാങ്ങേണ്ടിവരു
മല്ലോ എന്ന മാത്രമേ രാവണനാം അപ്പുടും തോന്തി
രിഠിയുള്ളി. ലോകം മഴവൻ എതിരിട്ടിവന്നാൽപ്പോലും
വിജയത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചനില്ക്കുവാൻ വേണ്ടുന്ന കോപ്പു
കളെല്ലാം രാവണനാണെന്ത്. സത്യത്തിനും ധർമ്മത്തിനും
ജയമുണ്ടകിൽ, തനിക്കും അനുബന്ധനാം അദ്ദേഹം വിശ്രാ
സിക്കുന്നതുണ്ട്. സുഗ്രീവസെന്നും ആക്ഷപ്പാടെ രട്ടിക്ക
രാക്കണ്വാൻ രാവണൻ വേണ്ടാ, രാവണപുത്രൻ മതി.
ധന്യമാണ് യുലമെക്കിൽ രാവണനാം ആരേയും ഒരു
മില്ല. ചതിയിലാണ് കാഞ്ഞമെന്നായാൽ ആക്ക് ആരെ

പേടിക്കേണ്ട! മുഗജീവിതാവിൽപ്പോലും സദ്ഗാ കാശം നാഥാധിരിക്കേ, മനഃപ്രഹരിയും അതില്ലാ എന്നോ രാവണാർ വിഷ്ണുപട്ടാദ്ധത്തിനോ എങ്കിനെ ഗ്രാഹ്യ മാക്കും? വിശ്വേഷിച്ചു്, തന്റെ ഇഷ്ടഭാതാവു് തനിക്കു നിന്തുല്ലതാകാവുന്ന അതു ദേഖാമായ വബുന്ന അകാരണം ചെയ്യുമെന്നോ അദ്ദേഹം കത്തുനാതക്കുന്നേ?

ഈനി രാവണന്നോ വിജയത്തിനു വഴിയില്ല. രാമൻ അക്കദയ നിരോധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇതുവരെ ഇവിടെ യാതൊഴു കയറ്റലിനും വിഭീഷണൻറെ ശല്പാക്കാണു് തന്മായിട്ടില്ല. ലക്ഷ്മാരാജുത്തിനേറയും രാവണവുടെയു ത്തിനേരയും താങ്കൊലായ ആ വിഭീഷണൻ രാജാവു് ഏകയിൽപ്പുന്നു വീണുകഴിഞ്ഞു. ഈനി എന്തിനാണോ രാവണനു യുദ്ധം! ധന്മന്ത്രത്തും സ്നേഹമന്ത്രത്തും വിശ്വസിച്ചുകാണു് നിറുക്കം കിടന്നറങ്കുന്ന ഫേ, രാവണാ, അങ്ങേയുടെ കാഞ്ഞക്കലേജ്ഞുതാ, ദോളാരസപ്പുത്തെ വിഭീഷണൻ വിട്ടിരിശുന്നു. അങ്ങളു് കാലേംഗനിച്ചുകുണ്ടു അതു് കട്ടിക്കും. അങ്ങേക്കു് ഈനി എഴുനോട്ടേം കുട.

കുഷം! ഭാതുസ്നേഹത്തിനേരു ആകരഭായിട്ടില്ല നാമനെ വണ്ണിക്കുന്നതു്! ആ രാമൻ തനിക്കുള്ളതൊന്നും അനുനാശത്തെന്ന അസ്മാധാരവോ? തനിക്കു് പുത്രനാശായിരിക്കേ തന്റെ അംബജനാശൻ രാജുമെന്ന വിധിക്കു തത്കവണ്ണം—തന്നെ ശമ്പളവിനോ വിട്ടുകൊടുത്തു് തന്റെ രാജും അപചാരിച്ചുവന്നാണെന്നു താൻ കണ്ണിട്ടും, ആ അംബജനെ വധിക്കുവാൻ തൊന്ത്രാതിരിക്കുത്തുകവണ്ണം—പ്രദപ്യലുകാലത്തു് തുട്ടു തുട്ടു നിന്നതല്ലാതെ എതിരാളിയെ കേരു അടച്ചിക്കു കൊല്ലുവാൻ തനിക്കുള്ള

ഈ കതിയെ പ്രഭോഗിക്കാതിരിക്കതെക്കവണ്ണം അതും ഓതുള്ളുമാം ബാലികിൽ കണ്ണതിനെ രാഖൻ നശി പ്രിച്ച് ഇനി ഇതാം, രാവണനാശം ഓതുള്ളുമത്തി ലാഡ് വിഷം കലക്കുന്നതു്! ഓതുള്ളുമാം അദ്ദേഹത്യും മുണ്ടായതുകൊണ്ടു്, അതു കിഷ്ടിന്യയും പ്രകയും തോഷമാജനനോ? മുന്നത്തെ പിടിച്ചുമറിച്ചു് ആദ്ദേഹകൊട്ടാങ്ങുന്നതു് എത്ര ധർമ്മത്തിലുള്ളതാണോ?

എതായാലും, ഓതുള്ളുമഹതാൽ രാവണൻ നശി ക്കക്കയെന്നായി. വിഭീഷണനിൽക്കുട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണൻ തചനാധാരാം രാമനു പിടിക്കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. അതു അവധിയിൽപ്പോലും ആ തേജസ്പി ഒട്ടം വാടി ചില്ലു. അഭാജനം ചെയ്ത ചതിചൗക്കനിച്ചു് രേക്ഷരം പോലും അദ്ദേഹം മിണകിയതുണ്ടില്ല. അനന്തരകാർണ്ണങ്ങൾ ശ്രീകൃഷ്ണ അദ്ദേഹം എപ്പും തുല്യം. അതുമഹാശാഖ തെയ്യമെന്നു്?

യുദ്ധകാലത്തിലെ ധർമ്മാഖാരങ്ങളെല്ലാം വിധി പോലെ അവരിച്ചുകൊണ്ടാണോ രാവണൻ പോക്കു തനിലേക്ക് ഇരക്കിയതു്. ഈ എതിര്ത്തുവരവിന്റെ കാരണം എത്തെന്നു് തന്റെ സവാവിന്റെ ഭ്രാതാവായ സൗഖ്യവന്നും മന്ത്രാദഭയും ചോദിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു കാണ്ടു് രാവണൻ ദ്രുതനെ നിശ്ചയിച്ചു്. നേരെ ചെന്ന ആ രാജകുതനെ രാമാനംഗമാർ എത്രയെന്നില്ലാതെ ഭ്രാഹ്മിച്ചുവെന്ന മാത്രമല്ലോ, ഒട്ടകം ബന്ധിക്കയും ചെയ്തു. ബലാം അക്കത്തെക്കു കടന്നവനാം നാട്ടിനും വീട്ടിനും നാണം വളംത്തിയ ചാരനായ ധനമാനെന്ന രാവണനെ ക്ഷണാംശു വിച്ചയപ്പിച്ചു ആ വിഭീഷണൻ അരരികു കണ്ണം

കൊണ്ട് നില്ലേബാറുതന്നെന്നാണ് രാവണമുതനെ രാജകിങ്ങരും അടിച്ചുചെതുതും പിടിച്ചുകൈടിയതുമല്ലാം സ്വാധവാദമൊന്നാം അവിടെ പലിശാതെ ആ ദീപൻ വളരെയെല്ലാം കരഞ്ഞുപറകയും, ഒരുക്കം രാമനെ പിരാക്കകയും ചെയ്തിട്ടും, ഉപാധിതന്നെന്ന രാമൻ സേതുവബന്ധനം കഴിത്തേഴ്സു പ്രവേശിച്ചും സെസന്റ്രൂവൂചഡ് ചെത്തുകഴിത്തതിൽ പിന്നീടെ ആ രാവണമുതനെ വിട്ടയച്ചുള്ളൂ. തന്റെ കാഞ്ഞലാഭന്തിനും അന്നേയാജ്യമാക്കണമെന്തും അസത്യവും എത്തും അധികമുംവും രാമനും നിഷ്പില്ല മല്ല. അങ്ങിനെയല്ലെല്ലാ നാം രാവണനിൽ കാണാനാതും.

യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിനും ആണും, മറരന്തോ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് രാവണൻ എക്കന്നായി വിജയത്തിൽ വന്നാണുകൈംഗവാദം, സുഗ്രീവൻ ഷിത്തവഴിയിൽക്കൂടി അരങ്ങോട്ടുകടന്നും രാവണനെ പെട്ടുന്നാക്കിച്ചുതും, തന്റെ ശക്തിയെ രാവണൻ നേരും രാഞ്ഞേബാശകം സുഗ്രീവൻ പാടിപ്പോന്നതും യുദ്ധനീതിയെ അതിനുമിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്ത തല്ലിയോ? വികുമഭാണം സുഗ്രീവൻ കാണിച്ചുതെക്കിൽ, അദ്ദേഹം രാവണൻറെ മുവിൽ കരഞ്ഞാനും നിന്നും കൊക്കാമായിതന്നില്ലോ? പെട്ടുന്ന ചെന്ന കെട്ടിപ്പുടിച്ചുമരിക്കപ്പോൾ എന്നിട്ടുാ, മരിത്തുവോ രാവണൻ! ചതികളുടെ ചുണ്ണം നൗക്കിയും കുടിയെന്നു മാത്രം.

ഇനി, രാമൻറെയും രാവണൻറെയും സദേശങ്ങൾക്കു എടുത്തും, എതിലാണു സദാചാരകാനി കാണുന്നതെന്നുണ്ടാക്കുക. രാവണൻറെ സദേശം സുഗ്രീവനോടാണും.

“ഭോന്ന് മഹാരാജകലപ്രസ്തുതൻ,

കൈപ്പേരുവോൻ, ആക്ഷരജസ്തുജൻ,

അത്മം ഭോഗിപ്പില്ലാരനത്മമില്ലാ,

ഭോൻ മമ ഭാതുസമൻ, കപ്പീന്ത!

സുഗ്രീവ, ഞാൻ റൂപസുതകകളുത്തെക്കവൻ്തിൽ
ധീതാവുമങ്ങേക്കേള്ളുള്ള! കിഷ്ടിസ്യയ്ക്ക് മടങ്ങക”—

എന്നാണതു്. രാവണനേരാട്ടിള രാമഗസങ്ങേശമാവട്ടു—
“ത്രീവിട്ടെപ്പറ്റുമറ്റോനേ, പാകാൻപോകം വിചേതന
നിന്നെന്നുള്ളിക്കിക്കവോനാം ഞാൻ, ഭാത്യാഹരണകൾ
തൻ”—

എന്ന് അത്രുമേ പല്ലിടക്കിക്കൊണ്ടാണ് തുടങ്ങന്നതു്.
ഭാത്യാഹരണകൾതന്നാകയാൽ രാമനിൽ ഭ്രാധാധിക്കും
സാംഭാവ്യം തന്നേ, എന്നാലും, അതിനാം വേണ്ടങ്ങളും ഒരു
നിലാ സാമംകൊണ്ടു് കാൽപ്പം നേന്താജോ എന്ന് എപ്പോഴും
നോക്കേണ്ടനവന്നല്ലേയാ ജനഹിതെത്തുംഡിയായ ഉത്തര
ക്കുത്തിയൻ! അതു അബവല്ലാമാനിക്കുമായ സീത ഇപ്പോഴും
രാവണൻറെ അന്തിമപ്പരത്തിൽതന്നാജാജോന്നു് രാമൻ
കാക്കന്നില്ലേയാ? രാവണനേ പദ്ധതിക്കുകയുംകൊണ്ടു
കുടകക്കമ്പുകൾക്കാണും അധികമധികം ഭ്രാധിപ്പി
ച്ചാൽ സീതയ്ക്ക് അപായമാണായകിലോ എന്ന ശക്ക്
രാമനില്ലേയാ? അമ്പവാ, രാവണൻ ധർമ്മത്വാജോന്നു്
രാമനു് അറിയാം അഭേദി!

തനിക്കു് മുറിതവിപ്പത്തുകളുണ്ടായിട്ടും രാവണൻ
സീതയെ ഭ്രാഹിച്ചില്ല. സീതയെ വശഗദാക്കവാൻ
വേണ്ടി മാത്രം അദ്ദേഹം അവുന്നതു പരിനുമിച്ചു
നോക്കിട്ടുണ്ടോ. സാമാന്യങ്ങളും കുമിംത്തു് ഭേദവരേഷ്ഠ
അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചു. അബവലയുടെ നേരെ ദണ്ഡം
പ്രയോഗിക്കവാൻ തക്ക അതു രൂശംസനല്ലാ അദ്ദേഹം—

സിതയെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു് സ്പാധിനയാകവാൻ കഴി എത്താൽ തനിക്ക് ലോകാപവാദത്തിൽനിന്ന് ഒഴിയാ മല്ലോ എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിരെ സേപ്പറ്റുമു വശഗദാണു് പരഭാത്യരൈക്കിൽ അതിൽ അപഹരണ ചോഷമില്ല. ആ ദോഷം അട്ടുനു് ഇല്ലെന്നാകവാൻ ഓഭഡിയാണു് സിതയെ ഇളക്കുന്നതിനു് ഇത്രജിത്രു് അതിചുത്രു്. എല്ലാ പരിക്ഷണങ്ങളും നിന്നുല്ലങ്ങളായ പ്രായം, സിതയെത്തിരെ രാവണൻ വാഴ്ത്തകയുണ്ടായി. അതു് വെറും ഭക്താധിഷ്ഠയാണു്. ഭക്താധിഷ്ഠനായ പ്രായം സർവ്വലോകങ്ങളേയും നശിപ്പിച്ചുകാമെനു് രാമൻ മതിന്നില്ലയോ? അതുജുടു് രാവണൻ നിലവിട്ടി കില്ല. ധർമ്മത്വാക്കളായ സചിവനാർ നിരോധിച്ചി ടാണു് സിതാവധിത്തിനിന്ന് രാവണൻ മാറിയതെ കുംതി, അങ്ങിനെയുള്ള സചിവനാരെ നേടിയതിൽ അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനാണെല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ, അദ്ദേഹ തതിനു് സിതയെ കൊണ്ടുന്നമെന്നബേജ്കിൽ അതി നിരു ബഹുമാനം വേണ്ടെ. അദ്ദേഹമോ, ഇത്രജിതേജ സിതയെ കൊണ്ടുകയാണെക്കിൽ, ആ യുലകാലത്രു് അവരെ ജനപ്രകോപത്തെ പേടിക്കുവാനൊന്നുണ്ടില്ല. അവർ അതു് ചെച്ചുതിരുന്നതു് ധമ്മനിഷ്ഠയാൽ മാത്ര മാണു്. അതിനു മാത്രമായി രാമൻ രാവണനെ നിരുച്ചിക്കണം.

രാമരാവണയുലംപോലെ രാമരാവണയുലമേയുള്ള തവനു് പ്രസിദ്ധമാണെല്ലോ. അതുജുടു് ഓലാരതരമായി ടാണു് ആ യുലം നടന്നതു്. ഇതിൽ, രാമൻറെ വിക്രം ഇല്ലോ, രാവണന്റെ വിക്രമമാണു് ഉയൻനില്ലെന്നതു്.

ശാവണി യാതായ കരതലും മുടാതെ ഉഭാസീന നായി വർത്തിക്കേബോഴാണ് രാമൻ ചെന്ന വളിയന്നതു്. സ്വീരാജുങ്ഗദളം രാമന്റെ പിനിൽ ഇളകിവനിരിക്കുന്നു. രാവണൻറെ സർവ്വ മമങ്ങദളം വിഭീഷണനായ രാമന്റെ കൈയിൽ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും, രാവണൻറെ അടിയാൽ രാമന്റെ എത്ര കുറിയാണെ കരയുകയും വീഴുകയും കുറയും ചെയ്യേണ്ടിവന്നതു്! അതിലേംകൈയും രാമന്റെ വിഭീഷണൻറെ സംസ്ഥപനവും രക്ഷണവും വേഗവിവരം. രാവണന്റെ അല്ലാംശത്തെ അത്രയിച്ചുകൊണ്ടാണ് രാവണനെന്ന രാമൻ ചെന്നതു്. രാമലക്ഷ്മണമാതൃട വികു ദവും, സുഗ്രീവപ്പെട്ടിവടയുടെ സംരംഭവും മുടിയാൽ രാവണൻറെ പക്തിക്കപ്പോലുമില്ലോ എന്നു് ഇതിൽ നിന്നു തെളിയുന്നു.

രാവണനേയും, അദ്ദേഹത്തിനാളും മമങ്ങദളും മന്ത്രങ്ങദളും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനാരേയും സേനാ പതികളേയുമെല്ലാം വിഭീഷണൻ രാമന്റെ കാട്ടിക്കൊ ചെയ്തു. വിഭീഷണൻ ചുണ്ടനാ ആ മമ്മത്തിലേക്കു് അബൈ ഇക്കു മാത്രമേ രാമന്റെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നാളും. ഇപ്പകാരം കലദ്രോഹം ചെയ്യുന്ന വിഭീഷണനോടു്, പോക്കുത്തിയ വെച്ചു് ഇരുജിത്തു് പറത്തതു് എവരും സുരിക്കേണ്ടനു വാക്കുളാണ്.

“പരഞ്ഞറ ഭ്രതനായല്ലോ സപ്തജനത്തെ വെടിഞ്ഞു നീ! ഏക്കേടോ സപ്തജനസംഖ്യാസ്മേഖ നീവുപരാത്രയാം! പരഞ്ഞ മുണ്ടാശ്വരൻ, സപ്തജനം മുണ്ടാശ്വരാകിലും, നിർബന്ധം സപ്തജനം നിശ്ചി, പാണ്ഡിതാശ്വരാശ്വരവൻ!“

സ്ഥാത്മലോഭത്താൽ അധികപരിപ്രീരിക്കുന്ന വിഭീഷണനിൽ ധർമ്മരിലഭ്യത്തിനുണ്ടായ അവകാശം, രാമന്മുഖം, വിഭീഷണനാശം രാവണനേ ക്രൂരത്തെട നാശപ്പെട്ടു എന്ന് പീണ്ടം പറഞ്ഞേതുക്കാം. തുടൻ തുടൻ ഗ്രാഹംസമാക്ഷി വദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു രാവണത്തേജസ്സിനെ കെട്ടതു. ധർമ്മമുഖം, അധികമാശം രാവണവധത്താൽ ഉയന്നതു. വിക്രമാശം, വഞ്ചനയല്ലാ സജ്ജനത്താണു ആദരണ്ണിയമെങ്കിൽ, രാമന്മുഖം, രാവണനാശം ദേഹം തതിന്റെ ആരാധനീയമാണ്.

ജ്ഞാനം മുതൽ കുറ്റപ്പോരം, ഘൃതപ്പോരം തതിന്റെ അത പട്ടതിരിക്കത്തെലിൽ വിഭീഷണവിൽ നിന്നും യദ്യപ്പെട്ടുയാ സത്യം വൈദിപ്പുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹം വിലച്ചുക്കൊടുക്കു—

“വീര, വിക്രാന്ത, വിവ്രാത, വിനീത, നയക്കാവിദ, മഹാംഗ്രഹി, കൊല്ലയേറ്റുന്ന മനിൽ കിട്ടുന്നീ! പോന്തോയും നയങ്ങൾക്കു സീമ, പോന്തോയും ധർമ്മക—

[അളവരം]

പോന്തോയും ക്രതിപ്പിന്സംക്ഷേപം, പോന്തോയീ സ്ത്രി—

[ഗോചരം]

ആ ദിവ്യൻ വീണപോയും മനിൽ, ചന്ദ്രൻ ധ്യാന—

[തതിലാണ്ട്രപോയും]

കെട്ടപോയീ ഹ്രതവധ, നത്സാഹമിളകാതെയായും!”

ഈ വിലാപംതനന്നയാശം രാവണൻ വീഴുകയാൽ ദോക്കത്തിനുണ്ടാം അന്തരംഗണ പരന്നിരിക്കുന്നതു്. ധർമ്മാത്മാവും, ചണ്ണവിക്രമം, മഹോത്സാഹനമായ ഉത്തമക്ഷത്തിനുണ്ടാശം രാവണൻ എന്ന് ഒട്ടകം രാമൻ അഭിനാഡിക്കുന്നതുണ്ടു്.

സത്യധർമ്മരക്ഷകൾ നാശമില്ലോ എങ്കിൽ രാവണനം നാശിച്ചിട്ടില്ല. വഖ്യനകർക്കടിപ്പെട്ടു അതു നില്ലപടാശ യൻ മരഞ്ഞകിടക്കുകയാണ്. സപ്താദ്ധലോഭത്താൽ വിദ്യേഷത്തിനാധീനനായി, ഭാസ്ത്രത്വയും ആയുധമാക്കി, അഡിശന്മാരും ഭൗമാദിശന്മാരും ചൊരിഞ്ഞെക്കാണ്ട് രാമൻ ദൈക്ഷികയ്ക്കുന്നതു ജയമല്ല. സമരമല്ലത്തിൽനിന്നും സീതയെ രക്ഷിച്ചു, മേഖലയിൽനിന്നും ധന്തത്തിനും പേണ്ടശത്രു നാശം വേണ്ടി തനിക്കുള്ളതു മുഴുവൻ ബലിക്കൊടുക്കുകയാൽ രാവണനാശായതു മുതിയുമല്ല. എങ്ങിനെയെല്ലാം എത്ര ഏതു മരച്ചാലും അതിനെയെല്ലാം നീക്കിക്കൊണ്ട് സത്യം പുലജക തന്നേ ചെയ്യും. അപുകാരം, മരവിൽ നിന്നും വെളിവിലേക്ക് ഇതാ, ഉളിച്ചുതുടങ്ങിയിരിങ്ക ചാണ്ട് രാവണസത്യം.

എ സൈ ടി ടെ വിലപ്പതിയ ചുമ്പുക അദ്ദി

1. സാക്ഷാത് സി.വി. (സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാ
രനായിൽനന്ന് സി.വി.രാമൻപി
ള്ളജുട്ട് ജീവിതചരിത്രം.) എൻ.
ബാലചന്ദ്രജുന്നന്നനായർ. ... 2-8-0
2. രാവിന്റുവുവട്ടിൽ. (പ്രമസനം—മദിരാശി
ഗവർണ്ണറേജിനർ ക്ലാം സ
മാനത്തിന് സ്റ്ററ്റ് മായ തു്.)
വിദ്യാർഥ തെരവീൽ ശക്തി
മേനോൻ എം. എ. ... 0-12-0
3. നത്തകി. (ക്രൈ ജപ്പാനിസ്" വൈക്കമ്.) ടി 0-8-0
4. മൺവിളക്ക്. ബുദ്ധചരിതം. .
പി.ആനദവല്ലി അന്തഞ്ചനം.
1-2-0

രണ്ട് രാജകേസരികൾ (ആനിശംതിയുടെ
മാത്രാഖ്യവമ്മ മഹാരാജാവി
സ്റ്ററ്റ് ചു യം തിര നൃത്യ
കെത്തിത്തന്നുരാന്തരം ജീവചരിത്രം)
1-0-0

**കിമലാലയം ബുക്ക് ഡിപ്പാ,
തിരുവനന്തപുരം 1**

